

Viết Cho Nhau

Tuyển Tập Thơ - Văn - Nhạc
của nhiều tác giả

Thực hiện Mùa Noel
Tháng 12, 2020

TUYỂN TẬP VIẾT CHO NHAU

Với sự góp mặt của các tác giả:

Khuê Diệp
Thầy Trần Quốc Khánh
Sơ Hoàng Yên
Vũ Thủy
Hiển Phượng
Hiếu Huyền
Năng Hoài
Gioa-Kim
Trung Quý
Cao Bồi Già
Phượng Hoàng
Dũng Anh
Duy Hân
Trần Hương Thơ

Trang blog của nhóm “Viết Cho Nhau”
<https://vietchonhau.blogspot.com/>

Mục Lục

Lời Ngỏ	6
Bài thơ mang tên Nhóm Viết Cho Nhau	7
Viết Cho Nhau.....	8
Nguyễn Khuê & Lê Diệp	9
Đôi Thoại giữa Vợ Chồng	10
Bất hạnh.....	12
Một đêm Giáng Sinh khó quên.....	14
Trang Gia Đình	15
Các Thánh Tử Đạo VN.....	19
Thầy Trần Quốc Khánh	23
Khoảng cách thế hệ.....	24
HBTT – Sơ Hoàng Yến	27
Học của nước	29
Chuyện bé Thiên Nhi.....	30
Hoa Bên Thập Tự.....	31
Cha ơi!	35
Bà Nội tôi	37
Mừng ngày Hiền Mẫu.....	38
Chuyện ông Cụ yêu Thánh Lễ.....	39
Vũ Thủy	35
Chim hót gọi bình minh.....	41
Có những mảng tình như thế	42
Hồn Lữ Khách.....	43
Nửa vàng trăng khuya.....	44
Lá thư tình gửi Jesus.....	45
Xuân lạ.....	46
Thao thức với Quê hương.....	47
Tâm sự cách hoa rơi	48
Hoa sứ nhà nàng	49
Nguyễn Văn Hiến	50
Hãy nói với nhau	51
Ánh mắt Mẹ hiền	53
Bàn tay Chúa, bàn tay con	54
Cảm nhận.....	55
Chỉ mong con chẳng còn gì	57
Dâng Lên Chúa.....	58
Dâng lời ca.....	59
Hãy cho nhau	61
Hãy tin thác vào Chúa	63
Tình Thập Tự.....	64
Tình Yêu Chúa	65

Mục Lục

Vi Phương			
Năm viên đá.....	66	Nguyễn Ngọc Duy	162
Thơ Vi Phương	69	Một ngày mới trên quê hương	163
Mùi Yêu Thương	72	Có những mảnh đời	164
Lên chức	74	Bữa cơm chiều	169
Tỏ chim.....	76	Thơ Nguyễn Ngọc Duy	171
Một chút suy tư về Vô Cầm.....	80	Món quà nhỏ đêm Giáng Sinh.....	174
Hiếu Huyền		Duy Hân - Trịnh Tây Ninh	
Chúa là mùa Xuân	83	Tình thân Mùa Covid.....	178
Lan man ngày tháng cũ.....	84	Chuyện Cũ Trường Xưa	180
Thơ Hiếu Đỗ.....	90	Thơ Là Gì?.....	182
Hoài Năng		Thơ Trịnh Tây Ninh	185
Sống giữa mùa đại dịch	95	Trần Hương Thơ	
Một chuyến đi.....	104	Thơ Trần Hương Thơ	189
Gioa-Kim	107	Phóng Sự Trần Hương Thơ	197
Bài ca nào cho em.....	108		
Bài thơ đêm Noel.....	110		
Đời con có mẹ.....	111		
Nhớ La Vang	113		
Nữ Vương bình an.....	115		
Thơ Gioa-Kim	116		
Phạm Trung & Quý			
Alleluia, Khải hoàn ca	121		
Cùng Chúa Giêsu đàn guitar.....	122		
Dạ khúc Thiên Thần	123		
Giáng Sinh bản Thượng.....	124		
Huyền diệu đêm Noel	127		
Lời gọi Fatima	128		
Lời nguyện bên máng cỏ	130		
Hương về song Nam biển Việt.....	132		
Thánh Lễ Online.....	137		
Thu mưa Ngâu.....	138		
Cao Bồi Già			
Thơ Cao Bồi Già.....	141		
Phượng Hoàng			
Lá thư Noel 2020	148		
Bên khung cửa thời gian.....	150		
Kỷ niệm với Bùi Giáng và Trần Hát	153		
Hồ Đắc Dũng – Kim Anh			
Thơ Hồ Đắc Dũng	158		

Trình bày & Kỹ thuật:
Duy Hân

*Nhóm
Viết Cho Nhau
và thân hữu
xin kính chúc
quý Tu Sĩ,
anh chị em
một Giáng Sinh
và Năm Mới
tràn đầy
Hồng Ân
và Hy Vọng*

**A VERY MERRY
CHRISTMAS
and Happy New Year!**

LỜI NGỎ

Mùa xuân năm 2010, tình cờ Vũ Thủy được mời gọi tham gia vào một hình thức sinh hoạt là: Suy niệm Lời Chúa và từng ngày chia sẻ tâm tình qua email trong chuỗi 40 ngày của mùa chay năm đó. Sau 40 ngày, trong chúng tôi có những lá thư bày tỏ sự nuối tiếc, một chút thiếu vắng, một cảm giác chơi vơi...

Trong chúng tôi chợt xuất hiện câu hỏi: Tại sao chúng ta không tiếp tục trao đổi cho nhau những tâm tình của mình bằng cách viết cho nhau những gì mình muốn bày tỏ, qua email nhỉ? Như vậy, nhóm Viết Cho Nhau đã hình thành, trong đó có những anh chị có khả năng viết văn làm thơ, có những anh chị có năng khiếu về âm nhạc, và có cả những bàn tay khéo léo trong nghệ thuật hội họa nữa! Nhóm Viết Cho Nhau đã trải qua hơn mười năm, nhiều anh chị đã lớn tuổi, và những người trẻ thì nay không còn trẻ nữa; thế nhưng chúng tôi vẫn gắn kết với nhau qua những lá thư điện tử và chia sẻ với nhau những tâm tình buồn vui như trong một mái gia đình...

Có thể nguồn cảm hứng đã vơi đi theo năm tháng, nhưng nhiệt huyết vẫn còn đó với mỗi người ở đây kia cách xa nhau nửa vòng trái đất, nhưng mà tâm tư vẫn rất gần nhau. Với mong muốn còn mãi bên nhau, chúng tôi ghi lại trong tuyển tập này những lắng đọng của thời gian và không gian như những kỷ niệm êm đềm trên một dòng sông viên mãn... có thơ và có nhạc, có cả những bức tranh và những áng văn dập dềnh theo sóng nước của cuộc đời!

Và mùa Giáng Sinh sắp đến, khi con đại dịch Covid 19 đang hoành hành cả thế giới, chúng tôi mạo muội thu thập một số bài vở mà chúng tôi đã viết cho nhau, để thành một tuyển tập. Xin gửi đến tất cả lời chúc Noel và tất cả tâm tình của nhóm “Viết Cho Nhau” và thân hữu....

Tháng 12, 2020

Vũ Thủy

Sương mai trong vắt đầu nhành,
 Lời oanh Hoàng Yến trên cành hát ca.
 Mơ xa cánh Phượng la đà,
 Trùng, Trinh con chấp tay ngà nguyện xin.
 Đàng lên trọn cả tâm tình,
 Sương vui, cuộc sống thanh Bình, Chúa ơi!
 Quý thay, Khuê Diệp song đôi,
 Bên dòng Thanh, Thùy ta ngồi hát ca.
 Vọng đưa tiếng Khánh ngân nga,
 Huy hoàng nắng sớm lướt mà hôn quê.
 Vàng Anh thành thất Sơn khe,
 Sáng danh Chúa cả, lời thề chẳng quên.
 Hiên vinh, Đàng khi vang rền,
 Hân hoan Diệp thạch bên thêm lá rơi.
 Chung lòng hiệp nhất người ơi,
 Duy trì tình bạn mãi ngồi tình thân.
 Nguyện xin Thiên Chúa thi ân,
 Mưa nguồn ơn thánh hồng ân tràn đầy.
 Gia-Kim* nhà nhạc cung mây,
 Vươn Cao giai điệu ngọt ngào lòng người.
 Thiên Thu tình Chúa chẳng vơi,
 "Viết Cho Nhau" mãi luôn khơi lửa nồng.
 Văn thơ, nốt nhạc tang bồng,
 Trãi ra san sẻ ý lòng cho nhau.
 Phượng Hoàng chấp cánh bay mau,
 Nổi tình huynh đệ năm châu một nhà.
 Cho dù ở tận nơi xa,
 Thôn quê Thành thị hay là nơi đâu.
 Dù đời tan tác bể dâu,
 Hay đời chồng chất thương đau muộn phiền.
 Thì đây Mục từ luôn liền,
 Cha Tuấn chia sẻ, lời khuyên sẵn sàng.
 Mỗi người một nẻo dương gian,
 Hẹn nhau cõi phúc Thiên Đàng ngày sau.
 Kết tình nhóm "Viết Cho Nhau"
 Dù hương, dù sắc muôn màu đẹp xinh.
 Nguyện xin Thiên Chúa thương tình,
 Giúp cho cả nhóm đức tin kiên cường.
 Hiên lành, khiêm tốn, yêu thương,
 Phúc lành Chúa hứa thiên đường Chúa ban.

Vi Phương & VCN

(*) : Xin tam chuyển sang âm Việt ngữ cho xuôi

Bài thơ mang tên Nhóm Viết Cho Nhau

VIẾT CHO NHAU

Ta viết cho nhau những vần thơ chân thật
Viết những bản tình ca cay đắng lẫn ngọt ngào
Đòng tâm sự cứ trào lên môi miệng...

Ta viết cho nhau khi ta còn rất trẻ
Ta viết cho nhau khi tuổi đã xế chiều
Như cánh diều gửi hồn trong tiếng sáo
Ta gửi hồn vào thao thức của "Giê-su..."
Anh trăng thanh không thu mình vào góc tối
Tiếng sóng biển lúc dữ dội, lúc ì ảm
Ngòi bút nhớ Chúa cầm tay ta viết
Viết cả khi trăng khuyết, sóng rời bờ...

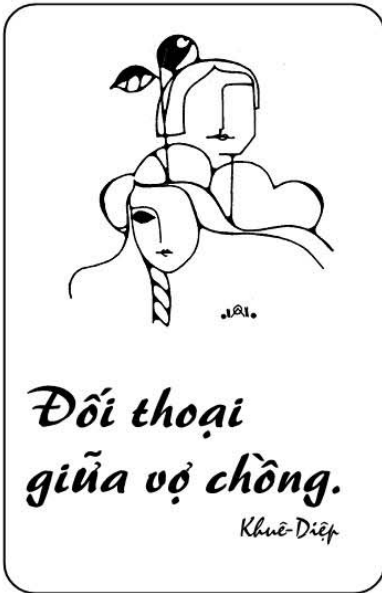
Ta viết cho nhau những điều kỳ diệu
Viết những điều đau khổ lẫn thương tâm
Ta cứ viết để thấy mình còn đang sống!

Vũ Thủy

Nguyễn Khuê & Lê Diệp

Đối thoại giữa vợ chồng.

Khánh Diệp

Hai vợ chồng trẻ vừa bước vào nhà, mệt mỏi, chưa kịp thay quần áo, chồng hỏi:

- Em à, tối nay chúng ta nên ăn gì ở...

- Sao lại hỏi em? Em là chị 'bếp' hả?

Chồng bắt đầu khó chịu:

- Đầu phải chỉ có mình em nấu ăn, tuần trước anh cũng có nấu mà!

- Đem về nhà vài cái *hamburgers* và french fries mà gọi là nấu ăn à?

Chồng giận dỗi:

- Thôi bỏ đi, anh không muốn đi ăn ngoài với em nữa.

Vợ xăng giọng:

- Anh nói anh với em đi ăn ngoài lúc nào?

- Có, anh vừa mở miệng, em đã tỏ ra khó chịu.

- Anh chưa bao giờ nói đi ăn tiệm với em. Anh bịa đặt.

Chồng lớn tiếng:

- Có, tai em điếc!

- Ủ, anh bao giờ cũng đúng!

Bà vợ rơm rớm nước mắt, ông chồng im lặng bước vào phòng.

Nhiều cặp vợ chồng sống chung với nhau nhiều năm tự cho mình

đã hiểu chồng hoặc vợ mình một cách trọn vẹn theo kiểu 'em đi guốc trong bụng anh' hay 'không cần nói, anh cũng hiểu em đang nghĩ gì'. Vì vậy, chồng (hay vợ) mới nói được nửa câu, vợ (hay chồng) đã chặn họng nói lên suy đoán của mình, gây bực tức cho chồng hoặc ngược lại chồng làm cho vợ bất mãn, đi đến tranh cãi, giận hờn... và cứ thế xung khắc lớn dần. Nếu không tìm cách thay đổi, vợ chồng tuy sống bên cạnh nhau mà xa cách lạnh lùng giống như hai tượng đá buồn...

Cách đây đã lâu, trong một buổi hội thảo về gia đình, chúng tôi được nghe một thuyết trình viên phân biệt tình yêu qua ba giai đoạn:

- Trước hôn nhân: hình dáng, cử chỉ, lời nói, hành động của người tình, thứ gì cũng đẹp, cũng đáng yêu cả. Ông gọi là 'tình yêu một mắt'.

- Sau khi sống chung một thời gian: mọi sự đều thay đổi, bộ mặt thật từ từ lộ diện (quan niệm, tư tưởng, phong cách, tính tình khác biệt...) làm cho mình khó chịu, quên hết những vẻ đẹp ban đầu, chỉ tích trữ trong lòng những điều làm mình bất mãn (những lời nói cay đắng, những cử chỉ khiêu khích, những cái nhìn xoi mói, nghi ngờ, thiếu tin tưởng, thiếu kính trọng...). Và ông gọi là 'Tình yêu chột mắt'.

- Càng về sau, vợ chồng chỉ còn cư xử đẹp bề ngoài, trước mặt người khác. Về nhà: lạnh lùng, im lặng, ai lo việc nấy hay cả hai cùng nói, không ai nghe ai. Ông định nghĩa: "Tình yêu bánh vẽ".

Sở dĩ như vậy là vì các cặp vợ chồng thường lãng quên một điều hết sức cần thiết: tạo sự **cảm thông** giữa vợ chồng. Đề tài này đã được trình bày rất nhiều trong các tác phẩm tâm lý. Riêng bộ sách 'Cảm thông để vơi đau khổ' của

LM Chu Quang Minh với trên 1000 trang cũng đủ nói lên tầm quan trọng đặc biệt của hai chữ **cảm thông**. Trong phạm vi nhỏ hẹp của bài này chúng tôi chỉ xin nêu lên một phương cách có thể giúp vợ chồng hiểu biết và thông cảm nhau hơn: phương cách **đối thoại** giữa vợ chồng.

A. Đối thoại dẫn đến cảm thông:

Đối thoại là dùng ngôn ngữ để tâm sự, để trao đổi với nhau những tư tưởng, ước muốn, quan niệm riêng của mình để hai người hiểu rõ nhau hơn, sẵn sàng chấp nhận những tương đồng cũng như dị biệt của nhau, hoặc cùng nhau thảo luận những khó khăn mình đang gặp phải hay đang xảy đến cho gia đình (về tình cảm, con cái, tài chánh, vật chất...) để tìm một giải pháp dung hòa mà cả hai người có thể chấp nhận được...

Chúng ta ai cũng biết có xung khắc giữa vợ chồng là vì có sự khác biệt giữa hai người về quan niệm, triết lý, sở thích, nhu cầu (hai người được nuôi dưỡng trong những môi trường khác nhau, chịu ảnh hưởng giáo dục gia đình, văn hóa, xã hội khác nhau, nhất là sự khác biệt tâm lý giữa người nam và người nữ). Không ai có thể dò biết tâm lý của người khác một cách chính xác, nhất là tâm lý của đàn bà rất phức tạp và khó hiểu cho đến nỗi các nhà tâm lý gọi đàn bà là một 'huyền nhiệm' (myth). Càng khó hiểu thì càng phải nói ra để vợ chồng thông cảm và đáp ứng đúng nhu cầu của nhau, chứ đừng bao giờ đòi hỏi người phối ngẫu phải tự hiểu lấy điều vợ (hay chồng) đang nghĩ, đang muốn trong đầu.

Hai chữ đối thoại tự nó có nghĩa là sự trao đổi lời nói giữa ít nhất là hai người, có người nói và có người

nghe. Vấn đề là lối nói, cách nghe phải như thế nào để tạo thêm hiểu biết và nhờ đó ‘thương yêu, gần gũi’ nhau hơn, chứ không tạo thêm xa cách lạnh lùng hay cố giữ im lặng để được yên thân (đặc biệt mỗi khi đối thoại đàn ông thường đầu hàng trước và rút lui vào cái ‘hang riêng’ của mình). Trong một buổi mạn đàm, một bà lớn tuổi nói với nhóm đàn ông chúng tôi: ‘Nhờ các anh làm sao ‘cạy được miệng’ chồng tôi ra giùm, không hiểu sao ở nhà, tôi hỏi gì ông cũng chỉ ‘ừ, ừ’ trong cổ họng mà thôi. Một người bạn trong nhóm chúng tôi lên tiếng: ‘Mời bà chỉ ra ngoài, để ông ngồi đây với chúng tôi. Bà bước ra khỏi phòng chưa được vài phút, ông bắt đầu ‘mở mồm’, thao thao bất tuyệt nói về quá khứ hiển hách của mình. Hỏi tại sao ông không chịu chuyện vãn với bà hay bàn luận với người khác trước mặt bà. Ông bảo tôi chưa nói hết câu đã bị bà sửa sai, thà im lặng sống cho qua ngày, chứ có ai không muốn nói đâu! (Đàn ông sợ nhất bị phê bình chỉ trích, đàn bà sợ nhất không được chồng lắng nghe, không được quan tâm, săn sóc).

B. Phương cách đối thoại:

Trong lúc đối thoại, chúng ta thường:

- Hiểu sai, hiểu lầm vì nghe không hết hay hoàn toàn không nghe.

- Không chịu nói cái gì thực sự mình đang nghĩ và muốn nói (nói quanh co, dấu diếm cảm xúc của mình...), làm như người nghe đương nhiên phải hiểu hay phải tự tìm hiểu lấy.

- Nói không đúng lúc (nói trong lúc đối phương đang nóng nảy giận dữ...).

- Giọng nói luận điệu có tính cách phê bình trách móc hơn là xây dựng.

- Quá nhạy cảm, thiếu bình tĩnh, thiếu tự chủ nên dễ thốt lên những lời khó nghe gây hiểu lầm.

Vì vậy, theo các nhà chuyên môn, kỹ thuật nghe và nói cần phải được lưu ý áp dụng khi hai vợ chồng đối thoại với nhau.

a. Người nghe:

- Cần chú tâm nghe: Nếu chưa hiểu rõ một câu nào đó, yêu cầu nói lại. Thỉnh thoảng lặp lại câu nói mình hồ nghi chưa nắm vững ý người nói xem mình nghe có đúng không. Dùng những cử chỉ như gật đầu, nhìn thẳng để chứng tỏ mình đang chăm chú lắng nghe.

- Nghe cho hết, không cắt ngang để đưa ý kiến riêng của mình vào.

- Luôn luôn tỏ ra tôn trọng và chấp nhận quan điểm của người nói mặc dầu khác với quan điểm của ta. Chấp nhận không có nghĩa là đồng ý mà là tôn trọng ý kiến của họ (Mình sẽ trình bày ý kiến của mình sau, khi đến phiên mình nói).

b. Người nói:

- Nói ý kiến riêng của mình.

- Dùng đoán mò ý người khác.

- Tránh lên giọng (duy trì giọng nói ôn hòa, dễ nghe).

- Cố gắng trình bày ngắn gọn, đừng lặp đi lặp lại nhiều lần. Ngưng nói để người nghe diễn đạt lại ý mình nếu họ muốn. Nếu thấy không đúng thì trình bày lại để khỏi bị hiểu lầm.

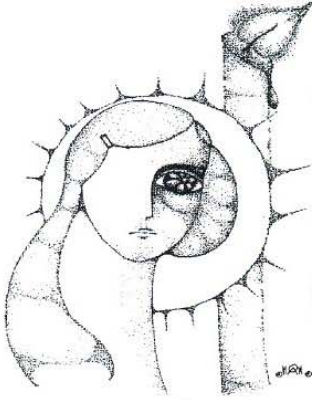
Trong lúc đối thoại giữa vợ chồng, cả người nói lẫn người nghe cần tránh những điệu bộ, cử chỉ, ánh mắt, nét mặt khinh khiêu khích, đừng cố gắng đưa ra kết luận hay giải pháp quá sớm (Anh lúc nào cũng thế! Tại sao em không làm như vậy! Lập luận của anh hay của em quá ấu trĩ! v.v...), đặc biệt tránh bắt bẻ, trách móc, chê bai, kết án, để rồi gây tức tối và đi đến chỗ tranh cãi ăn thua, thắng bại hoặc giận lẫy rút lui,

không muốn chuyện trò với nhau nữa. Khi trao đổi những quan điểm, ý kiến, ưu tư, ước vọng với nhau, vợ hoặc chồng cần phải tránh lập luận thuyết phục mình đúng, người kia sai và tránh tìm cách thay đổi tư tưởng của người khác cho giống mình. Mỗi người là một đơn vị cá nhân duy nhất, muốn tự mình cải sửa lấy mình, chứ không muốn bắt cứ ai sửa đổi mình. Mình muốn người bạn đường của mình sửa chữa thì mình phải tự sửa mình trước. Khi gặp một vấn đề khó khăn đang trên đà gây xung khắc căng thẳng, nên dừng ý tạm thời gián đoạn câu chuyện (chứ không phải kết thúc), rồi sau đó tiếp tục cho đến khi hiểu rõ và thông cảm được với nhau. CT TT của chúng ta khuyến khích thường xuyên áp dụng bốn chữ **Xin Lỗi** khi mình lỡ lời xúc phạm ít nhiều đến người bạn đời hay **Cám Ơn** khi người bạn đời tỏ ra hiểu biết mình hơn, đánh giá được tư tưởng, ý kiến của mình, nói lời nâng đỡ khuyến khích mình trong lúc đối thoại. Nếu cả hai vợ chồng áp dụng được bốn chữ này đúng thời, đúng lúc một cách chân thành sẽ giúp ích rất nhiều cho việc duy trì hòa khí thân tình giữa hai vợ chồng và sẵn sàng cởi mở trao đổi tâm tư tự đáy lòng, nhờ đó mà hiểu biết nhau hơn, thông cảm nhau hơn, biết chấp nhận lẫn nhau, biết tự mình sửa đổi làm giảm bớt những dị biệt giữa hai người, hầu sống thương yêu hòa hợp, tạo nên một mái ấm gia đình, trên thuận dưới hòa, nêu gương sáng cho con cái.

Nguyễn Khuê & Lê Diệp

Bát hạnh

Lê Nguyễn phóng tác

Năm 1975, gia đình tôi được nhận vào định cư ở Canada, một quốc gia đầy lòng nhân đạo, đất rộng dân thưa (lúc bấy giờ chỉ có khoảng trên 20 triệu người), nhưng tình người thật hiền hòa và nồng ấm, đã sẵn sàng giang tay đón tiếp chúng tôi và giúp đỡ chúng tôi vượt qua những khó khăn ban đầu để ngày nay có thể tiến lên gần như ngang hàng với họ.

Tôi, một thiếu niên 15 tuổi vừa mới đến Toronto đã được nhận ngay vào lớp 10 và 4 năm sau tốt nghiệp trung học. Tôi được một ít học bổng và vì gia đình nghèo, được vay đủ số tiền theo học đại học.

Tốt nghiệp đại học, tôi kiếm được việc làm và năm sau, tôi lập gia đình. Vợ chồng tương đắc, cùng nhau dự lễ Chúa Nhật, dẫn thân hoạt động trong Giáo Xứ và luôn thăm nhắc nhau phải biết tạ ơn Chúa đã luôn ở bên cạnh ban phúc và nâng đỡ gia đình mình. Hai năm sau chúng tôi sinh hạ được một cháu trai kháu khỉnh, dễ thương, đặt tên Hạnh. Ông bà nội, ngoại thường xuyên đến nhà bỗng bề chơi đùa và luôn miệng khen đứa cháu đẹp

như thiên thần.

Khi cháu được mười hai tháng, một hôm, nhìn cháu đang chập chững bước đi, vợ tôi thốt lên: “Anh ơi, em thấy con mình không lớn thêm chút nào!” Lúc đó tôi mới để ý, vội bế cháu vào phòng tắm để cân. Trọng lượng của cháu giữ nguyên như hồi mới tám tháng. Bỗng dưng hai vợ chồng cùng chảy nước mắt. Tôi an ủi vợ: “Hy vọng sự phát triển chỉ ngừng lại một thời gian ngắn rồi sẽ trở lại bình thường, em đừng lo!” Chỉ một tháng sau, tóc cháu bắt đầu rụng. Chúng tôi đem cháu đến một số các bác sĩ danh tiếng khám nghiệm. Họ nghi ngờ cháu bị một loại bệnh đặc biệt hiếm hoi, chiều cao của cháu có thể sẽ tăng triển rất chậm, còn tất cả các mặt khác đều phát triển bình thường.

Vợ tôi thường ôm con khóc ròng và trách móc Chúa tại sao lại đổ tai họa xuống trên gia đình mình, trên những người tốt và nhất là trên đứa trẻ trong trắng vô tội. Tuy tôi không nói ra, tôi cũng thầm trách đáng tạo o hóa bất công đã đem sự bất hạnh đến cho gia đình chúng tôi. Mỗi lần nghĩ đến tương lai

mịt mù của cháu, chúng tôi không làm sao chịu đựng nổi! Chúng tôi lại trách móc, phàn nàn đáng tối cao đã quá bất công.

Chúng tôi tìm được một bác sĩ nhi đồng chuyên nghiên cứu về sự tăng trưởng của trẻ em và chúng tôi đem cháu đến khám nghiệm, hi vọng có thể chữa trị được. Hai tháng sau, ông cho chúng tôi biết cháu bị bệnh “lão hóa”, sẽ không cao quá một thước, sẽ giống như một cụ già bé nhỏ trong lúc cháu chỉ là một đứa con nít và cháu sẽ qua đời trước tuổi vị thành niên. Đứng trước sự tuyệt vọng, chúng tôi chỉ còn biết than trời oán đất. Cứ nghĩ đến tương lai gần ngủi đầy bất trắc của cháu, những tia nhìn lạnh lùng của láng giềng, những lời đùa cợt vô tình của bạn bè cháu khi cháu bắt đầu có trí khôn, biết suy nghĩ... lòng chúng tôi lại quặn đau, thương cháu vô cùng.

Chúng tôi cũng quen biết nhiều cặp vợ chồng trong cộng đồng có con cái khuyết tật hay bị tai nạn bất ngờ và câu hỏi được đặt ra mỗi lần gặp nhau là tại sao tai họa lại giáng xuống trên những người tốt? Một câu hỏi chưa ai trong chúng tôi trả lời được ổn thỏa.

Cháu chậm lớn, nhưng biết nói sớm, chạy nhảy lanh lẹ và điều chúng tôi không ngờ là cháu đã hòa đồng với bạn bè cùng lớp một cách dễ dàng. Chúng tôi chỉ biết dồn hết tình thương vào cháu, thỏa mãn những gì cháu thích. Chúng tôi chở cháu đi học giáo lý mỗi chiều thứ Bảy, học đàn dương cầm, cho cháu gia nhập đội bóng tròn. Cháu đã học đàn xuất sắc và tuy người nhỏ thó đã len lỏi đưa banh một cách tài tình, rất được bạn bè quý mến cảm phục và luôn được các phụ huynh của đội nhà đứng ngoài sân cổ hoan hô cổ vũ mỗi khi cháu chạy đến gần quả bóng. “Hạnh, sút vào khung thành! Hạnh, sút!”; quả banh lọt lưới, tiếng vỗ tay kéo dài dường như không muốn dứt. Chúng tôi hãnh diện và thầm cảm ơn một đất nước luôn dành ưu ái cho những người kém may mắn. Việc săn sóc, nâng đỡ, khuyến khích người khuyết tật được coi là ưu tiên hàng đầu trong chính sách xã hội.

Cháu qua đời khi mới lên 14 tuổi.

Chúng tôi rất đau buồn, nhưng cũng cảm thấy mãn nguyện vì cháu đã can đảm chấp nhận và sống hết mình trong những ngày tháng trên trần thế. Cháu biết mình không được phát triển bình thường, nhưng chưa bao giờ tôi thấy cháu than thân trách phận. Cháu luôn tươi cười và sẵn sàng giúp đỡ bạn bè theo khả năng của mình. Cháu có thói quen cầu nguyện vài phút sau khi thức dậy và trước khi ngủ.

Lặng tâm suy nghĩ về đời sống của cháu Hạnh và của vợ chồng chúng tôi trong mười mấy năm qua: những bất cứ khổ sở, những mặc cảm tội lỗi, những đền bù không bao giờ thấy đủ, chúng tôi đem ra bàn thảo với nhóm. Trong nhóm, có nhiều suy tư và ý nghĩ khác nhau: có người cho rằng mình bị Chúa trừng phạt vì mình làm một điều sai trái gì đó, có người cho rằng tai họa này là một cảnh cáo, là một bài học cho mình, có người cho rằng đó là ý Chúa, chỉ biết nhắm mắt tuân theo. Những phản ứng khác nhau này đều qui lỗi cho Chúa đã tạo sự khổ đau cho loài người!

Đêm đêm nhớ con, tôi lại miên man suy nghĩ: nếu Chúa muốn trừng phạt những người ác độc ngay trên trần thế thì sẽ không còn kẻ ác và thế giới đã được an bình. Tại sao Chúa lại gieo họa cho người này mà không phải người khác? Tai họa đến với gia đình tôi phải chăng chỉ là một sự ngẫu nhiên? Có gia đình nào được hoàn hảo theo ý muốn không?

Một năm sau cái chết của cháu Hạnh, tôi đã ý thức được sự việc rõ ràng qua đời sống của cháu. Bây giờ tôi mới nhận ra được Chúa không tạo sự bất hạnh cho gia đình tôi, ngược lại Chúa đã luôn ở bên cạnh để an ủi giúp đỡ tôi bằng cách thôi thúc những người chung quanh trợ giúp tôi trong lúc tôi bị khủng hoảng niềm tin, suýt ngã quy. Tôi đã đứng vững được trong thời gian 13 năm cháu Hạnh bệnh hoạn nhờ những người hằng quan tâm đến gia đình chúng tôi. Một ông láng giềng đã làm tặng cháu một cái vợt tennis nhỏ, một bà biếu cháu một chiếc vĩ cầm làm bằng tay, một đứa bạn cho cháu một quả banh có chữ

ký của một cầu thủ cháu ngưỡng mộ. Đặc biệt bạn bè trong đội túc cầu đã sát cánh bên cháu không nề hà tầm vóc nhỏ bé của cháu. Các giáo viên thường gọi về nhà khen cháu học giỏi, hạnh kiểm tốt. Đó là cách Chúa nhắc nhở rằng chúng tôi không cô đơn.

Riêng cháu Hạnh, tôi tin cháu đã phục vụ mục đích của Chúa, không phải bằng sự đau ốm triền miên mà bằng cách can đảm đương đầu với căn bệnh của mình. Cháu đã vui sống, đã có một đời sống trọn vẹn trong giới hạn của mình. Cháu đã cho chúng tôi một bài học: bài học can đảm chấp nhận và sống vui, sống tốt, sống xứng đáng từng giờ từng phút. Đời sống dài ngắn đối với Chúa nào có nghĩa lý gì!

Đã mấy năm qua, vợ tôi bề ngoài tỏ vẻ bình thản, nhưng trong thâm tâm vẫn chưa nguôi nỗi buồn, vẫn ân hận, vẫn tự trách "mình ăn mặn để con khát nước", vẫn oán trách Chúa bất công, thân thể ngày một mòn mỏi. Bác sĩ bảo đây là bệnh tinh thần. Ông giới thiệu cho chúng tôi một linh mục chuyên về tâm lý trị liệu, có văn phòng chữa trị riêng. Trong thời gian 6 tháng, mỗi tuần gặp ngài hai lần, vợ tôi mới từ từ lấy lại tự tin, biết chấp nhận Chúa chính là tình yêu, luôn tha thứ cho chúng ta. Chúng ta cần đáp trả Chúa bằng tình yêu thương Chúa, yêu thương nhân loại, bằng cách giúp đỡ, ủi an, tha thứ cho mọi người và trước tiên phải tha thứ cho chính mình. Chỉ khi nào mình biết tự tha thứ cho mình, mình mới có thể phục hồi sự bình an và hài hòa trong tâm hồn, mới có thể mở lòng ra để tha thứ cho người khác và mới có khả năng chấp nhận một thế giới đầy bất công, đầy tội ác, đói khát, bệnh tật, động đất, sóng thần, một thế giới bất toàn... mà không còn oán trách Chúa.

Một đêm Giáng Sinh khó quên

Tristan kể, bà Ngoại ghi lại

Ngày Chúa Giáng sinh, Vinh và Hạnh ở nhà với chị vú. Ba Má đã đi về miền Đông để thăm ông ngoại đau nặng. Ba má hứa sẽ trở về nhà đúng vào ngày Giáng Sinh với các con. Nhưng đài truyền hình mới cho biết chuyến tàu từ Montreal đang bị một trận bão tuyết lớn làm tắc nghẽn đoạn đường sắt gần Kingston, cách chỗ các em ở khoảng 300 cây số. Chị vú lo sợ chuyến tàu sẽ bị hoãn cho đến ngày mai, nhưng vẫn mạnh mẽ nói lời an ủi: “Các em cứ yên tâm, hi vọng ba má sẽ về kịp mừng lễ Giáng sinh với chúng ta”.

Đã 10 giờ đêm, hai em sốt ruột, hồi hộp đợi chờ. Đêm Giáng Sinh là đêm sum họp gia đình, chưa bao giờ vắng bóng ba má. Trời càng về khuya, các em càng cảm thấy buồn bã lo lắng và cảm thấy cô đơn trong ngôi nhà rộng lớn nằm giữa đô thị rất sầm uất này. Các em tưởng tượng các nhà chung quanh chắc hẳn ấm cúng và vui nhộn biết mấy!

Để cho hai đứa trẻ đỡ buồn chán, chị vú đưa hai em vào phòng khách sắp một dãy ghế để chúng chơi trò chơi “xe lửa”. Hạnh làm tài xế, Vinh làm hành khách. Đang chơi nửa chừng thì nghe tiếng nhạc văng vẳng ngoài đường, các em bỏ xe lửa chạy ra cửa sổ và nhìn thấy một cậu bé đang vừa hát vừa đánh trống.

Hạnh nói với Vinh:

- Chị à, lạ thật, gió lạnh thổi mạnh, tuyết rơi trắng xóa bầu trời mà anh kia lại đi giày rách?

- Để chị mở cửa sổ và hỏi anh ta xem sao nha?

Vinh hỏi vọng ra, cậu bé không nghe được em hỏi gì, chỉ biết mỉm cười đáp lại. Cả hai em vội vã gọi chị vú cùng chạy ra mở cửa lớn và la to bảo cậu vào nhà. Cậu bé đi vào, thoát tiên hơi ngại ngùng, nhưng đôi chân khốn khổ của cậu cảm thấy ấm áp khi bước lên tấm thảm dày và cảm thấy yên tâm khi nhìn thấy hai cô gái nhỏ hiền lành dễ thương đang sẵn sàng dang tay đón tiếp “người khách lạ”...

Cậu bé cho biết cậu tên Bé Tí, đến từ một xứ nóng ở Nam Mỹ và rất nghèo, nghèo đến nỗi chỉ có đôi giày rách và phải đi hát dạo từ nhà này qua nhà khác để kiếm từng đồng xu mua chút đồ ăn. Bây giờ cơn đói đang dày vò dạ dày của cậu mà cậu vẫn cố chịu đựng không dám nói ra.

Hạnh nói:

- Anh Bé Tí đáng thương ời! Ba má các em đi xa chưa về và các em đang buồn vì Giáng Sinh năm nay thiếu vắng hai người thân yêu nhất, nhưng không ngờ các em lại may mắn có thêm anh, các em sẽ giúp anh bớt cô đơn và sẽ cố gắng làm cho anh vui vẻ đầm ấm hơn nha.

Rồi chúng bày đủ trò chơi cùng nhau chơi chung, Cậu bé còn hát nhiều

bài Giáng Sinh quen thuộc với giọng hát trong cao hết sức hấp dẫn.

Cửa phòng ăn mở ra, chị vú mời các em vào bàn, đồ ăn bốc hơi thơm ngát. Cậu bé ăn ngon lành như chưa bao giờ được thưởng thức một bữa ăn thịnh soạn như vậy.

Cậu bé nói:

- Thật như một câu chuyện thần tiên!

Các thức tráng miệng vừa dọn ra thì có tiếng gõ cửa gấp. Ba má chạy ủa vào, tàu lửa cuối cùng rồi cũng về đến đô thị. Ba má rất đổi vui mừng khi thấy hai đứa con thân yêu đang vui sướng thay vì buồn rầu chán nản vì thiếu cha mẹ ngay trong đêm Giáng Sinh.

Tối hôm đó, sau khi đã cầu nguyện để chuẩn bị đi ngủ, bé Hạnh nói:

- Má à, con mới hiểu ra một chuyện. Bất cứ lúc nào mình cảm thấy buồn và cô đơn mà tìm thấy một người nào đó buồn và cô đơn hơn mình và nồng hậu đón tiếp họ, làm cho họ vui sướng hơn, mình cũng sẽ được ấm cúng và vui sướng hơn, Phải không má?

Trang Gia Đình

Khuê Diệp phụ trách

I. Mười điều ‘nên’ hay ‘không nên’ nói khi xin lỗi.

Anh chị em trong Chương Trình (CT) chắc chắn ai cũng thông thạo về ý nghĩa và cách thức xin lỗi cũng như tha thứ, vì xin lỗi và tha thứ là nền tảng của CT, được diễn giải và thực hành (câu nguyện bộc phát) thường xuyên trong các buổi họp liên gia hoặc song nguyện. Nếu được áp dụng với lòng khiêm nhường và chân thành như đã được chỉ dẫn theo Đoàn Sùng của CT (cần khiêm nhường biết lỗi, nhận lỗi rồi mới xin lỗi. Xin lỗi rồi thì phải sửa lỗi). Những cách hành xử này có sức mạnh giúp hàn gắn những xung khắc, hòa giải những bất đồng, làm tăng tình yêu thương giữa vợ chồng, con cái, bạn hữu...

Để cho việc xin lỗi được hữu hiệu hơn, chúng ta nên:

1. Tránh chữ ‘Nếu’ và ‘Nhưng’

Thêm chữ ‘Nếu’ hay bất cứ chữ nào khác (vd ‘Nhưng’) để biện minh cho lỗi của mình thì không còn gọi là xin lỗi nữa.

Ví dụ:

- Nếu những nhận xét của tôi không thích hợp, tôi xin lỗi.

- Nếu ai tìm thấy những nhận xét của tôi đã xúc phạm đến bạn, tôi sẵn sàng xin lỗi bạn.

- Tôi rất ân hận, tôi xin lỗi bạn, nhưng chính bạn đã bắt đầu trước...(như vậy hiểu ngầm là không phải lỗi ở tôi!)

Chữ ‘nếu’ và chữ ‘nhưng’ được dùng ở đây chỉ gây khó chịu cho người đối diện, làm cho họ nghi ngờ thiện chí của người xin lỗi.

2. Cần xin lỗi một cách tích cực.

- Xin lỗi tiêu cực: xin lỗi bạn đã bị đánh, xin lỗi về sự hiểu lầm này, thật đáng tiếc, xin bạn thông cảm... (nói không rõ ràng, có ý chạy tội)

- Xin lỗi tích cực: xin lỗi tôi đã đánh bạn; xin lỗi tôi đã hiểu lầm và đã làm cho bạn cố thêm căng thẳng; tôi không nên đánh bạn, tôi ân hận đã phản ứng quá mạnh, xin bạn tha thứ cho tôi.

3. Cần nghiêm chỉnh: Không xin lỗi với giọng đùa giỡn, qua loa cho qua chuyện.

4. Không giả định: ‘Tôi biết bạn đang có cảm giác như thế nào... Thành thật xin lỗi bạn’, đó là một trong những câu nói dở nhất được thêm vào lời xin lỗi! Không một ai muốn chấp nhận lời xin lỗi của một người kiêu căng tưởng rằng mình đã biết nạn nhân đang suy nghĩ gì, đang có cảm giác ra sao!

5. Đừng hỏi ‘nạn nhân’ muốn mình làm gì để bù đắp những thiệt thòi do mình gây ra. Xin lỗi thường hiệu nghiệm hơn nhiều nếu lời xin lỗi được kèm theo đề nghị sẽ làm một việc gì đó cụ thể để phục hồi thiệt hại vật chất hay tinh thần cho ‘nạn nhân’. Ví dụ bạn đã bôi nhọ nạn nhân trong một buổi họp đồng người, ngoài việc xin lỗi riêng, bạn hứa sẽ xin lỗi họ trước đám đông trong một buổi họp tương tự.

6. Lắng nghe lẫn nhau:

Nếu cần giải bày để dễ thông cảm nhau hơn, bạn có thể nói: ‘Tôi cần phải xin lỗi bạn. Việc này thật không phải để dành đối với tôi, vậy xin bạn hãy lắng nghe tôi nói hết, rồi tôi sẽ lắng nghe những gì bạn cần nói’.

7. Nhận trách nhiệm cá nhân: Luôn luôn bắt đầu lời xin lỗi với chữ ‘Tôi, Anh, Em...’ (Chính mình, không phải người khác).

8. Gọi đích danh người mình muốn xin lỗi để xin lỗi (vợ, chồng, con trai đầu, cháu gái út, bạn A, bạn B...).

9. Nói thẳng vào chủ đề, không lan man, dông dài.

10. Không tranh luận: Có thể hai bên nhìn biến cố một cách khác nhau, càng tranh luận càng thêm xung khắc, chỉ cần lắng nghe và nhận lỗi.

II. Tình yêu và tranh chấp quyền hạn.

Chồng bạn đang nắm chắc cái

Nguyễn Khuê & Lê Diệp

remote control trong tay, không ngừng bấm tìm một chương trình đúng với sở thích. Bạn nhẹ nhàng nói: chương trình này hay đấy! Chồng bạn bảo: nhạt nhẽo! Và tiếp tục tìm đài.

Sau khoảng chục lần nhượng bộ, bạn gắt:

- Thật chóng mặt! Anh có thể dừng lại ở một chương trình nào đó được không?

- Được. Anh cấu kính trả lời và dừng lại ở kênh 'khoa học', một chương trình bạn không thích.

- Tuyệt quá! Bạn mỉa mai thờ dài.

Một buổi tối khác, dọn dẹp xong, bạn ra ngoài thấy trên màn ảnh thú dữ đang cấu xé ăn thịt nhau, bạn chịu không nổi, lặng lẽ bỏ vào phòng ngủ. Vài phút sau bạn nghe tiếng tủ lạnh mở. Chụp được cơ hội tốt, bạn chạy nhanh ra đổi qua đài đang chiếu một phim về gia đình. Chồng bạn cầm chai nước đi ra phản đối.

- Anh đang xem mà!

- Bây giờ em cũng đang xem.

Với rất nhiều bất đồng xem ra nhỏ nhặt như vậy cứ đều đặn xảy ra hàng ngày sẽ tạo nên sự xa cách giữa hai vợ chồng và mỗi ngày tình yêu của hai người chết dần một ít.

Bạn muốn mở cửa sổ khi nằm ngủ, chồng bạn muốn đóng, không ai chịu nhường nhịn ai. Chồng đóng, vợ mở, chồng mở, vợ đóng... và rồi đi đến giận dỗi, hoặc im lặng quay lưng với nhau, không thèm nói với nhau một lời, hoặc giằng co la hét... Hai bạn đã xem ý riêng quan trọng hơn việc gìn giữ tình yêu giữa vợ chồng!

Nên biết rằng các bạn đang vô tình hi sinh tình yêu để đi theo con đường riêng của các bạn. Một khi bạn hiểu được sự thiệt hại lớn lao do chính sự cứng đầu của mình gây ra, có thể các bạn sẽ thay đổi cách hành xử để khỏi sứt mẻ tình yêu các bạn đã xây dựng bấy lâu.

Hành động của cả hai có thể đều đúng. Vấn đề được đặt ra là bạn có sẵn sàng coi trọng những nhu cầu, những sở thích của người bạn đời cũng như của chính bạn không. Một khi bạn coi trọng những ước muốn

của chồng, chắc bạn không muốn công khai hoặc ngấm ngấm bóp chết những ước muốn đó. Khi bạn coi trọng những ước muốn của chính bạn, bạn cũng không muốn người bạn đời mình bóp chết hay hạn chế chúng.

Nếu bạn coi trọng ước muốn của cả hai bên và bạn không muốn tình yêu suy giảm từ từ, bạn có thể bàn với người bạn đời: 'Những sở thích của chúng ta đều đúng. Chúng ta hãy cùng nhau bàn thảo, tìm những giải pháp dung hòa có thể thỏa mãn được càng nhiều càng tốt những ước muốn của nhau'. Biết cách đối thoại là điều

kiện cần thiết để tiến đến cảm thông, giúp nhau sống an vui hạnh phúc.

III. Sự chua cay của lời phê bình, chỉ trích..

Người bạn thân của bạn thường ghé nhà thăm và luôn luôn để ra một nửa thời gian để bắt bẻ chỉ trích bạn, nào là bạn ăn mặc không hợp thời trang, mái tóc cần cắt cao thêm chút nữa, nhà cửa gì mà lộn xộn bừa bãi v.v. Rồi đúng lúc bà mẹ chồng bước vào bếp: 'Con à, miếng thịt chiên này chưa thấm, chưa đủ mềm. Tại sao đưa cháu nội 5 tuổi lại vừa

Thơ
Ai
Miên

Hãy đến với em
âu yếm gọi tên
tóc tơ ve vuốt
trăng đổ bên thềm

Hãy nói yêu em
cung nhạc dịu êm
môi hôn nồng ấm
run trái tim mềm

Hãy mãi bên em
tình nghĩa nhiều thêm
dấu nhiều thử thách
vẫn mãi yêu em..

ăn nhồm nhoàm vừa nói? Con đang lên cân đấy!’ Chồng bạn đi làm về mở cửa nhìn xuống nền nhà: ‘Em làm gì mà chưa giặt tấm thảm đây vết dơ này?’

Tùy thói quen ứng xử riêng của bạn, có thể bạn đau đớn chảy nước mắt chạy vội ra khỏi phòng hoặc là đổ hết tức giận lên đầu chồng bạn vì anh là người cuối cùng đã ‘đổ thêm dầu vào lửa’.

Tại sao lại có phản ứng mạnh? Bạn đã trưởng thành, bạn biết cách tự chế, biết bình tĩnh trước những lời khen chê. Bạn có khả năng vượt lên, có thể tự mình đứng thẳng dậy, không để bị chà đạp, bị lạm dụng. Vậy tại sao bạn lại không làm như vậy trong trường hợp này? Chỉ vì bạn vừa mới bị những người thân ập vào ‘phê phán’ và đã đánh trúng vào mấy điểm yếu của bạn. Họ đã nhắm vào những điểm bạn cảm thấy không được thoải mái, vào những sự thật chính bạn cũng không hài lòng. Bạn đang nghi ngờ về khả năng chọn lựa

quần áo của mình, không chắc chắn mái tóc bạn đã được cắt tỉa đúng với khuôn mặt, áy náy về cách sắp xếp đồ đạc hơi bừa bãi. Miếng thịt chiên không đúng tiêu chuẩn vì bạn tìm không ra recipe. Giáo dục đứa con 5 tuổi là một thách thức đối với bạn, bạn đang buồn phiền lo âu. Bạn thực sự đang mập ra. Bạn biết tắm thả cần giặt mà bạn chưa có thì giờ...Bạn thấy tất cả những bình phẩm trên đều có phần đúng và đã dụng chạm vào tự ái của bạn, vì bạn không muốn người khác thấy được những điểm yếu của mình.

Thật ra phê bình chỉ trích chỉ làm cho bạn đau đớn khó chịu khi bạn cảm thấy những lời đó không sai. Nếu có người chê bạn ngu xuẩn, bạn cảm thấy bị tổn thương vì bạn luôn luôn sợ mình không được thông minh sáng suốt như mong ước và không muốn người khác vạch ra... Nếu một người nào đó chê bạn nấu ăn dở với giọng nói ganh tương, lời chê đó không ảnh hưởng gì đến bạn cả, nếu bạn tự tin

mình thuộc hạng nấu ăn giỏi.

Vậy bạn nên làm gì để hóa giải những đau buồn do những lời phê bình chỉ trích mà không một ai có thể tránh được trong cuộc sống chung đụng giữa con người, trong gia đình cũng như ngoài xã hội. Có phải nên ngổ ngáo và ngoan ngoãn đau đớn chấp nhận những châm chích do người khác tung ra? Tất nhiên là không! Bạn hãy bình tĩnh xử dụng chúng một cách xây dựng có lợi cho bạn:

- Lợi dụng sự chỉ trích như là một cơ hội để học hỏi thêm về mình. Khi cảm thấy bị chỉ trích, đừng tự vệ chống trả lại. Hãy tự hỏi tại sao điều đó làm mình đau đớn? Mình cảm thấy bất an ở chỗ nào? Tìm cho ra.

- Thận trọng lựa chọn cách giải quyết sự bất an đó. Ví dụ bạn bất an về tài khéo dưng dục con cái, hãy chọn phương cách cải tiến tài khéo đó bằng cách ghi danh tham dự một khóa học về ‘phương pháp giáo dục trẻ’, hoặc đọc thêm sách, tìm sự giúp đỡ trên internet. Nếu hài lòng với sự gia tăng cân lường của mình thì thật là tuyệt vời, nếu không thì tìm phương cách tốt nhất để hạ giảm cân lường...

- Hãy tự tin và hãnh diện với sự lựa chọn của mình. Khi bà mẹ chồng gián tiếp chỉ trích bạn không biết dạy con cách ăn uống, bạn hãy mỉm cười với sự hiểu biết mà bạn đã thu thập được trong lớp học và nói: ‘Con và cháu đã bàn thảo với nhau về cách ăn uống thế nào cho lịch sự mà cả hai mẹ con có thể chấp nhận được’. Khi người bạn gái chỉ trích vòng eo của bạn đang lớn dần, nếu bạn thấy vòng eo đó hợp với chiều cao của bạn, bạn trả lời: ‘Vâng! Tôi thấy thoải mái hơn nhiều khi được tăng thêm vài cân như tôi mong muốn, tôi rất hài lòng với vòng eo hiện nay và tôi cũng đang thích thú tập thể dục đều đặn để giữ thân thể ở mức độ này’.

Bạn hãy xử dụng sự châm chọc của người khác như là cơ hội để tìm biện pháp thay đổi những khiếm khuyết của mình hầu phát triển sự an toàn và hạnh phúc tuyệt diệu như mình mong muốn.

Có một anh con rể rất có hiếu với mẹ vợ. Christmas nào cũng mua một món quà tặng cho mẹ vợ. Đến một năm nọ anh ta không còn biết mua gì nữa, thì nghĩ đến mua chiếc quan tài thật đẹp để tặng mẹ vợ. Quả thật bà cụ rất vui vì thấy rất yên tâm. Nếu Chúa có gọi về thì mọi sự đã sẵn sàng. Nhưng đến năm kế tiếp không thấy con rể tặng quà gì nữa. Bà cụ liền hỏi:

- Thế mà không tặng quà cho mẹ vào dịp Noel này à?

- Anh chàng rể bèn trả lời:

- Thế món quà mà con tặng mẹ năm rồi, mẹ đã dùng đâu!!!

IV. Nuôi dưỡng Tình Yêu mỗi ngày.

Hôm nay là ngày lễ ‘Tình Yêu’. Trên đường đi làm về, bạn ghé tiệm mua một bó hoa hồng và một hộp kẹo để tặng người vợ yêu quý. Bước vào nhà, mùi đồ ăn bay tỏa thơm phức. Vợ bạn đang trang hoàng bàn ăn với khăn trắng, với hai ngọn nến vừa mới thắp sáng lung linh, một chai sâm banh ngâm nước đá, chỉ chờ bạn về đến nhà là mang món ăn ra để vợ chồng cùng vui hưởng. Hôm nay hai đứa con đã được gọi cho ông bà, chỉ còn hai vợ chồng ở trong căn phòng thật ấm cúng và lãng mạn. Cả hai vừa ăn vừa nhắc lại những lần gặp gỡ ban đầu, đã tha thiết ngã vào vòng tay nhau như thế nào, đã nâng niu trau dồi và chiều chuộng nhau ra sao và cảm thấy như tình yêu một thời đang trở lại...êm đềm, ngọt ngào...

Sáng hôm sau, vợ bạn lên thức bạn dậy khi bạn đang ngáy, miệng há hốc. Trong lúc vợ bạn rửa chén đĩa còn lại đêm qua và pha cà phê, bạn tắm xong xuống bàn ăn, dán mắt vào tờ báo buổi sáng. Phòng ăn vắng lặng, không một lời đối thoại, ngay cả một tiếng ‘cảm ơn’ hay câu hỏi: ‘Em có ngủ ngon không?’. Rồi bạn hấp tấp ra xe, chỉ vội phớt nhẹ lên má vợ một nụ hôn nếu may mắn nàng đang đứng tựa cửa chờ chờ con đi học, rồi đi làm. Mỗi ngày lại tái diễn như mọi ngày, chờ ngày Valentine năm sau để nhớ lại những kỷ niệm đã nhạt nhòa!

Có thể bạn tự hỏi: ‘Thế nào là tình yêu đây?’ Có phải chỉ cần chu toàn bốn phận gia đình, chia sẻ gánh nặng, nuôi dưỡng con cái và nếu may mắn, sống bên nhau cho đến bạc đầu? Hay chỉ nhờ những ngày lễ lạc mới có ‘cơ hội’ để tỏ tình yêu thương, để quan tâm đến nhau, để có một cảm nhận tuyệt vời về một người đặc biệt khác thường trong đời sống của mình? Và cơ hội đó là ngày Valentine, một ngày duy nhất trong năm?

Không. Tình yêu không phải chỉ được xây dựng trong một ngày đặc biệt nào đó, mà là mỗi ngày trong suốt cuộc đời, mỗi ngày phải là một ngày Valentine. Ngày nào bạn cũng

có thể có được cảm giác hạnh phúc, có thể đưa tình yêu lên đến đỉnh cao, nếu mỗi ngày bạn biết biểu lộ một chút cảm kích đối người bạn đời. Cảm kích không chỉ có nghĩa là tri ân, nó còn có nghĩa đánh giá cao một cái gì đó mà người bạn đời đã làm, đã đem đến cho bạn, vì bạn. Đó là một sự việc mà tất cả chúng ta có thể làm một cách tự nhiên theo bản năng khi chúng ta yêu nhau thực sự. Chẳng tỏ ra vui sướng khi nhìn vợ mỉm cười hay khi được vợ quàng tay ôm; vợ coi trọng cách chồng lắng nghe mình hay cách chồng gãi đầu khi suy nghĩ v.v.

Đáng tiếc là thời gian trôi qua, chúng ta đã chuyển hướng nhìn khi nào không hay, chỉ lưu ý và giữ chặt trong lòng những điều mình không được hài lòng (những thói quen, những cách hành xử, những sở thích khác với mình, những gì làm mình buồn v.v.) mà quên mất những điều đáng mến mộ, đáng ghi ơn của người bạn đời. Bạn hãy lập một danh sách những việc nhỏ cũng như việc lớn người bạn đời đã làm cho mình trong ngày: một ly cà phê chồng pha sẵn mỗi sáng Chúa nhật, một tô canh chua vợ nấu hôm nay, sáng thức dậy vợ xuống nhà bếp đã thấy chén đĩa được chồng thu dọn sạch sẽ, chồng mệt nhọc bước chân vào nhà nhìn thấy ánh mắt nụ cười tươi mát của vợ đón chào, nhìn thấy nét mặt lo

âu của người yêu khi mình bị bệnh hay đang có chuyện buồn... Chỉ nội sự hiện diện mỗi ngày bên nhau đã là một điều đáng trân quý và đáng tri ân nhau rồi! Hãy viết xuống và thêm vào mỗi ngày...

Viết xong không phải để xếp cất vào tủ, mà chân thành công khai nói lên với người bạn đời điều mình ngưỡng mộ và tại sao mình lại yêu người bạn đời như vậy!

Bạn cần đôi chút cố gắng lúc khởi đầu và rồi bạn sẽ thấy chỉ dành một chút thì giờ để ca ngợi, để cảm ơn, để tỏ lòng tri ân, tỏ lòng thần phục người bạn đời mỗi ngày, bạn sẽ thấy tình yêu ngày một lớn mạnh (cũng như nếu ta đều đặn tưới cây, mỗi ngày một ít nước, cây sẽ tươi tốt xanh tươi). Một khi bạn khám phá ra sự kỳ diệu của việc nâng cao tình yêu mỗi ngày nhờ biết cảm kích nhau, bạn sẽ thấy không phải chỉ có ngày 14 tháng 2 mới là ngày Valentine, mà tất cả mọi ngày trong năm đều là ngày Valentine.

Sách tham khảo:

- Effective Apology. John Kador. Xb 2009

- The Power of Appreciation in Every Life. Dr Noelle C. Nelson. Xb. 2006

Ở trong nhà thờ suốt ngày cũng chưa hẳn là nhân đức, nếu còn bất lý lẽ, nếu còn phản ứng theo khôn ngoan thế gian còn tự ái... Gioan và Giacôbê ở với Chúa luôn, nhưng ngài phải hỏi : “Chúng con có tình thần của ai?”

Đức Cô Hồng Y F.X Nguyễn Văn Thuận

Các Thánh Tử Đạo Việt Nam

Lê Nguyễn

Ngày 19 tháng 6 năm 1988, 117 vị Chân Phước Tử Đạo Việt Nam được Đức Giáo Hoàng Gioan Phaolô II nâng lên hàng Hiền Thánh tại giáo đô La Mã. Đây là một biến cố trọng đại và là một niềm hân hoan lớn lao cho Giáo Hội Việt Nam. Hàng ngàn người Công Giáo Việt Nam trên khắp thế giới đã hân hoan tưng bừng về Giáo đô tham dự đại lễ phong thánh này.

Nhìn lại 400 năm lịch sử truyền giáo trên đất nước thân yêu của chúng ta, Giáo Hội Việt Nam đã gặp không biết bao nhiêu sóng gió, trải qua nhiều cuộc bách hại tàn khốc kể từ các sắc chỉ cấm đạo đầu tiên của chúa Sãi (Nguyễn Phước Nguyên) vào năm 1625 ở Đàng Trong và của chúa Trịnh (Trịnh Tạc) năm 1629 ở Đàng Ngoài. Nhờ sự hi sinh rao giảng Tin Mừng không biết mệt mỏi của các vị thừa sai và đặc biệt nhờ máu đào của trên một trăm ngàn vị tử đạo đã đổ tưới khắp nơi trên đất nước, chúng ta mới có được một Giáo Hội Việt Nam vững mạnh như ngày hôm nay (đứng nhì ở vùng Đông Nam Á, chỉ sau Phi Luật Tân).

I. Vài dòng về lịch sử Giáo Hội Việt Nam thời sơ khai:

Vào đầu thế kỷ XVI, một số thừa

sai đã lẻ tẻ ra vào truyền bá Đức Tin. Nhưng mãi đến năm 1615, khi các vị thừa sai Dòng Tên bước chân lên Cửa Hàn (Đà Nẵng), công việc truyền giáo mới được tổ chức quy mô và lan rộng mau chóng từ Nam ra Bắc (các ngài học và giảng dạy bằng tiếng Việt, đào tạo các thầy giảng địa phương để phụ giúp các ngài, sáng chế chữ quốc ngữ để dễ học, dễ đọc, dễ viết...)** Giáo Hội ngày một lớn mạnh, số giáo dân tăng nhanh và nhờ sự vận động tích cực của cha Đắc Lộ từ năm 1645 ở Rôma và Âu Châu (Ngài bị trục xuất vĩnh viễn khỏi VN năm 1645), Đức Thánh Cha Alexandrô VII đã ký sắc chỉ ngày 9/9/1659 thành lập 2 giáo phận ở Việt Nam và chọn 2 linh mục thuộc Hội Thừa Sai Paris làm Đại Diện Tông Tòa. Đức Giám Mục Phanxicô Pallu coi sóc giáo phận Đàng Ngoài từ Sông Gianh trở ra. Đức Giám Mục Pierre Lambert De La Motte coi sóc giáo phận Đàng Trong từ sông Gianh trở vào. Từ đây Hội Thừa Sai Paris đóng một vai trò quan trọng trong việc truyền bá Đức Tin, đào tạo các giáo sĩ, tu sĩ, thầy giảng bản xứ. Nói đến Dòng Tên và Hội Thừa Sai Paris mà không nhắc đến Dòng Đa Minh là một thiếu sót lớn. Các vị thừa sai Dòng Đa

Minh đã tới miền Nam Việt Nam rao giảng Tin Mừng từ năm 1550 và về sau, trọng tâm truyền giáo của các ngài là ở miền Bắc. Năm 1679 giáo phận Đàng Ngoài được chia thành hai: giáo phận Tây và Đông Đàng Ngoài do Hội Thừa Sai Paris coi sóc. Năm 1693, Hội Thánh đã giao giáo phận Đông Đàng Ngoài cho Dòng Đa Minh quản trị. Dòng Đa Minh đã sống chết với Giáo Hội VN từ buổi sơ khai và cũng như Hội Thừa Sai Paris đã để lại cho chúng ta nhiều vị Thánh trong danh sách các Thánh Tử Đạo VN.

II. Những thời kỳ bị bách hại:

Giáo Hội Công Giáo VN bị bách hại từ thời Trịnh Nguyễn phân tranh cho đến năm 1886 mới thực sự được tự do hành đạo.

1. Ở Đàng Trong: Dưới thời các Chúa Nguyễn (1615-1778) có tất cả 8 sắc chỉ cấm đạo và vào năm 1665, người Công giáo bị bắt bớ dữ dội nhất vì có người vu khống tượng Thánh Giá là hình ảnh vua Bò Đào Nha, do đó họ cho rằng người Công Giáo mặc nhiên trở thành công dân của đế quốc Bồ. Chúa Hiền Vương (1648-1687) đã ra lệnh trục xuất tất cả các thừa sai và bắt đầu tàn sát dân lành.

2. Ở Đàng Ngoài: Dưới thời các Chúa Trịnh (1627-1786) có 17 sắc chỉ cấm đạo. Rải rác trong thời gian này có 6 linh mục Dòng Tên và một số thầy giảng cũng như giáo dân đã chết vì đạo.

3. Thời Tây Sơn (1775-1802): có 8 sắc chỉ cấm đạo và vụ tàn sát năm 1798 được xem như là ghê gớm hơn cả. Người Công Giáo bị bắt, bị tra tấn dã man như tẩm dầu vào đầu ngón tay hay đổ dầu vào rốn trước khi châm lửa, bị treo ngược đầu xuống đất. Các cơ sở Công Giáo bị cướp phá, dân chúng phải chạy trốn vào rừng núi. Đức Mẹ La Vang được trong truyền xuất hiện vào thời gian này.

4. Thời các vua nhà Nguyễn: Những cuộc bách hại lớn lao và tàn bạo nhất được xảy ra dưới thời Minh Mạng, Thiệu Trị và Tự Đức. Vua Minh Mạng được các nhà viết giáo sử gọi là 'bạo chúa Neron Việt nam' (một bạo chúa thời đế quốc Lamã).

a. Minh Mạng (1820-1840): Nhà vua đã ban hành 7 sắc chỉ cấm đạo ra lệnh tiêu diệt các cơ sở và các tổ chức Công Giáo địa phương, kiểm soát gắt gao và lùng bắt các 'Đạo Trưởng' bản xứ, lập '10 điều răn' thay thế 10 điều răn đạo Chúa để bắt dân chúng học tập và tuân hành, ép giáo dân chối đạo bằng cách bước qua thập giá, đuổi các thừa sai củ về nước, cấm các thừa sai mới nhập cảnh. Nhiều linh mục và giáo dân bị bắt bớ, ngược đãi, giam cầm và xử tử.

b. Thiệu Trị (1840-1847): Thời gian trị vì chỉ được 7 năm, nhà vua tiếp tục bách hại đạo Công Giáo theo các sắc chỉ của tiên vương và ban hành thêm 2 sắc chỉ mới ra lệnh truy lùng gắt gao các linh mục thừa sai ngoại quốc.

c. Tự Đức (1847-1883): Theo các nhà sử học, vua Tự Đức thông minh, hiếu hòa, muốn canh tân xứ

sở, không độc tài tàn ác như vua Minh Mạng, nhưng hầu hết các vị cận thần đầy uy quyền vây quanh là những nhà hủ nho ích kỷ, đầu óc hẹp hòi đã ảnh hưởng nhiều đến quyết định của nhà vua. Tự Đức đã ban hành tất cả 13 sắc chỉ quyết tâm tiêu diệt đạo Chúa bằng mọi giá, bắt bớ hết mọi thành phần Công Giáo và áp dụng những khổ hình hết sức dã man như giáo dân không chịu đạp lên Thánh Giá sẽ bị khắc hai chữ 'Tả Đạo' trên mặt và bị dày biệt xứ, các linh mục bản xứ bị phân thầy để làm gương, các linh mục ngoại quốc bị trảm quyết, đầu treo ngoài trời ba ngày rồi thả sông hay ném xuống biển. Sắc chỉ ban hành năm 1860 đề ra một kế hoạch hết sức thâm độc gọi là Phân Sáp gồm 5 khoản:

- Tất cả mọi giáo dân không phân biệt nam nữ, già trẻ, giàu nghèo đều bị phân tán vào các làng bên lương.

- Tất cả các làng bên lương có nhiệm vụ canh gác giáo dân, cứ năm người lương canh giữ một giáo dân.

- Tất cả các làng Công Giáo đều bị phá hủy. Vườn tược nhà cửa sẽ chia cho các làng lân cận. Các làng này phải nộp thuế về đất vườn mình nhận lãnh.

- Phân tán nam giới đi một tỉnh, nữ giới đi một tỉnh khác để không còn cơ hội gặp nhau, con cái chia cho các gia đình bên lương nuôi.

- Trước khi phân tán, tất cả giáo dân nam nữ, trẻ con đều bị khắc trên má hai chữ Tả Đạo và má bên kia khắc tên tổng huyện sắp thuyền chuyển tới để không thể trốn thoát đi đâu được.

5. Thời Văn Thân (1885-1886): Sau khi khi vua Tự Đức băng hà, quyền hành nằm trong tay hai vị đại thần Nguyễn Văn Tường và Tôn Thất Thuyết. Lãnh thổ mất dần trong tay thực dân Pháp qua các hiệp ước 1883 và 1884. Các vua còn nhỏ được phế lập như thay áo. Phong trào Cần Vương nổi dậy khắp nơi,

thù hận bắt bớ và tàn sát giáo dân không nương tay. Tổng số giáo dân bị giết gần bằng tổng số giáo dân đã hi sinh trong hơn hai thế kỷ bị bắt bớ, từ thời Trịnh Nguyễn cho đến hết thời Tự Đức.

III. 117 Thánh Tử Đạo Việt Nam:

Trong thời kỳ bách hại kéo dài từ 1625 cho đến 1886 có khoảng 130.000 anh hùng Tử Đạo (khoảng 30.000 thời Trịnh Nguyễn và Tây Sơn, 40.000 thời Minh Mạng, Thiệu Trị, Tự Đức và 60.000 thời Văn Thân). Hiện nay ngoài 117 Thánh Tử Đạo được tôn phong năm 1988 và thầy Anrê Phú yên được tôn phong Chân Phước ngày 5/3/2000, còn trên 10.000 hồ sơ đang được lưu giữ trong văn phòng Bộ Tuyên Thánh ở Vatican, hầu hết các hồ sơ cá nhân khác đã bị mất mát hoặc không truy tầm được.

Trong số 117 Thánh Tử Đạo: 76 vị bị chém đầu, 21 vị bị chết ngạt, 6 vị bị đốt sống, 5 vị bị từng xẻo cho đến chết và 9 vị chết rũ trong ngục tù vì bị tra tấn.

Xét theo quốc tịch:

- 11 vị gốc Tây Ban Nha thuộc Dòng Đa Minh (6 Giám mục và 5 Linh mục).

- 10 vị gốc Pháp thuộc Hội Thừa Sai Paris (2 Giám mục và 8 Linh mục).

- 96 vị người Việt Nam (37 Linh mục, 59 giáo dân kể cả các thầy giảng và các giáo dân thuộc Dòng Ba Đa Minh).

Xét theo thời gian và các triều đại:

- Chúa Trịnh Doanh (1740-1767): 2 vị.

- Chúa Trịnh Sâm (1767-1782): 2 vị.

- Vua Cảnh Thịnh thuộc nhà Tây Sơn (1782-1802): 2 vị.

- Vua Minh Mạng: 58 vị.

- Vua Thiệu Trị: 3 vị.

- Vua Tự Đức: 50 vị.

IV. Sơ lược tiểu sử của vài vị Thánh đặc biệt:

1. Thánh Anrê Dũng Lạc (1785-1839): Ngài được vinh dự đứng đầu danh sách đại diện cho toàn thể các Thánh Tử Đạo Việt Nam mặc dầu Ngài không phải là vị tử đạo đầu tiên. Ngài sinh năm 1795 với tên Trần An Dũng trong một gia đình nông thôn nghèo khó ở Bắc Ninh. Vào năm 12 tuổi, Ngài theo gia đình về Hà Nội để cha mẹ dễ kiếm việc làm. Tại đây, Ngài gặp một thầy giảng và đã được thầy cung cấp nơi ăn chốn ở. Ngài được học giáo lý trong vòng 3 năm và được rửa tội tại Vĩnh Trị với tên thánh Anrê. Sau khi học chữ Hán và chữ Latinh, Ngài trở thành thầy giảng và đi dạy giáo lý khắp nơi trong vùng. Sau đó Ngài được tuyển chọn theo lớp thần học và được thụ phong Linh Mục ngày 15 tháng 3 năm 1823. Ngài coi sóc họ đạo Kẻ Dâm và đã rao giảng Tin

Mừng không hề mệt mỏi. Ngài luôn ăn chay và sống một cách đơn sơ, đạo đức. Ngài là một gương sáng tốt lành cho quần chúng, nhờ đó nhiều người đã được rửa tội. Năm 1835, Ngài bị bắt giam và được trả tự do nhờ sự đóng góp quà tặng cho quan quân của cộng đồng tín hữu nơi Ngài phục vụ. Để tránh sự bắt bớ, Ngài đổi thành tên Lạc (Anrê Lạc) và dời về một giáo khu khác để tiếp tục nhiệm vụ cao cả của mình. Nhưng ngày 10 tháng 11 năm 1839, Ngài bị bắt lại cùng với cha Phêrô Thi và cả hai lại được tha. Nhưng chỉ được một thời gian ngắn ngủi, cả hai bị bắt giải về Hà Nội, bị tra tấn dã man và cuối cùng cả hai bị chém đầu ngày 21 tháng 12 năm 1839. Cha Anrê Dũng Lạc được tôn phong Chân Phước với nhóm đầu tiên vào ngày 27 tháng 5 năm 1900 và được phong Thánh ngày 19 tháng 6 năm 1988.

2. Thánh Anê Lê Thị Thành

(1781-1841): Đây là vị Thánh Nữ Tử Đạo duy nhất trong số 117 vị Thánh được tôn phong. Bà Thánh Anê Lê Thị Thành, tục gọi là Bà Thánh Đê (gọi theo tên người con đầu) sinh năm 1781 tại Bái Điền, Thanh Hóa. Lên 17 tuổi, bà kết hôn với ông Nguyễn Văn Nhất, hạ sinh được 6 người con. Ngài sống đạo đức, gương mẫu, hi sinh giúp chồng, nuôi con theo tinh thần Công Giáo, luôn thúc dục con cái tham dự Thánh Lễ, siêng năng xưng tội, rước Minh Thánh Chúa. Ông bà hay giúp đỡ kẻ khác, đặc biệt kính trọng các linh mục và không quản ngại hiểm nguy, hết lòng che dấu các ngài đang gặp khó khăn dưới thời cấm đạo. Ông bà dành một khu nhà đặc biệt để các ngài đến trú ẩn khi cần. Buổi sáng ngày lễ Phục Sinh 14 tháng 4 năm 1841, quan quân đến bao vây làng Phúc Nhạc, bà Đê cùng với ông trùm Cơ vội vàng đưa cha Lý chạy trốn dưới một cái rãnh sau vườn nhà

bà. Quân lính lục soát gặt gao, bắt được cha Lý, bà Đê và ông trùm Cơ. Trong lao tù, bà bị tra khảo, đánh đập nhiều lần. Có lần bị đánh bằng roi, bà vẫn vui vẻ chịu đựng, quân lính được lệnh dùng thanh củi lớn quất vào chân bà, bà vẫn không chịu khuất phục. Khi chồng vào thăm, bà nói: 'Họ đánh đập tôi vô cùng hung dữ, đến đản ông chưa chắc đã chịu nổi, nhưng tôi được ơn Đức Mẹ giúp sức, nên không cảm thấy đau đớn gì'. Một lần khác, họ cho buộc hai ống quần của bà và bỏ rắn độc vào. Bà hoảng sợ, chỉ biết cầu nguyện và đã được Chúa ban cho sức mạnh phi thường, vượt qua được cơn thử thách. Bà đứng yên, rắn không cắn bà và tìm cách thoát ra ngoài. Quan quân nổi giận đánh đập bà tàn nhẫn hơn. Khi đưa con gái út vào thăm thấy áo quần mẹ loang lổ máu mủ đã òa khóc nức nở, bà an ủi con: 'Đừng khóc, mẹ mặc áo hoa hồng đây, mẹ vui lòng chịu khổ vì Chúa Giêsu, sao con lại khóc'. Vì chịu quá nhiều cực hình, lại không được săn sóc thuốc men, bà Anê đã chết rũ trong ngục tù ngày 12 tháng 7 năm 1841 tại Nam Định, thọ 60 tuổi. Bà được tôn phong Chân Phước ngày 2 tháng 5 năm 1909 và được nâng lên hàng Hiền Thánh ngày 19 tháng 6 năm 1988.

3. Chân Phước Anrê Phú yên (1625-1644): Tuy chưa được đứng ngang hàng với 117 Thánh Tử Đạo và mới được tôn phong Chân Phước vào ngày 5 tháng 3 năm thánh 2000, Á Thánh Anrê lại được vinh dự mang tước hiệu 'Tử Đạo Tiên Khởi Việt Nam'. Anrê sinh khoảng 1625 hoặc 1626 ở tỉnh Phú yên (xứ Mãng Lãng, giáo phận Qui Nhơn). Với tư chất thông minh, được mẹ nuôi dưỡng chu đáo, cha Đắc Lộ đã nhận Anrê vào hàng môn sinh của mình. Anrê chăm chỉ học hành và được nhận lãnh bí tích rửa tội năm 1641. Năm 1642, Anrê được cha Đắc Lộ

nhận vào nhóm cộng sự viên thân tín của ngài và sau một năm được huấn luyện thêm về tôn giáo, văn hóa, Anrê được gia nhập Hội Thầy Giảng gọi là 'Nhà Đức Chúa Trời' do cha sáng lập. Các thành viên 'Nhà Đức Chúa Trời' cam kết, bằng lời hứa chính thức và công khai, suốt đời phụng sự Giáo Hội trong việc giúp các linh mục và truyền bá Tin Mừng. Với tâm hồn ngay lành, thánh thiện, thầy Anrê luôn tận tâm vui vẻ phục vụ anh em, chu toàn nhiệm vụ được giao phó.

Thầy bị bắt ngày 25 tháng 7 năm 1644 tại nhà các cha Dòng Tên ở Hội An và bị điệu về giam ở dinh trấn Quảng Nam. Trước mặt quan quân, thầy đã không sợ hãi trước những lời đe dọa, chứng tỏ được lòng bất khuất, cương quyết tuyên xưng Đức Tin, luôn miệng rao giảng, động viên mọi người tin yêu Chúa Giêsu. Các quan tức giận truyền đóng gông và giải thầy vào ngục. Sáng hôm sau, ngày 26 tháng 7 năm 1644, thầy bị kết án tử hình. Vào khoảng 5 giờ chiều, thầy được quân lính dẫn tới pháp trường. Cha Đắc Lộ, nhiều tín hữu Bồ Đào Nha, Việt Nam cùng nhiều người lương đã đi theo và đã được chứng kiến cái chết anh dũng của vị Thánh 'Tử Đạo Tiên Khởi Việt Nam' với mấy lát dao đâm vào cạnh sườn bên trái, với tiếng kêu to 'Giêsu' trước khi người lính đưa grom lên chém lia đầu.

Xác Á Thánh Anrê được cha Đắc Lộ đem về nhà Dòng ở Hội An. Sau đó không lâu, xác Ngài được chuyển về Macao. Riêng thủ cấp thì được cha Đắc Lộ mang theo bên mình cho đến khi được cất giữ tại nhà Bê Trên Tổng Quyền Dòng Tên ở Rôma.

** Cha Đắc Lộ thuộc Dòng Tên, vào Việt Nam năm 1624 đã tiếp nối các cha Dòng Tên đến trước, nghiên

cứu và góp công nhiều trong việc hoàn chỉnh chữ Quốc ngữ với những dấu trầm bổng như dấu sắc, huyền, hỏi, ngã, nặng. Do đó cha được xem như là người đại diện trong việc sáng chế ra chữ quốc ngữ. Cha đã cho xuất bản nhiều tác phẩm, quan trọng nhất là cuốn tự điển Việt-Bồ-La (xuất bản ở Roma 1651) và cuốn Giáo lý sơ lược (Roma 1651) quen gọi là 'Phép Giảng Tám Ngày' viết bằng 2 thứ tiếng Việt, Latinh. Cuốn Giáo lý dày 324 trang chia làm tám ngày hoặc tám chương để dạy các người tân tông. Đây là tài liệu độc nhất, cổ nhất, quý giá nhất về văn xuôi Việt nam.

Tài liệu:

- *Việt Nam Giáo Sử. LM. Phan Phát Huân C.ss.R. Xuất bản lần hai 1965.*

- *Các bài do Vietnamese Missionaries tại Taiwan biên soạn.*

- *Văn phòng phối kết Tông đồ Mục vụ VN Hải ngoại.*

- *Société des Missions Etrangères de Paris. Internet.*

- *St. Andrew Dung-Lac and his 116 companions. Internet.*

- *Giáo Hội Công Giáo Việt Nam. Niên Giám 2004.*

- *Những tấm gương sống đạo giữa đời. Lê Thiên và Lê Tinh Thông. Xuất bản 1999*

Thầy Sáu Gioan Baotixita Trần Quốc Khánh

Khoảng cách thế hệ...

- “Anh ơi, nướng chạo tôm dùm em đi!”

Nghe tiếng réo của Linh, Tuấn nói vài lời xin lỗi với mấy người bạn, rồi chạy vội đến bên vợ đang đứng nướng thịt bên lò BBQ.

Chiều nay, chiều thứ Bảy, vợ chồng Tuấn, mời mấy người bạn thân đến nhà chơi, kéo nhau ra sau vườn: vừa uống bia, nhâm nhi mấy món BBQ, vừa bàn tán chuyện “chính chị - chính em”, tán dóc chuyện thiên hạ... Nhìn những đĩa rau, lọ tương, những lát dưa leo, bánh tráng, giá, hẹ... mà Linh đã cắt và trình bày thật khéo trên bàn ăn; nhất là khi thấy những cây chạo tôm, nem nướng đang nằm vắt ngang trên lò BBQ, quá khứ vụt trở về trong trí Tuấn đưa anh trở lại quê nhà... Nhớ những ngày thật xa xưa ấy, khi Tuấn còn là một học sinh Trung Học; tưởng chừng như bên tai mình vẫn còn đang nghe tiếng rao hàng của dì Ba Nem Nướng:

- “Aaaaaai ăn nem nưưưướng ...ho..o..o..ông”

Lúc đó, nhà Tuấn cư ngụ trong một xóm lao động khá gần chợ, những gánh hàng rong đi ngang nhà Tuấn hầu như suốt cả ngày. Trong số đó, gánh nem nướng của dì Ba vô tình để lại kỷ niệm sâu đậm nhất trong lòng Tuấn. Vào thời điểm ấy, dù tuổi đời khoảng bốn mươi, nhưng đời sống lam lũ khiến dì Ba trông già hơn trước tuổi. Từ căn nhà lụp xụp trong xóm, dì gánh hai thúng nem nướng khá nặng ra chợ. Trên đoạn đường dài thăm thẳm, dì thường nghỉ chân ở nhiều trạm. Vì phía trước hàng hiên nhà Tuấn là một sân xi măng khá sạch sẽ, nên dì đã chọn làm trạm dừng chân lâu nhất. Mùi thơm của những cây nem được nướng trên bếp than nhỏ như một lời rao hàng gián tiếp, thu hút lối xóm và khách đi đường ai cũng muốn ghé lại thưởng thức món nem nướng nổi tiếng của dì.

Mẹ Tuấn thích ăn nem nướng lắm! Thế nên, hầu như cứ hai ba ngày là mẹ kêu dì Ba làm cho mẹ một trảng nem nướng. Có lẽ, để thay lời cảm ơn vì được sử dụng sản phẩm của nhà Tuấn làm hàng quán, được cung cấp nước rửa chén... nên mỗi khi bán cho mẹ, dì luôn thêm cho mẹ vài ba cây nem nướng! Song le, đối với mẹ Tuấn, điều đó không quan trọng lắm, bởi lẽ từ lâu bà đã xem dì như họ hàng thân thuộc. Mỗi lần nhà có giỗ chạp hay có được món ăn nào thơm ngon, bà luôn để dành cho dì, khi thì đĩa mì xào, khi thì chực cuốn chả giò... Về phần dì Ba, dì cũng xem mẹ của Tuấn như người chị ruột, gặp chuyện vui hay buồn, dì cũng đều tin tưởng tâm sự nhỏ to.

Mẹ kể: chồng của dì Ba chết đã lâu, để lại cho dì một thằng con trai duy nhất nhưng nó lại nghiện ngập xì ke, không chăm chú làm ăn đàng hoàng. Đi làm ở đâu cũng chỉ được vài tháng, có khi bị người ta đuổi, có lúc nó tự ý bỏ chỗ làm (than là “cực quá! ... làm không nổi!”). Nếu có kiếm được đồng nào, thì cũng tiêu pha vào những gói bột xì ke ma túy, chẳng bao giờ giúp mẹ được một xu. Thậm chí, thỉnh thoảng nó còn xin tiền của dì những lúc bị thất nghiệp hay hết tiền xài riêng. Có thể nói, cuộc sống hai mẹ con chỉ lây lất qua ngày, tất cả trông nhờ vào gánh nem nướng mà dì Ba chịu khó dầm mưa dãi nắng bán mỗi ngày. Có hôm, dì vừa than thở với mẹ tôi, vừa lau những giọt nước mắt xót xa, vì đã ba ngày rồi, không thấy “cậu quý tử” về nhà, chẳng biết nó đi đâu, ở đâu, có chuyện hiểm nguy nào xảy ra không? Rất nhiều lần nó bỏ nhà đi như thế, mỗi khi không thấy nó về, dì càng thêm hồi hộp lo âu. Dì Ba tâm sự thờ dài: đã biết bao tháng ngày, dì năn nỉ, khóc lóc, khuyên can nó bỏ xì ke, lo làm ăn đàng hoàng ... nhưng hình như lời khuyên bảo cùng với những hy sinh, vất vả mà dì đã dành cho nó, vẫn không sao giữ được bước chân của nó ở nhà hoặc cảm hóa nó trở về nẻo chánh đường ngay!

- “Chừng nào nướng chạo tôm xong, anh mới nướng gà nhe! Em chạy vô bếp, hâm lại nồi súp măng cua.” Tiếng vợ yêu kéo Tuấn quay về lại với thực tại.

- “Anh nhớ coi chừng chạo tôm để bị cháy khét lắm! Con Kathy, thích ăn chạo tôm, lắm đó!”

Để mâm gà xuống bên cạnh chồng, Linh lại vội vã chạy nhanh vào nhà bếp. Không hiểu tại sao lúc này ký ức về dì Ba nem nướng lại trở về trong tâm trí Tuấn, bởi

lẽ hôm nay đâu phải là lần đầu tiên gia đình Tuấn làm món ăn nem nướng? Rồi Tuấn chợt nhớ ra, chiều nay còn là buổi cơm chia tay trong gia đình anh. Tuần sau, Kathy, con gái lớn của anh sẽ đi chuyển sang một tiểu bang khác để bước vào năm đầu tiên của bậc đại học.

Thực ra trong thành phố này cũng có trường đại học, nhưng nó lại thích đi học xa. Có lẽ, do quan niệm của giới trẻ lớn lên trong xã hội hôm nay, nó muốn được bắt đầu một đời sống tự lập khi bước vào tuổi mười tám. Đồng thời, còn có một nguyên nhân sâu xa hơn là bạn trai của nó, David, cũng sẽ nhập học nơi trường đại học đó. Tụi nó, muốn được tự do sống gần nhau trong những năm ở giảng đường. Linh buồn và giận lắm! Linh không muốn Kathy đi học xa đã đành, mà nhất là lại càng không muốn cho con gái ra sống riêng với boyfriend của nó, theo lối sống của giới trẻ lớn lên ở đây. Giữa hai mẹ con không thiếu những trận tranh cãi to tiếng, mà kết quả chẳng đi đến đâu. Có lần, trong lúc lời qua tiếng lại, Linh giận dữ đến xanh mặt; hôm đó, nếu Tuấn không nhảy vào ôm Linh và lôi ra khỏi phòng, chắc Kathy đã lãnh lấy một tát tai nẩy lửa vì cách ăn nói và lối suy nghĩ phóng khoáng hỗn láo với mẹ.

Tuy nhiên, mặc dù buồn và không muốn Kathy đi xa, Linh vẫn dành hai tuần vacation, để giúp con chuẩn bị hành lý. Riêng Tuấn, lấy cớ tặng quà sinh nhật sớm cho Kathy, anh dẫn nó đi mua cái Iphone đời mới. Trên đường đi, Tuấn cố giải thích cho nó hiểu và thông cảm với mẹ hiền. Anh muốn con gái hiểu rằng những gì mà cha và mẹ bất đồng ý kiến với nó, cũng chỉ vì muốn lo cho niềm hạnh phúc lâu dài của con mà thôi!

Tuần sau, Kathy đi rồi! Chiều nay, Linh làm bữa cơm, với những món ăn mà Kathy thích, mời mấy người bạn thân của gia đình và đám bạn Kathy đến dự tiệc chia tay. Nhìn Linh lặng xăng lo cho con từng ly từng tý suốt mấy tuần qua; thậm chí cả hai hôm nay, lười thú, thức khuya dậy sớm, làm các thức ăn, lòng Tuấn bỗng nhiên xao xuyến và liên tưởng đến hình ảnh của dì Ba nem nướng cùng nghịch cảnh nghiệt ngã của gia đình dì...

Không biết, bây giờ dì Ba còn sống không? Nếu dì còn sống, Tuấn không nghĩ rằng, dì còn đủ sức, để có thể gánh nổi cái gánh nem nướng đi bán rong. Còn thằng con trai của dì, chẳng hiểu bây giờ nó ra sao? Liệu anh ta có đủ khả năng nuôi mẹ trong tuổi già đơn chiếc chăng? Rồi, Tuấn lại nghĩ đến gia-đình mình, đến ngày mai tương lai của con cái Tuấn, đến cuộc sống nơi Bắc

Mỹ này. Chính tại đây, Linh và Tuấn cũng đang bươn chải và tranh đấu với cuộc đời; cả hai cũng đang gặp rắc rối rất nhiều trong việc dạy dỗ, giáo dục con cái!

Nếu ngày xưa, dì Ba nem nướng, với chiếc gánh nặng nề, kiếm sống qua ngày, trong nỗi lằng lo về đứa con và phó mặc tương lai nó cho một ngày mai không định hướng... Thì, hôm nay Linh và Tuấn trong cuộc sống tân tiến vùng Bắc Mỹ, liệu hai vợ chồng có thừa đủ khả năng, để hoạch định tương lai chắc chắn cho con cái của mình không?

Những năm tháng thơ bé của các con Tuấn đã qua rồi! Ngày nay, chúng không cần cha hay mẹ đứng bên cạnh chúng nó vào những buổi sáng tinh sương, ở bên vệ đường chờ chuyển xe bus đưa đón bọn trẻ đi học. Chúng cũng không còn hỏi Tuấn về những bài toán đại số, hay bắt Tuấn phải chơi basketball với chúng vào mỗi buổi chiều, khi Tuấn đi làm về. Chúng không còn muốn cha mẹ góp ý về những kiểu quần áo mà chúng nó mặc, ngành nghề mà chúng nó theo đuổi mai sau, nhất là đừng can thiệp vào những quan hệ bạn bè của bọn chúng.

Vâng, một chặng đường mới trong đời sống hôn nhân của gia đình Tuấn và Linh. Đồng thời, cũng là một cuộc hành trình mới đang mở ra trước mắt các con họ; mà xem chừng ra, những hy-sinh và tình thương của cha mẹ đã dành cho chúng nó, chưa chắc đã đủ sức giữ được bước chân của các con. Thói quen xưa nay Tuấn hay dẫn dắt chúng nó đi theo những ước mơ và hoài bão tốt đẹp mà cha và mẹ muốn kỳ vọng vào cuộc đời các con. Song le, bây giờ đã khác xưa.

Suốt nhiều tuần qua, Tuấn cố gắng giải thích và an ủi để vợ hiền thấy những khác biệt trong lối sống giữa hai thế giới Đông Tây, những khoảng cách trong suy nghĩ giữa hai thế hệ cha mẹ và con cái. Có nhiều đêm, Tuấn chợt choàng tỉnh dậy giữa khuya, không tài nào ngủ lại được. Một đêm nọ, anh bước nhẹ xuống phòng ăn, nhìn những tấm hình chụp cả gia đình treo trên tường, tấm hình Tuấn công Kathy trên vai khi nó còn bé bỏng, tấm hình bé nắm tay bố đi trên đường phố ... Anh thực sự lo âu và buồn nản khi nghĩ đến tương lai con gái mình. Liệu cuộc sống nơi thành phố xa xôi kia có đủ mang lại sự an toàn và niềm hạnh phúc thật sự cho nó ư?

Đời sống nơi Bắc Mỹ này, với nhiều phương tiện kỹ thuật hiện đại, những tự do tiến bộ trong xã hội... xem ra có vẻ mỗi ngày một xua tan dần mối liên hệ thân tình

trong các gia đình. Một vài quan niệm và trào lưu mới trong thế kỷ XXI này, đang từng ngày ảnh hưởng nhiều trên cả nhân hơn là nền giáo dục căn bản của cha mẹ đã chỉ dạy con cái. Xét khía cạnh nào đó, những trào lưu mới ấy có thể tạm chấp nhận vì không thiếu các phụ huynh quen tính độc đoán, luôn áp đặt trên con cái mình một vài quan niệm quá cổ hủ. Song le khi nhìn vào góc độ khác, liệu các con cái có đủ thông minh và trưởng thành trong lý trí, để nhận định và quyết tâm chọn lựa được điều tốt nơi cuộc sống nhiều tự do và cạm bẫy như thế hay không?

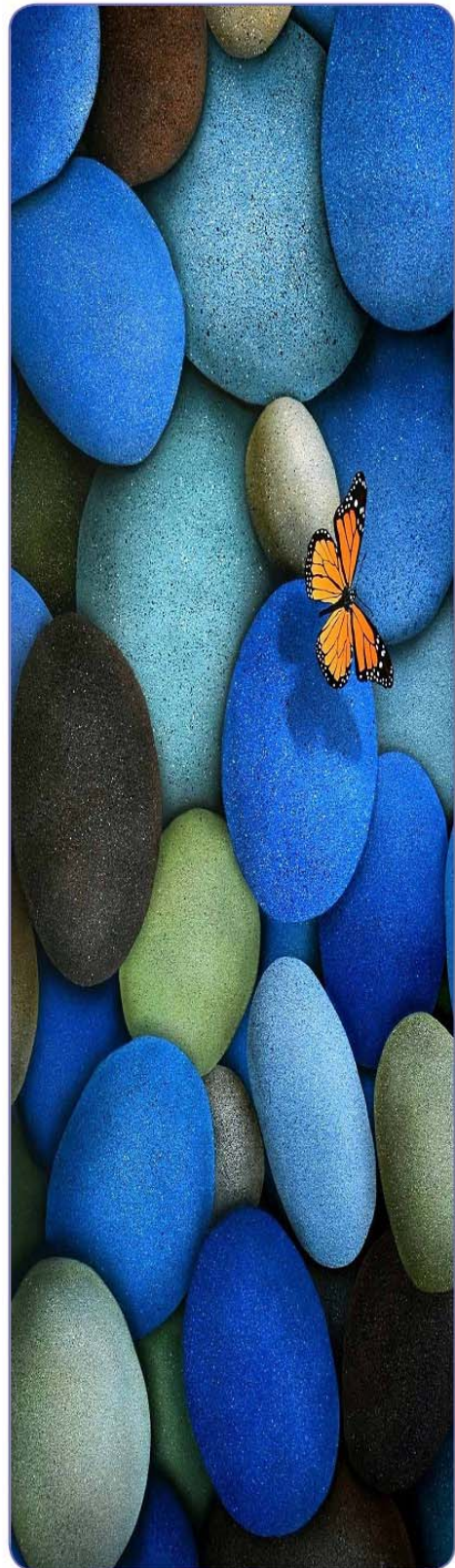
Đã có lần hai vợ chồng tâm sự hoàn cảnh gia đình mình với cha Chánh Xứ, ngài khuyên: "...bên cạnh việc cầu nguyện cho con cái, cha mẹ cũng phải cần kiên nhẫn và cố gắng giữ mối quan hệ tốt đẹp với con cái mình trong những hoàn cảnh như vậy. Hãy cố gắng "đối thoại" với chúng! Hãy tôn trọng ý muốn của chúng! Hãy lạc quan để tin rằng, sự tự lập của giới trẻ là điều cần thiết và cũng là nét văn hóa trưởng thành trong xã hội Bắc Mỹ này!"

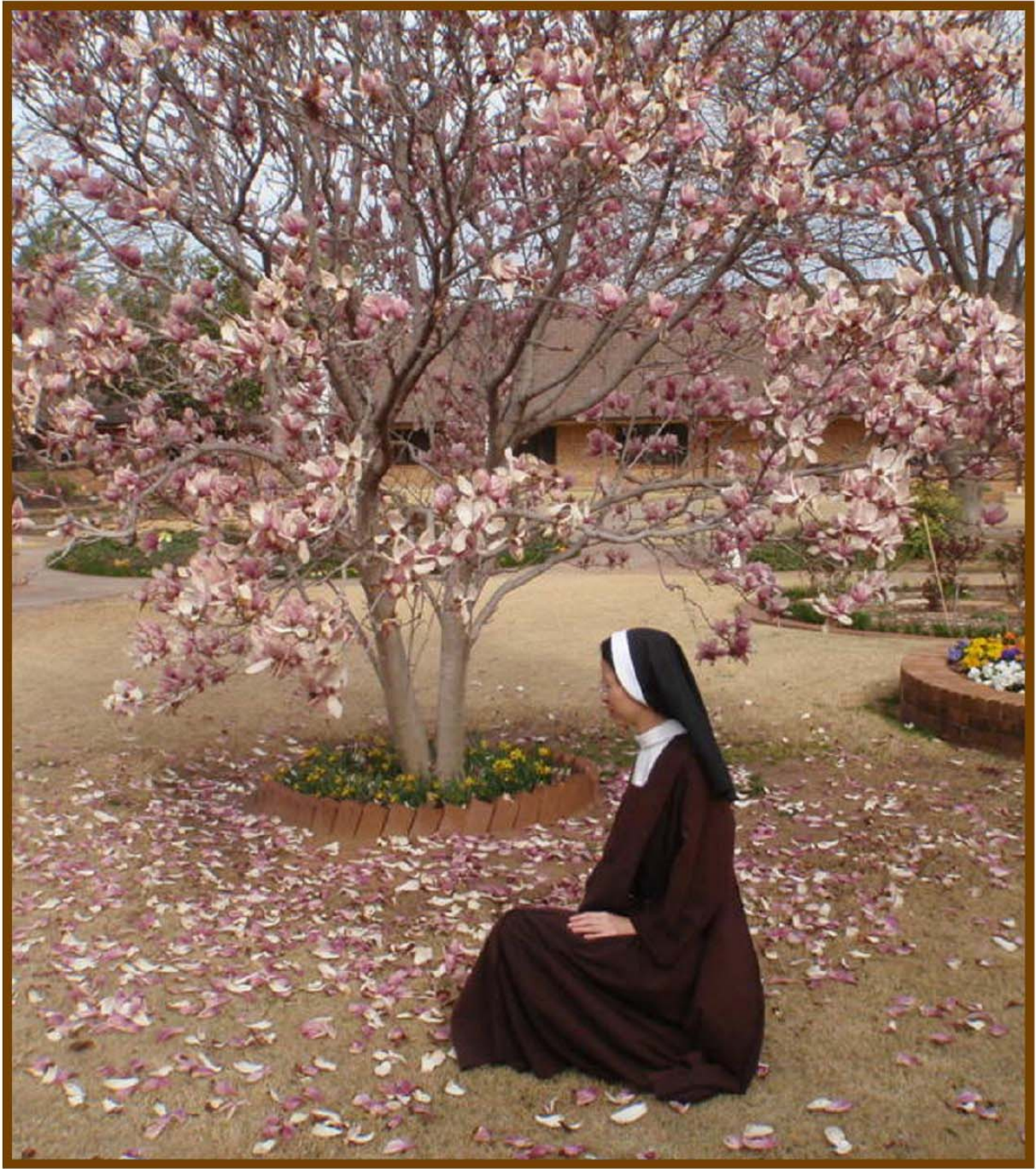
Có tiếng Linh kêu Tuấn "ơ ơ", hình như vợ anh lỡ tay làm đổ chén mỡ hành vào lò BBQ, nên khói đang bốc lên; Tuấn phải bỏ nhóm bạn, vội chạy đến giúp Linh. Anh nhớ lại một lời nói sâu sắc mà anh đã đọc trong một tác phẩm khá nổi tiếng của Đức Cố Hồng Y Yves Congar: "...Trên một trận tuyến, khi bị quân thù từ xa pháo kích tới, những chiến binh nào can đảm, dám phóng mình chạy lên phía trước, sẽ là những người lính có nhiều cơ hội sống sót nhất..."

Phải chăng, đời sống của chúng ta vẫn luôn là một cuộc chiến đấu? Chiến đấu cho một lý tưởng cao đẹp, một chỗ đứng trong xã hội, chiến đấu để chiếm cho được ưu thế trong "trái tim của người mình yêu", và nhất là chiến đấu cho niềm hạnh phúc của bao người thân yêu trong gia đình mình... Trong cuộc chiến đấu đó: những ai can đảm, luôn phóng mình tới phía trước, không sợ hãi, không chùn bước trước mọi khó khăn thử thách vẫn là những người có lắm cơ hội thành công hơn cả.

Vâng, Tuấn và Linh cũng đang đứng trước một cuộc chiến đấu mới với chính bản thân mình. Cuộc chiến đấu để không bị "mất con cái", do những lúc nóng nảy thiếu bình tĩnh, hay mang nặng những thành kiến cổ xưa. Rồi Tuấn thầm hy vọng một ngày mai. Vâng! Hy vọng ngày nào đó, con gái của Tuấn, sẽ hiểu được sâu xa hơn về tình thương vô bờ bến mà cha mẹ "đã" và "sẽ" mãi mãi dành cho nó. Nhất là hy vọng trên đường đời tương lai, nó sẽ không phải trả giá quá đắt cho những bài học làm người, trả giá "phải chăng" về những ảo ảnh của tình yêu mà không hẳn người trẻ nào cũng có thể vượt qua dễ dàng.

Trần Quốc Khánh

HBTT - Sơ Hoàng Yến

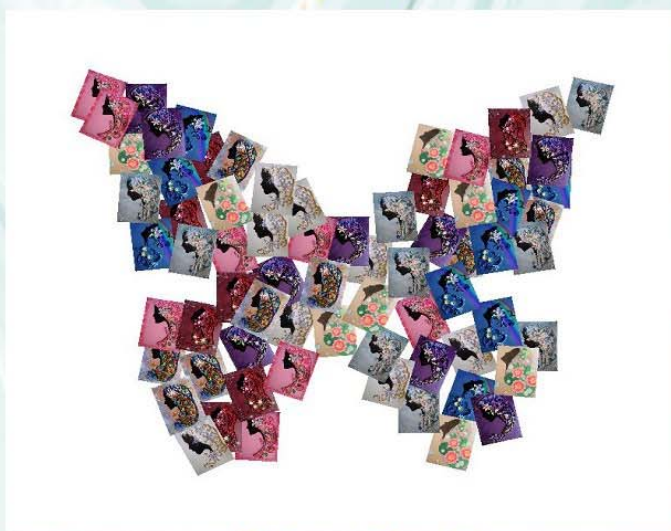

Л.В.С.

HỌC CỦA NƯỚC

Nước từ đỉnh núi cao
Tức ngọn thác vĩ hùng
Nước tuôn về thung lũng
Về lòng sông miên man
Chúa là Đấng cao sang
Mà xuống trần khiêm hạ.
Như nước là linh thường
Dễ dàng chen lên lời
Qua khe đá nhỏ hẹp
Qua dòng suối quanh co
Đến miền đất khô cằn
Nuôi dưỡng vạn cây cỏ.
Nước không có hình thể
Song bản chất tinh tuyền
Nước thật là uyển chuyển
Đầu bình vương hay tròn
Nước mang hình thể đá
Nó chịu luy hòa mình.
Ôi, nước thật thâm tình
Khi nó là nước mắt
Có ai không biết khóc
Ngay cả Đấng Ki-tô
Người đã từng tuôn lệ
Trước mộ La-za-rô
Tiếc cho cuộc đời ai
Dừng dưng không biết khóc?
Khi nước là mồ hôi
Của những người lao động
Nó thật là vô giá
Và cực kỳ vô giá
Là những giọt mồ hôi
Bồi hồi và xao xuyến
Trong vườn Giết năm xưa.
Những ngày mưa kỷ niệm
Tức trời cao nhuộm màu
Sau mưa trời lại sáng
Vui vạn vật cỏ cây
Giọt mưa Chúa đọng đầy
Cho hồn ai phá thác.....

HBTJ

Bé Thiên-Nhi, em là con út trong Gia Đình có 6 anh em. Bé thường chơi cắt giấy, làm hình người, và cắt quần áo cho chúng, bé ngã cái ghế ra rồi làm nhà. Bé không hề biết con nít phải có đồ chơi như có con gấu hay là búp bê, cho đến một ngày bé được lên Sài-gon, thấy những con búp bê cheo lúng lẳng nhìn thấy mà mê, biết mờ mắt nhắm mắt dễ thương vô cùng, bé im lặng thầm suy nghĩ ước gì mẹ có thể hiểu được ước muốn của mình thì hay quá nhỉ! Nhưng bé đã im lặng không đòi mẹ mua. Lý do một mình mẹ cũng đã vất vả lo nuôi 5 người con rồi, còn Ba và anh cả thì đã qua bên Mỹ.

Thời gian khoảng sáu năm sau Gia Đình Thiên-Nhi tụ họp ở Mỹ. Lần đầu tiên đi chợ Mỹ rất ngỡ ngàng, cái gì cũng thích và cũng có, không thiếu một cái gì. Chợ to lớn vô cùng, đi mỗi cái chân và đi hết ngày cũng chưa xem hết các món đồ. Nhìn thấy con búp bê, bé nhớ lại lúc đi Sài-gon, bé cầm mãi hộp con búp bê vui sướng làm sao ấy. Nhưng lúc ra tính tiền, thấy ông anh hai làm nhảm gì đó, rồi không được vui vì phải trả vài món đồ cho Thiên-Nhi. Lúc đó bé cũng định trả lại con búp bê, nhưng người tính tiền đã nhanh hơn và đã bấm số. Trong lòng bé nghĩ, "trời ơi, mua có vài thứ đồ cho em mà cũng keo kiệt." Thời gian rồi cũng thắp thoát trôi nhanh đến ngày Lễ Giáng Sinh. Mẹ và một cô trong xứ đạo đi mua đồ chơi nhiều lắm, về nhà thấy hai người gói quà cho đến đêm tối mới xong. Ông Già No-en chính là anh ba của Thiên-Nhi làm. Mới đầu thấy ông già No-en mấy đứa nhỏ mừng rỡ, ánh mắt sáng lên. Cô bé Thiên Nhi nay đã là thiếu nữ đang ngồi chơi và buổi tiệc cũng sắp tàn nhiều người lác đác, cô bé chột bước ngang qua cây No-en, nhìn thấy dưới đồng quà giấy các em xé tan tành, mà kỳ lạ quà sao nằm y đó. Nhi thầm thì và tự hỏi lý do tại sao các em không lấy quà nhỉ? Lắm bầm như vậy nên một người bạn nghe được. "Nhi ơi! vì món quà này rẽ tiền nên tụi nó không lấy đó". Nhi ngỡ ngàng trước câu trả lời đó, "trời ơi, quà cho không mà còn chê rẽ." Đúng là vô ơn, dù là rẽ nhưng các em có tiền không nếu người lớn không mua cho. Nhi cúi xuống bóc lên con búp bê về ghé ngồi và suy nghĩ buồn cho những đứa trẻ sinh bên ra Mỹ. Không biết được cái nghèo khổ, và túng thiếu là gì?

Rồi nay Nhi đã lớn lên đại học. Nhi học 3 ngày làm ba ngày. Tiền học Nhi tự trả, Chúa thương Nhi cũng dành dụm được tí tiền, làm ở đâu Nhi cũng được người ta thương. Nhi suy nghĩ nếu như Nhi có thể làm gì cho một đứa trẻ nghèo thì tốt biết mấy. Thay vì dùng tiền phí phạm mua quần áo mình không cần, "Chúa dạy cho đi thì có phúc hơn là nhận lãnh." Và Nhi đã giúp gởi tiền cho một em bé khuyết tật hơn 1 năm. Rồi thời gian lại trôi qua mỗi khi có cơ hội giúp đỡ, Nhi liền hạnh phúc để làm. Có những em nhỏ đến nhà Nhi chơi, có một em ra về, khi bước chân ra cửa em đó nói lớn với mẹ, "chị Nhi Thương con nhiều lắm Mẹ, chị cho con nhiều quà nè."

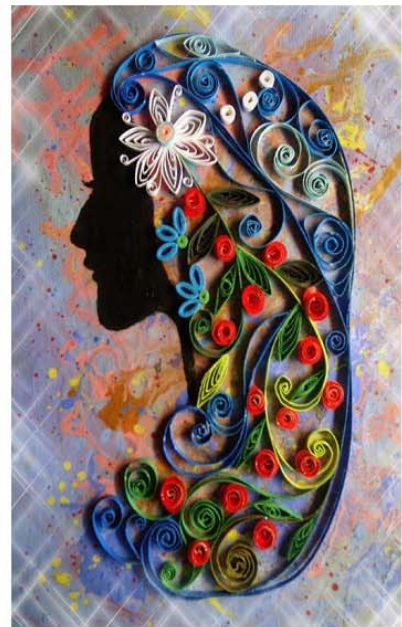
Chúa dạy chúng ta hãy cho đi thì có phúc hơn. Càng giữ của cải thu tích nhiều cho mình, thì mỗi một, giông bão, chộm cắp cũng lấy mất. Còn cho đi thì chính lúc mình nhận lãnh, nơi không hề hư mất ở đời sau.

HBJJ

HBJJ

Chuyện Bé Thiên Nhi

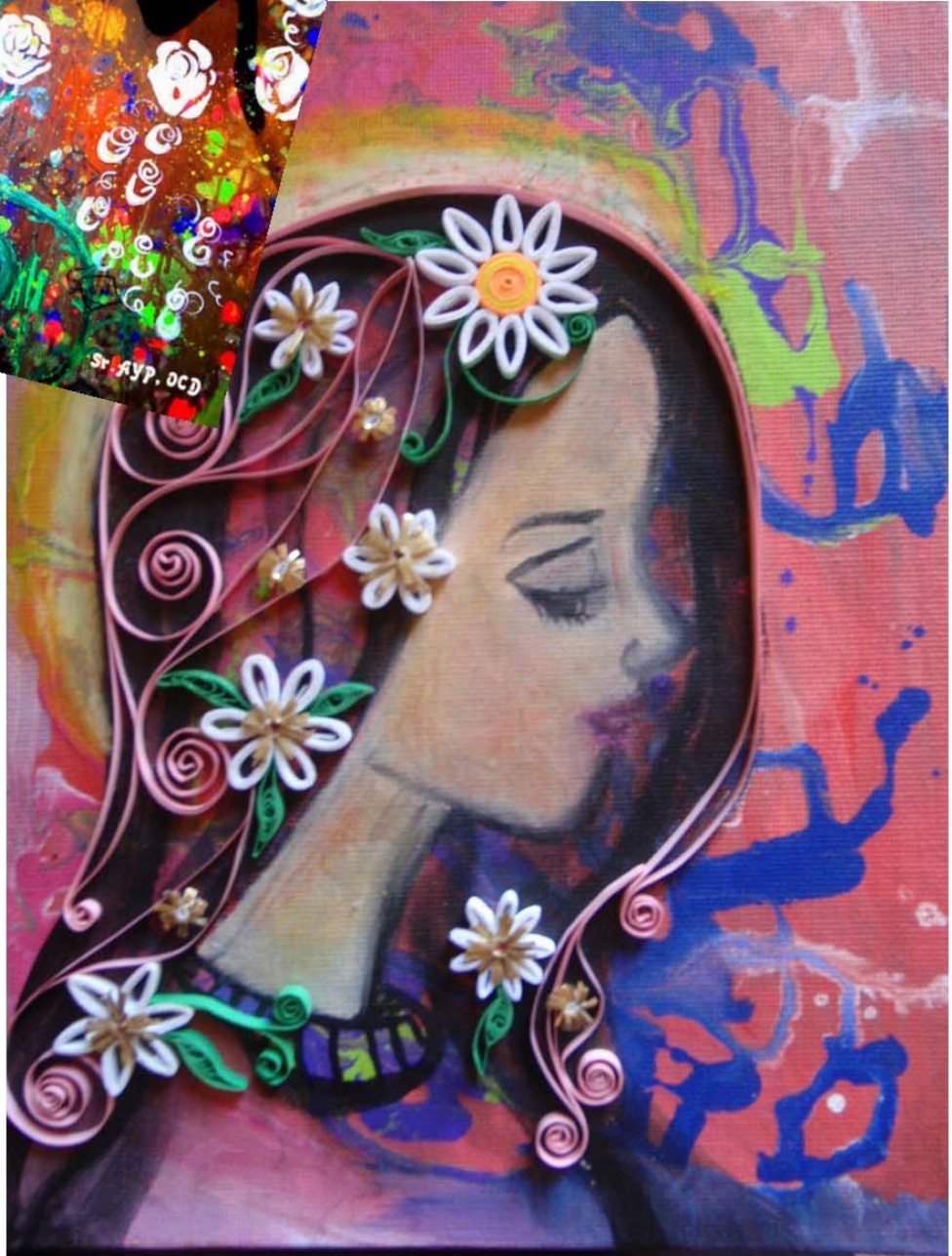
HOA BÊN THẬP TỰ

Cho con là hoa tươi
Bên đời luôn nở thắm
Bên dòng nước trong lành
Bên hàng cây mát rượi
Ngoài đồng cỏ xanh um
Lá cây xanh muôn mướt
Bầu trời xanh phơn phớt
Mặt mưa lấm tấm rơi
Người làm vườn cặm cuội
Tay chăm sóc hoa tươi
Bên đồng cỏ mát rượi
Người làm vườn vun xới
Đãi dào hoa tươi mới
Mọc dưới đời Can-vê
An ủi và vỗ về
Người Yêu mình ri máu
Hoa tươi xin cúi đầu
Lưu lại mãi nơi đây.....

HBTJ

HBCC

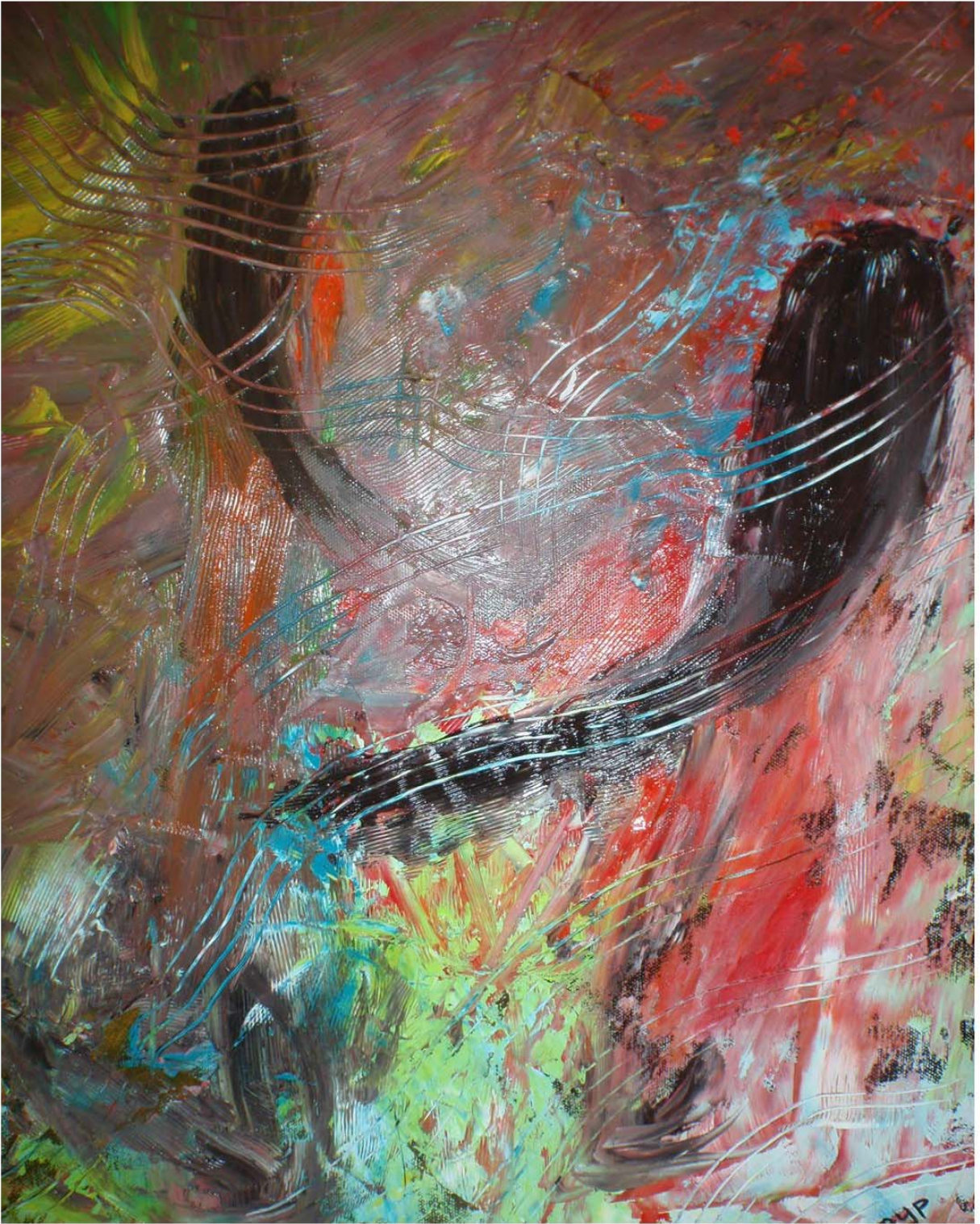

CHA ƠI !!

Cha ƠI! xin dạy con
 Qua biến cố cuộc đời
 Biết trở nên nhẫn nại
 Dù lắm khi thất bại
 Dù gặp ai dỗi trá
 Dù gặp ai hững hờ
 Dù bị ai phân biệt
 Dù bị ai hiểu lầm
 Dù bị ai tước chối
 Dù có.....
 Cha ƠI! xin dạy con
 Quên mình để nghĩ đến
 Hạnh phúc của tha nhân,
 Còn buồn nào đời mình
 Biến thành lời an ủi
 hầu mang lại hạnh phúc

Cho những người xung quanh.
 Cha ƠI! xin dạy con
 Giúp con thêm mềm mại
 Nhẫn nại chịu đau khổ
 Chớ trở nên chai đá
 Chớ trở nên đáng cay
 Giúp con thêm rộng lượng.
 Chớ trở nên hẹp hòi.
 Cha ƠI! xin dạy con
 Khi băn tâm chia trí
 Cho con biết thâm thi
 Với CHÚA lời yêu thương
 Xin giúp con thăng tiến
 Dũng lực để hành thiện
 Mạnh mẽ trong ý chí
 Nền thánh trong kiên trì.
 Amen....

HBTJ

Bà Nội Tôi

*Bà nội tôi phúc hậu
Nội là đóa hoa quỳnh
Chăm thì đời cầu nguyện
Bà sống đời nội tâm.*

*Khuôn mặt nội trái xoan
Đôi mắt tựa lá liễu
Sóng mũi cao thanh tú
Môi tươi cười nở xinh.*

*Nội đẹp nhất xóm đình
Đẹp nghiêng thành đổ nước
Hoa Quỳnh đẹp sau tước
Bối ẩn và huyền diệu.*

*Nội mẫu gương nhân từ
Sống như bạc chân tu
Nhiên lành và khiêm nhu
Đôn sơ và đôn hậu.*

*Nội chọn sống khó nghèo
Vải lụa đồ thanh nhả
Thương người nghèo bỏ vợ
Quan tâm và giúp đỡ.*

*Chẳng thấy nội bon chen
Nam muốn sự ở đời.
Đừ thàng trăm cuộc sống
Nội tỏa năng bình minh.*

*Mình tôi và bà nội
Dạ Lễ sáng và chiều.
Cuộc đời sống Tin, Yêu
Bừng lên trong tim nội.*

*Chúa thương Chúa gọi về
Nội về hương Trường Sinh
Ngắm Thánh nhan Thiên Chúa
Chuyện cầu cho con, cháu.
11/20/2010*

***Nội Tôi: Chúa đã đưa bà về hương phúc trường sinh cách nay hai tuần, đặc biệt vào tháng 11, tưởng nhớ các Thánh và các Linh Hồn, bà hưởng thọ 86 tuổi. Tôi mến phục bà nội, nhất là tính hiền

từ và thánh thiện. Ngày nào bà cũng siêng năng đi Lễ sáng và cả Lễ chiều nữa. Bà chỉ nói những khi cần thiết, không bao giờ tôi nghe bà lớn tiếng hay la mắng một ai. Bà không hề nói xấu, mĩa mai, phê bình, chê trích, hay nói về chuyện của người khác. Bà luôn âm thầm và vui vẻ với mọi người. Thình thoảng tôi thấy bà nói chuyện vui cười với hàng xóm vậy thôi. Và điều tôi cảm thấy được ở nơi bà là lúc nào cũng thấy bà bình an trong mọi cử chỉ, hành động.

Bà luôn chu toàn bổn phận của mình một cách chu đáo trong việc nội chợ. Bà đi chợ mua những món ăn tẩm thường không đắt tiền, nhưng bà nấu rất ngon và mỹ vị.

Bà như đóa hoa quỳnh, nét đẹp của bà khi tôi xem lại hình lúc bà còn trẻ và cho đến khi về già, tôi thấy nét đẹp của bà huyền diệu làm sao ấy, giống như hoa quỳnh đẹp, chỉ nở vào ban đêm, hiếm thấy ở trên đời. Lý do có lẽ vì sự thánh thiện của bà đã phản ánh một phần nào nét đẹp giống Đức Mẹ và cuộc đời ẩn dật của Mẹ Maria.

HBTJ

Mừng Ngày Hiền Mẫu

*Đêm nay ngắm trăng vàng
Gợi Trăng nhân nhũ cả ngàn thương yêu
Dòng Đông hòa với Nắng chiều
Mừng Ngày Hiền Mẫu kính yêu mẹ hiền.
Trăng ơi! gói gói quà thiêng
Tấm lòng con thảo nỗi niềm kính dâng
Nuôi con mẹ chẳng đong cân
Như lòng biển cả vô ngàn tình thương.
Đời Mẹ một nắng hai sương
Lênh đênh con sóng dậm trường trùng khơi
Khổ đau mẹ chịu một thời
Hy sinh tất cả vì đời vì con.
Thân cõi mẹ chịu hao mòn
Kể từ khi mẹ ru con vào đời
Làm sao đền đáp mẹ ơi!
Ôn sâu, nghĩa rộng con thời khắc ghi
Lời Chúa, Mẹ dạy thực thi
Mẹ dạy lẽ sống, đường đi ngay lành.
Đêm nay ngắm ánh trăng thanh
Chấp tay khẩn nguyện ơn lành Chúa ban
Cho hôn xác Mẹ bình an
Nhờ Trăng gợi Mẹ trăm ngàn nụ hôn.
Lời kính, khúc hát hồn chân ...*

HBTJ

Chuyện Ông Cụ Yêu Thánh Lễ

Trong cuộc mưu sinh của đời người, có nhiều thứ làm ta hay lo lắng như: công ăn việc làm ngoài xã hội, chuyện gia đình, chuyện cộng đoàn và nhiều thứ linh tinh khác... Ta phải lên chương trình mỗi ngày và xếp đặt tương lai.

Ông cụ Thống ở giáo xứ tôi cũng lo toan nhiều thứ lắm, nhất là vì ông ở có một mình. Tuổi càng ngày càng già, nhưng nhìn ông lúc nào cũng có một niềm tin sắc son, tâm hồn bình an, phó thác mọi sự cho Chúa... Chuyện ông lo nhất có lẽ là cho phần rỗi linh hồn, đúng như lời Chúa phán: "Được lời lãi cả thế gian mà mất linh hồn nào được ích gì." Trên vách tường nhà ông dán đây hình ảnh Chúa, chứng tỏ cho ta biết ông rất sùng đạo. Ông mới qua Mỹ và chung sống với con cái. Mới đầu ông ở với người con lớn, có nhà có cửa, nhưng bao nhiêu tiền ông đi làm mang về đều bị nó tịch thu. Thế rồi ông dọn ra ở apartments với anh thanh niên trẻ một thời gian, nhưng không được bao lâu chàng thanh niên dọn ra, còn đánh cắp bộ đồ vest của ông để dành mặc đi lễ. Đứng là đã nghèo mà nó cũng cũng không tha...

OooO

Tôi thường gặp ông ở nhà thờ, nhưng thỉnh thoảng cũng gặp ông giữa đường đến nhà thờ, và được ba má cho đi khách quá giang. Má chọc ông sao không kiếm bà nào cho có người cùng đọc kinh. Ông trả lời bằng nụ cười tươi tắn...

Ông thức dậy lúc tờ mờ sáng, lên đường đi dự lễ khi trời còn mờ khói sương và phải cuộc bộ rất xa từ xa lộ tới thành phố nên rất nguy hiểm. Tôi đoán có lẽ ông phải đi bộ từ 1-1/2 đến 2 tiếng trong bộ đồ chỉnh tề áo trắng quần tây, và trên tay có túi sách tay màu đen. Vừa đi vừa đọc kinh. Thánh Lễ mỗi ngày vào lúc 8:00 giờ sáng tại nhà thờ Roger Arkansas.

Có lần tôi gặp ông đi Lễ ngày thường. Tôi tưởng ông cần người chở về nên hỏi: "Ông cần con chở về không?" Nhưng ông lại hỏi tôi: "Con có muốn ăn thịt gà không, ông cho." Tôi lắc đầu. Ông trả lời là tí nữa có người sẽ chở ông về. Tôi thấy ông còn mang áo ảnh Đức Bà thật to. Thường cỡ áo to đó dành cho những người trong dòng ba Carmelite mặc. Tôi cũng hơi lạ là ông không hiểu tiếng Anh, vậy mà cũng tham gia vào hội đó của người bản xứ.

Anh rể tôi vốn là tân tông nói: "Những sáng trời lạnh phải thức dậy sớm đi làm thật là chán ngắt. Vậy mà vẫn thường gặp ông trên đường đi bộ tới nhà thờ, vừa xa xôi vừa giá lạnh. Mai một cụ mà chết thì chắc thẳng cánh bay về trời."

Ông đi bộ như thế từ ngày qua Mỹ cho đến cuối đời là hơn 12 năm.

Khi được về dự đám cưới của người anh, tôi hy vọng sẽ đến thăm ông, nhưng không ngờ nhìn thấy tấm thiệp buồn, báo tin ông đã qua đời trên xa lộ khi đến nhà thờ lúc tờ mờ sáng. Bị người lái xe tông vì không thấy ông. Hưởng thọ 84 tuổi.

Ông là mẫu gương tốt cho nhiều người và cho Giáo xứ tôi. Trong giáo xứ Việt Mỹ lộn lộn này, ai cũng thương mến và khâm phục ông. Ông chính là muối ướp cho đời....

HBJJ

Vũ Thủy

Tiếng kêu dội đồng hoang
Lúa chim bay hoàng hôn
Chiếc tổ còn dở dang
Bay theo cơn lốc xoáy

Trời chiều mưa dầm lè
Gió giạt tung mái nhà
Người đàn bà cô quả
Mắt ướt nhòa mưa sa

Cánh hoa đời tôi tả
Mây xám nặng chân trời
Đời người như cỏ dại
Bên vệ đường chơi vơi

Chắp hai tay khấn nguyện
Gửi hương tàn trong kính
Chúa ơi, Người vẫn biết
Đoan trường kiếp nhân sinh

Via hè trong đêm lạnh
Thằng bé nằm cô đơn
Mắt buồn mơ hạnh phúc
Đôi môi vé dôi hờn

Tiếng nhạc đầu cuồng loạn
Chốn ấy, người chắc đồng
Tiếng kính nguyện thưa thớt
Chúa có buồn hơn không

Con biết mình vô dụng
Chỉ dám mượn lời kính
Rải tung theo lốc xoáy
Bay lên tới thiên đình

Chúa Tình yêu đo lường
Nhìn xuống khắp đồng hoang
Đỡ nâng người cô quả
Sưởi ấm người lang thang

Mây chuyển sang màu trắng
Bầu trời xanh rất xanh
Bầy chim đang làm tổ
Chúng liu lả trên cành!

Vũ Thủy

CHIM HÓT GỌI BÌNH MINH

CÓ NHỮNG MẢNG TÌNH NHƯ THẾ!

Tình yêu được vun trồng trong trùn chuyên nghèo khổ
Là tình yêu có vị mặn của những giọt mồ hôi
Của những tháng ngày lặn hụp dưới đồng chua nắng rát
Lưng áo cha bạc màu, làn da mẹ sạm đen
Tôi chẳng hề quên, dấu bảy giờ cha khuất núi
Tôi bây giờ vẫn nhớ, dù làn da mẹ được chăm sóc sáng hơn xưa...

Tình yêu lớn lên trong mưa bão dập dờn
Có cái hồn của một thời thơ ấu gian nan
Trên cánh đồng bạn tôi chân thà đàn gia súc
Hương cúc dại ven đường làm nở nang cả lòng ngực
Mùi phân bò sục lên ngai ngái buổi chiều quê
Gợi nhớ trong tôi những ngày theo bạn đi lượm củi...

Thời gian vội đi... những may rủi cuộc đời...
Tôi hôm nay đã bao năm làm người lớn
Vẫn thấy mình nhỏ bé giữa chiều xưa
Những buổi chiều mưa rơi đều hạt trên mái lá
Những giấc mộng, giá mình là cô bé lọ lem trong cổ tích
Thì ra tôi vẫn thích mùi hương cúc dại!

Tôi biết, có một loại tình yêu như thế
Một mảng tình gắn bó với quê hương
Một mảng tình còn chút hương ngày gian khổ
Một mảng tình mằn mặn vị mồ hôi trên lưng áo cha già
Và dằng dặc tôi ngắm nhìn làn da mẹ
Nay vẫn còn đọng lại vết chạm khắc của một thời khó nhọc gian lao!

Ôi, tình yêu! Biết kể sao cho xiết
Nhớ da diết nghĩa quê hương đồng ruộng...!

Vũ Thủy

HỒN LỮ KHÁCH

Bâng tan
Hồn âm lại
Mặt sáng xuân nồng
Người lữ khách xa quê
Chợt nhận ra đời mình
Đầu ba chìm bảy nổi
Vẫn nóng hổi một bầu thơ
Vẫn mộng mơ về tình yêu cuộc sống
Vì trong thơ thường có lửa
Và nửa vầng trăng thường chờ những áng thơ.
Người lữ khách ấy yêu nửa vầng trăng khuyết
Trăng Thập Tự treo giữa trời tĩnh lặng
Là cả dòng sông chở nặng ái ân. . .
Dưới ánh trăng Thập Tự
Người lữ khách thấy đời là thơ, là nhạc
Với những nốt thăng trầm
Những cung bậc bi ai
Và giai điệu rạo rít. . .
Người lữ khách góp nhặt những vần thơ
Đặt dưới chân cây Thập Tự
Gởi gắm cả cõi lòng tin thác tin yêu
Cả ánh trăng Thập Tự trên cao chứng giám.

Vũ Thủy
Mong một tết Mậu Tý

NỬA VÀNG TRĂNG KHUYA

Ai với trăng kia, nở bẻ đôi
Để nghe đau nhói nỗi chia phôi
Trăng non lơ lửng trên cao tít
Chúng giám tình ai chết thật rồi!

Ai đã quên lời hứa dưới trăng
Để hồ xao động sóng lăn tăn
Lá thu khô rụng trong đêm vắng
Chú Cuội lặng cầm ngắm chi Hằng?

Người về dằng dặng nhớ thương ai
Hoa tím thùy chung vẫn đợi hoài
Bàng bạc trăng già trên lối cũ
Đường xưa thoang thoang tóc em dài...

Đêm nay trăng khuyết ánh trăng mờ
Người đôi tìm trăng gọi ánh thơ
Em đã về đâu xây bến mộng
Mặt nửa trăng với, bóng thân thờ!

Vũ Thủy

LÁ THƯ TÌNH GỬI JESUS

Lá thư này gửi chàng
Thiếp viết cho chàng những vần thơ máu lửa
Lửa bởi tình chàng đã nhuộm thấm trái tim tôi
Lửa sự sôi bởi thiếp đã ăn hận.

Chàng đã yêu em tự thuở nào
Mà sao em hồ hững
Những cơn đau tởm đing cao thấp tự
Chàng nên chịu vì hai chữ "yêu đương".

Thiếp vốn là tình nương của chàng
Ấy yêu chàng bằng con tim vụ lợi
Chàng đợi à làm chi
Khi à chạy đầu đường cuối phố, với những ham hố lạc loài?

Chàng một mình khắc khoải
Thiếp mãi miết dậm trường
Mỗi mùa đông giá lạnh
Thiếp thất thểu quay về.

Ấy phụ tình ẽ chẻ rơi lệ
Nào ai thêm để ý
Ấy gục đầu nghĩ tới chàng
Và chàng có đó... giang rộng vòng tay!

Chàng yêu thiếp quất quay như thế
Thiếp biết mình tệ bạc
Chàng phải một lần
Sao chàng hoài nhân chịu?

Biết bao lần...
Biết bao lần thiếp đã sa chân
Chàng đã chuộc thiếp về từ vũng như tội lỗi
Lê ra, trái tim thiếp phải thuộc về chàng!

Chàng muốn thiếp tự do hiến tặng
Bởi môi tình đẹp là môi tình nặng nghĩa ân
Thiếp yêu chàng, đã yêu chàng
Nhưng quả tim à so đo tính toán!!!

Thiếp biết mình hư đốn
Tình chàng vẫn bao dung
Trái tim chàng rung nhịp rung muôn thuở
Của tình yêu chờ chờ mặn nồng...

Vườn hồng hé bình minh
Tình yêu chàng chiếu sáng
Những tháng ngày hoa xuân nở rộ
Thiếp trao trọn cho chàng những hỷ nộ buồn
uui...

Chàng ơi, ngày mai... thiếp sợ!
Thiếp sợ mình chẳng giữ vẹn tình son!!
Bởi con tim thiếp vốn hư hèn
Thiếp sợ mình sẽ quên quen đường cũ!!!

Lá thư này, xin chàng cất giữ
Như cất giữ quả tim em trong ngọn lửa tim chàng
Để tình yêu chàng sưởi ấm nó
Nó chẳng bao giờ phải giá lạnh nữa, chàng ơi!!!

Hoa Mặt Trời

XUÂN LẠ

*Gió lạnh mang theo chút nắng trong
Hoa mai nở rộ buổi đầu đông
Ngân ngọc chim én bay tìm tổ
Lá rụng cành thưa én nẻo lòng*

*Kìa góc vườn xinh hoa khế lay
Màu hoa tím tím nét thơ ngây
Nhớ thời xưa ấy vui bề bạn
Vò cũ mực phai ai có hay!*

*Ái hỡi, cùng tôi đi ngắm hoa
Vườn hoa thư thái cảnh an hòa
Bạn tôi đâu lương công vun xới
Giọt nắng lung linh mắt ướt nhòa!!!*

*Một vầng mây ấm tit trên cao
Một chút gió đưa lá xôn xao
Một thoáng say say hương của nắng
Khắp vườn, xuân lạ, gió tuôn trào!*

Hoa Mặt Trời

THAO THỨC VỚI QUÊ HƯƠNG

*Ôi những cánh đồng lúa ẩn trong sương
Từng bông lúa trĩu hạt vươn lên tì gian khổ
Ôi những cây đa cổ thụ đầu làng
Từng chùm rế đung đưa theo chuyện làng, chuyện nước
Ôi những bước chân non thuở thiếu thời
Con đường nào đã qua, khoảng trời nào đã uơm mầm hy vọng
Ôi giọng nói tiếng cười của bạn bè thân thương
Còn vương mùi hương của những ngày đèn sách
Ôi những trang sử xanh đầy tự hào của con dân Lạc Việt
Tiếng hò reo thắng trận tòa hùng khí phương Nam...!*

*Tất cả làm dậy lên trong tôi một tình yêu quê hương tha thiết
Biết nói chi đây cho thỏa nỗi lòng??*

*Tình yêu nước cho tôi niềm kiêu hãnh
Được là con cháu của những vị anh hùng áo vải
Nhưng vị anh hùng đã trải đời mình cho đất nước lớn lên!*

*Kìa, thấp thoáng trong lau sậy... dáng oai hùng của nguyên soái Lý Thường Kiệt...
Lâm lã, liệt liệt không ngời chờ giặc đến, mà tiến đánh Ung, Khâm, Liêm của đại quốc Trung Hoa
Kìa, Hạng Đào Vương ba lần đại thắng quân Nguyên Mông
Chuyện ông đã làm rạng danh các bến Hàm Tử, Chương Dương, Vạn Kiếp...
Khiến địch quân bao lần khiếp kinh nháo nhào tháo chạy
Kìa!
Thành quách Mê Linh còn in dáng dấp của nhi vị Trưng Vương
Cỏ cây Tùng Sơn còn nghe trong gió di âm của nữ tướng họ Triệu
Nhưng vị nữ anh hùng giầu yếu điệu mặc quân bào, cười voi âm âm xông trận...
Các quan tướng nhà Tàu dẫu phân mây râu đã phải lấm phen lấm đạn!*

*Tôi giận mình hôm nay hờ hèn, khiếp đảm
Chẳng dám làm gì cho đất nước quê hương
Chẳng dám vương thân vào gió bụi đường trường
Chi biết ngời lặt những trang sử cũ mà quần đau vì cố quốc
Chi biết lặng nghe mắt mắt còn còn Trường Sa, Hoàng Sa đảo biển mà uất ức bọn giặc Tàu đang điếm!*

*Tôi cố kiếm tìm một màu xanh, một màu xanh hy vọng
Chiều chiều nghe giọng cóc kêu ngoài đồng vắng
Lòng tôi trắng xóa một nỗi buồn
Tôi gửi hồn mình vào thao thức với quê hương!!!*

30/4

Hoa Mặt Trời

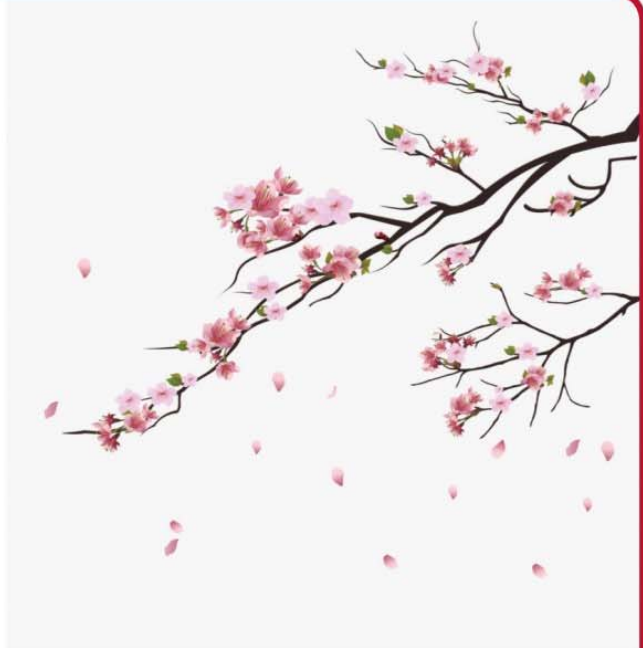
TÂM SỰ CẢNH HOA RƠI

Chiều đi hoang dại một mình
Một mình thơ thẩn tìm hình bóng ta
Tiếc gì như tiếc hương hoa
Tiếc gì mà mắt bỗng nhòa lệ cay
Đời người tựa gió thoảng bay
Chén sầu đã cạn, men say phai rồi
Bóng ai thấp thoáng lưng dài
Mình ai còn đó giữa trời mênh mông...

Một mình ta với hư không
Một mình ta với mênh mông đất trời
Ô hay, ta bỗng bật cười
Tiếng cười chợt vỡ những lời tiếc than
Gió chiều nhẹ thổi mơn man
Chút gì thanh thản thời gian xuống dần
Hình ai, bóng đã lại gần
Mình cùng tái hợp cho vãn thơ bay...!

Chiều đi trong gió hây hây
Lòng ta thơ thới ngắm mây trên trời
Tiện tay nhặt đóa hoa rơi
Giữ được chỉ chút hương thời cũng đành
Hoa ơi, đừng quá mong manh
Cũng đừng nhuộm tiếc màu xanh trên cành
Ngủ yên trong giấc mộng lành
Cho ta chôn chặt mối tình thiên thu!

Hoa Mặt Trời

HOA SỨ NHÀ NÀNG

Sứ ơi, sứ đồ vườn nhà
Để anh yêu sứ như là yêu hoa
Màu hoa sứ đẹp mãn mà
Anh yêu sứ rất thật thà, sứ ơi!

Ting chùm hoa nắng rơi rơi
Cho nhành sứ đỏ thêm tươi sắc màu
Tích xưa kể chuyện cau trầu
Sứ đồ đầu cành chẳng lẽ phụ anh!

Anh về mua lá trầu xanh
Mẹ cha dạm hỏi cho anh lấy nàng
Vườn nhà nắng gọi mệnh mang
Mong hoa sứ đỏ, mong nàng lấy anh!

Hoa Mặt Trời

Nguyễn Văn Hiến - Vi Phương

Hãy Nói Với Nhau

Nguyễn Văn Hiến
Dec 24, 2009

Bm Em

Hãy nói với nhau bằng lời yêu thương. Hãy nói với

Bm G Em

nhau bằng tiếng nói êm đềm. Hãy nói với nhau từ trong trái

Bm D Bm Em Bm

tim. Hãy nói với nhau bằng lời chân tình. Hãy nói với nhau bằng nụ cười

Em Bm G

tươi. Hãy nói với nhau bằng ánh mắt dịu hiền. Hãy thương mến

Em Bm Em

nhau đừng chê trách nhau. Ngày nay có nhau mai này xa nhau.

C G Em C

Hãy nói, nói với nhau bằng lời, lời yêu dấu. Hãy nói nói yêu

G D G7 C G

nhau khi còn sống bên nhau. Hãy nói, nói thiết tha mặn

mà tình nhân ái. Hãy nói nói yêu nhau khi còn còn có

nhau. Hãy nói với nhau ngọt ngào người ơi.

Hãy nói với nhau rằng ta sống trong đời, hãy vui với

nhau. Giận hờn oán than, lòng tan nát tan chỉ làm buồn nhau. Hãy

nói, nói với nhau bằng lời, lời yêu dấu. Hãy

nói nói yêu nhau khi còn sống bên nhau. Hãy

nói, nói thiết tha mặn mà tình nhân ái. Hãy nói nói yêu

nhau khi còn còn có nhau.

Ánh Mắt Mẹ Hiền

Ý: Lm. Vinh Sơn Phạm Trung Thành, C.Ss.R
Nhạc: Nguyễn Văn Hiền

Tâm tình

Ánh mắt Mẹ là nguồn yêu thương vô bờ.
Ánh mắt Mẹ là nguồn ủi an vô ngần
Ánh mắt Mẹ là nguồn yêu thương vô vàn.

Là triều sóng dâng lòng xót thương Chúa dành cho con.
Là hồng phúc ân của Chúa dành cho kẻ tội nhân.
Là niềm ủi an của những người thất vọng buồn đau.

Ánh mắt Mẹ dịu hiền như suối ngọt ngào.
Biết bao lần tội làm con mãi xa lìa
Ánh mắt mẹ tựa vầng trăng sáng đêm dài.

Nhìn lên Mẹ con nhìn thấy Chúa thương nhìn con.
Lòng nhân từ của Chúa thiết tha chờ mong.
Ai khẩn nài Mẹ hộ giúp chẳng bao giờ từ nan.

Mẹ Hằng Cứu Giúp, xin giúp con khi gặp gian nan, khi khó
nguy hay lúc cơ hàn. Con nhìn lên Mẹ là suối bình an.

Mẹ Hằng Cứu Giúp, khi con xa lạc bước trong đời. Ánh mắt
Mẹ là ánh sao soi đường, Đưa con về với Chúa nguồn yêu thương.

Bàn Tay Chúa Bàn Tay Con

Nguyễn Văn Hiến

Am

Xin cho con luôn nhận biết bàn tay Chúa tác tạo nên
Đôi tay con *phải* trở nên bàn tay Chúa xoa dịu anh

C D Am E7 Am

con, bàn tay Chúa luôn ấp ủ con bao tháng ngày trong cuộc đời.
em, và quan tâm đến những khổ đau của những người trong cuộc đời.

F Em Dm

Và cho con biết dùng đôi tay mà Chúa ban tặng để con nâng
Tình yêu của Chúa đã cho con một trái tim nồng quảng đại đến

F E7 Am

đỡ người anh em ở giữa muôn người.
những người chung quanh là những anh em mình.

C F G

Đk. Bàn tay Chúa ôi tuyệt vời. Tình yêu Chúa ôi diệu vợi. Chúa dùng bàn

Em Dm F E7 Am C

tay để xoa nỗi thương đau bao con người. Xin cho con luôn biết mở

F G F E7 F G Am

rộng vòng tay con để ôm lấy những ai khổ sầu đang cần đến yêu thương.

Cảm Nhận

Thơ: Vip hương
Nhạc: Nguyễn Văn Hiến
(Sept 12, 2020)

Nhiều khi con ngẩn ngơ, Có những phút thần
thờ. Bao ân tình cảm nhận, Con viết lên vần
thơ. Nhiều khi con ngẩn ngơ, Có những phút thần
thờ. Bao ân tình cảm nhận, Con viết vội vần
thơ. Chúa ơi con ước mơ, Phải chi là thi
sĩ, Để dâng Chúa tình si, Qua vần thơ tuyệt
mỹ! Chúa ơi con ước mơ, Phải chi là thi
sĩ, Để dâng Chúa tình si, Qua vần thơ diệu

kỳ. Chúa ơi! Cũng có lần, Con hờ hững thờ
 ơ. Thả hồn cõi mộng mơ, Tim niềm vui đầu
 dó. Con quên Chúa đang chờ! Và mong con từng
 giờ, Để ban phát ơn thiêng, Lắng nghe bao nỗi
 niềm. Nhiều khi con ngẩn ngơ, Có những phút thần
 thờ. Bao ân tình cảm nhận, Con viết vội vắn
 thơ. Chúa ơi con ước mơ, Phải chi là thi
 sĩ, Để dâng Chúa tình si, Qua vần thơ điệu kỳ.

Chords: A, E, Am, Dm, E, Am, C, Am, Dm, Am, C, Dm, Am, E, Am, A, F#m, C#m, A, Bm, F#m, E, A, E, A, F#m, C#m, D, A, E, A.

Chỉ Mong Con Chẳng Còn Gì

(Kính tặng Đức Cha Vincentê Nguyễn Mạnh Hiếu)

Kỷ niệm 10 năm thụ phong Giám Mục)

(Theo ý thơ của B. Tagore)

Nguyễn Văn Hiến

Chỉ mong con chẳng còn gì, nhờ thế Ngài là tất cả của con. Chỉ
Chỉ mong con thuộc về Ngài, nhờ thế Ngài là tất cả đời con. Chỉ

mong ý muốn trong con chẳng còn gì, nhờ thế con cảm thấy Ngài ở khắp mọi
mong Chúa mãi trong con, Chúa là nguồn hạnh phúc trong con suốt đời ở khắp mọi

nơi. Đến với Ngài trong mọi sự và dâng Ngài tình yêu trong mọi lúc.
nơi. Sống với Ngài trong mọi sự và dâng Ngài tình yêu trong mọi lúc.

Chỉ mong con chẳng còn gì nhờ thế con không bao giờ muốn tránh gặp
Chỉ mong vui trọn cuộc đời làm chứng tá Chúa ở mọi lúc khắp nơi

Ngài. Chỉ mong mọi ràng buộc trong con chẳng còn gì, nhờ đó con luôn gắn
nơi. Chỉ mong mọi hành động trong con sẽ trở thành tình yêu dâng lên tới

bó với ý muốn của Ngài và thực hiện ý Ngài trong suốt đời con.
Chúa. Sáng tối mãi nguyện cầu và thực hiện ý Ngài trong suốt đời con.

Vì Chúa luôn ở bên con, luôn ở với con trong suốt cuộc đời. Lạy

Chúa xin ở bên con, xin ở với con trong suốt đời con.

Dâng Lên Chúa

(Kính tặng Thầy G.B. Trần Quốc Khánh
Chịu Chức Phó Tế ngày 15 tháng 6 năm 2019)

Nguyễn Văn Hiến

1. Của lễ con dâng hôm nay là tâm tình tạ ơn Thiên
2. Của lễ con dâng hôm nay là tâm tình ngợi khen cảm
3. Của lễ con dâng hôm nay lời kinh cầu chiều hôm sáng

Chúa. Tạ ơn năm tháng đời con cho con vượt mọi khó nguy
mến. Hồng ân Chúa xuống đời con. Con can trường vượt thắng gian
tối. Tựa như hương ngát tỏa bay trong thánh điện của Chúa uy

nan. Đời con như chiếc thuyền nan lênh đênh trên giòng đời dương
lao. Tình con dâng Chúa chẳng là bao. Nhưng thương con Ngài gọi con
linh. Nguyện xin con mãi bền tâm luôn trung kiên một đời tận

thế. Mà Chúa vẫn ở bên con. Con xuôi dòng đến bờ bình an.
tối, truyền rao lời Chúa muôn nơi. Con xin nguyện suốt đời kiên trung.
hiến. Đền ơn tình Chúa bao la. Con cao lời hát bài tụng ca.

Đk. Con dâng là dâng lên Chúa khúc hát tri ân ngàn đời. Tình

Chúa thương con với vợ. Con Biết lấy gì đền đáp Chúa ơi? Con dâng là dâng lên

Chúa đời con theo Chúa mà thôi. Cho trọn tình Ngài đã thương con.

Dâng Lời Ca

Thơ: Vi Phương
Nhạc: Nguyễn Văn Hiến

Nhẹ nhàng. Vui tươi

Làm sao tôi dâng lời ca chúc tụng Vì miệng
tôi đóng cứng trước Tôn Nhan Khi ngắm nhìn vũ
trụ thật huy hoàng Hồn chìm đắm trong lặng yên phủ phục.
Ù u u u u u u. U u u u u u u.
Dãy núi chập chùng quanh co uốn khúc Như chở
che vùng thung lũng xanh mơ. Rừng Ô - liu bát
ngát đâu thấy bờ! Cánh đồng cam ươm màu vàng rực rỡ.
U u u u u u u. U u u u u u u.

D G D Bm Em Bm

Vọng đâu đây nghe tiếng lòng than thở... Làn gió nhẹ đưa hồn

G D A Em E A

vào cõi nhớ! Bước chân trần trên bãi cát đại dương

A Em 1. Bm A D 2. G A D

Tia nắng ấm đọng bờ vai thương nhớ. vai nhớ thương.

D F#m Gm D A

Chúa yêu ơi, tấm lòng Ngài rộng mở. Ngài ủ thơ

Bm A D Em Bm G D

trong hơi thở muôn loài. Con chim ngợp trước kỳ công tạo dựng.

A D D G

Xin dâng Ngài lời tôn vinh chúc tụng. Vọng đâu đây nghe tiếng lòng than

D Bm Em Bm G D Em E

thở... Làn gió nhẹ đưa hồn vào cõi nhớ! Bước chân trần trên bãi cát đại

A A 1. G A D 2. G A D

dương Tia nắng ấm đọng bờ vai thương nhớ. vai nhớ thương.

Hãy Cho Nhau

Nhạc: Nguyễn Văn Hiến

Lời: Ý bài thơ Viết Cho Nhau của Vũ Thủy

The musical score is written in treble clef with a key signature of two sharps (F# and C#) and a 2/4 time signature. It consists of ten staves of music with corresponding lyrics underneath. Chord symbols are placed above the notes. The lyrics are: "Hãy cho nhau những gì ta đang có. Tuổi đá vàng hay tuổi của xuân sang. Hãy cho nhau khi ta còn hơi thở Một chút tình cho đời nở hoa thơm. Hãy cho nhau khi chiều tà nắng sớm. Chút tình người để nụ cười trên môi. Hãy cho nhau để đời hết đơn côi Lòng thấy lòng rộn ràng vui thêm vui. Cho nhau cho nhau tình người. Cho nhau cho nhau nụ cười. Khi mặt trời còn nắng khi ánh trăng soi đêm, khi tiếng yêu êm đềm trên môi mềm chúng ta."

D Em

Hãy cho nhau những gì ta đang có. Tuổi đá vàng hay

A D D⁷ G Em F^{#m}

tuổi của xuân sang. Hãy cho nhau khi ta còn hơi thở

A E⁷ A D

Một chút tình cho đời nở hoa thơm. Hãy cho nhau khi

G D Em A D

chiều tà nắng sớm. Chút tình người để nụ cười trên môi.

D⁷ G Em F^{#m} Em⁷

Hãy cho nhau để đời hết đơn côi Lòng thấy lòng rộn

A⁷ D D⁷ G

ràng vui thêm vui. Cho nhau cho nhau tình người. Cho

F^{#m} Bm Em A

nhau cho nhau nụ cười. Khi mặt trời còn nắng khi ánh trăng soi

F^{#m} Bm E⁷ A

đêm, khi tiếng yêu êm đềm trên môi mềm chúng ta.

Cho nhau cho nhau thật nhiều quên đi bao nhiêu muộn
 phiền Cho nhau lời yêu thiết tha buồn thôi xót xa. Cho
 nhau hãy cho nhau. Hãy cho nhau khi tình dâng chất ngát.
 Lòng với lòng dâng tràn dâng trên môi. Xóa đơn
 côi cùng hòa với biển khơi Dồn dập dồn sóng
 tình ca chơi với. Cho nhau cho nhau thật nhiều Cho
 nhau cuộc tình đời này. Cho nhau lời ca ý thơ trọn niềm ước mơ. Cho
 nhau hãy cho nhau (ú u).

Hãy Tín Thác Vào Chúa

Nguyễn Văn Hiến

Tình Thập Tự

(Imprimatur ĐGM Vincent Nguyễn Mạnh Hiếu,
Giám mục phụ tá Tổng Giáo Phận Toronto, Canada)

Nguyễn Văn Hiền

Tha thiết *Am* *Dm* *E* *Am*

♩ = 60

Một buổi chiều hôm ấy Chúa giang tay kêu mời con tới
 Bầu trời ngập mây tím Chúa giang tay trên thập tự giá.
 Đôi chiều buồn hôm ấy Âm trong tay Con Mẹ đầm máu

Dm7 *G* *D#dim7* *E*

Lạnh lùng con bước đi Buồn hui hắt Chúa vẫn chờ con.
 Gục đầu ôi xót xa Buồn hui hắt Chúa vẫn chờ ta.
 Lòng Mẹ ôi nát tan, lệ cay đắng thấm trên bờ môi.

Am *F* *Dm*

Tình thập tự là đây Lòng thương Chúa ôi sao diệu vợi Lời tha
 Tình thập tự là thế Từng giây phút mong con trở về Lời yêu
 Tình thập tự còn đây Lòng thương xót Chúa luôn tràn đầy Vòng tay

F *C* *E7* *Am*

thiết vẫn vang mời gọi Sao con đành thờ ơ Chúa ôi!
 ấy vẫn vang mời gọi Sao con đành thờ ơ Chúa ôi!
 Chúa vẫn giang rộng mời Sao con đành thờ ơ Chúa ôi!

A *A* *C#m* *Bm*

Đk. Đây con đến Chúa ơi Tình thập giá Chúa

A *D* *E* *E7*

ban cho con đời đời đời dàu phúc ân. Ôi tình Thập giá!

A *A* *C#m* *Bm*

Tình yêu ấy Chúa ơi là tình Thập giá Chúa

A *D* *E7* *A*

trao ban cho tràn đây là tình thiết tha ôi tình bao la.

Tình Yêu Chúa

(Mến tặng sơ Sương kỷ niệm 25 năm tận hiến)

Nguyễn Văn Hiến

Am C

Đời con mong manh như giọt sương nắng lên rồi là tan như mây
Đời con lênh đênh như thuyền trôi, giữa dòng đời đầy gian nan giông
Đời con bao nhiêu phen ngã nghiêng, giữa cuộc đời đầy chông gai nguy

Am F Em G

khói. Mà sao Chúa vẫn mãi yêu thương nâng niu con giữa dòng đời nổi
tổ. Nay đây Chúa vẫn ở bên con. Con an tâm lướt vượt mọi khó
biến. Hồng ân Chúa chất chứa trong con, cho con luôn vững một niềm sắt

Am Em Bm Am

trôi. Đời con như hoa dại bên đường. Bụi trần làm úa thật thê lương. Mà
nguy. Thuyền con đôi khi lạc bến bờ, mịt mờ nào biết về nơi đâu, thì
son. Đời con yếu đuối và thấp hèn. Tình Ngài là sức mạnh cho con. Để

C F G Am

Chúa vẫn cho đầy sức sống, lung lung lay theo gió nhẹ bay bay.
Chúa hướng con về tới bến. Con an vui cao cất lời tạ ơn:
con vươn lên từ vấp ngã. Con xin dâng lên Chúa bài tụng ca:

Am G C G

Đk: Tình yêu Chúa thương con là thế đấy. Con từ đây xin luôn mãi trung

Am F G Am

thành. Nguyện xin Chúa cho con nguồn ơn thánh, để con mãi giữ vững lời ước

E7 Am G C G

nguyện. Tạ ơn Chúa cho con hồng ân Chúa. Tâm hồn con in sâu thánh ân

Am F Am C Em Am

Ngài. Nhờ ơn Chúa con kiên tâm vững bước. Ôi tuyệt vời tình yêu Chúa khôn vơi.

Những tháng ngày của mùa hè quá ngắn ngủi, qua nhanh quá. Nhất là năm nay, khi mà tôi đã có quyết định từ già gia đình để đi theo con đường mà tôi đã ước muốn.

Do đó, tôi đã phải lo sắp xếp mọi thứ nào là giấy tờ, nào là vật dụng, cái nào đem theo, cái nào để lại nhà. Thời gian qua nhanh đến nỗi tôi không còn kịp giờ để làm một số việc mình muốn làm mà chưa làm được hoặc đi thăm một số bạn bè thân quen cũng không sao có giờ đến thăm từ già!

Đêm đã về khuya, trời se se lạnh, cái lạnh nhẹ nhàng của mùa Thu. Mùa Thu bao giờ cũng là mùa kỷ niệm đối với tôi. Không hiểu sao tôi yêu thích mùa Thu và mê mãi ngắm nhìn những chiếc lá vàng rơi nhẹ. Mà thật vậy, nếu không có lá vàng rơi thì mùa Thu không thể có. Nếu lá cây không ngả màu thì tôi làm sao biết Thu sang! Cứ độ Thu về, tôi lại thích một mình lang thang dưới hàng cây rợp bóng bên đường, nhìn ánh nắng xuyên qua cành cây kẽ lá, nhìn lá xanh chen lẫn lá vàng, lá đỏ lẫn với lá nâu lá tím. Tôi mê mẩn ngắm nhìn và dù

bước chân tôi có dẫm nhẹ lên những chiếc lá thì tiếng kêu đau thương xào xạc của xác lá đang nằm trơ vơ để trở về với lòng đất, vẫn cho tôi một cảm giác của mùa Thu. Chính lúc đó là những giây phút tôi lắng đọng tâm hồn để nhìn lại tôi, một ngày nào đó tôi cũng sẽ trở về đất bụi để chấm dứt cuộc hành trình trên dương thế. Nhiều lúc nhìn lá vàng rơi nhẹ chỉ vì một làn gió thoảng, để rồi nhìn lại cuộc đời mình cũng sẽ chóng qua như thế!

Ngày mai lên đường. Ngày mai cũng là ngày mới đối với tôi vì tôi đã chọn một lối đi trong dòng sinh mệnh của đời tôi.

Trần trọc không ngủ được, mặc dù lòng bảo lòng phải đi ngủ sớm để có sức, cho mặt mày tươi tỉnh khi đến nơi xa lạ. Thế mà tôi không làm sao bắt hai con mắt nhắm lại được. Ép buộc hai mắt cũng bằng thừa vì chính trong tâm tôi vẫn còn những vấn vương gọi nhớ... Tôi nhảy xuống giường để lục lạo xem lại một lần chót. Nhiều thứ quá. Thứ nào cũng cần. Thứ nào cũng có ít nhiều kỷ niệm. Biết chọn cái nào, bỏ cái nào đây. Phân vân nghĩ ngợi! Nhìn vào tủ collection những kỷ vật của tôi, những món đồ mà tôi

ưa thích, từ một chiếc lá được ép, một bao thơ từ thừa mà bạn tôi gửi cho tôi có một con tem quý giá, một cánh phượng đỏ ép trên trang giấy trắng ghi nhớ thừa học trò với nhiều mộng mơ, với mỗi tình thâm yêu được giấu kín, với những bài thơ tình sâu tôi đã viết theo năm tháng để rồi giữ riêng cho mình mà chưa bao giờ gửi đến cho một ai, với những bài suy niệm tôi đã góp nhặt từ những bài chia sẻ của những Linh Mục mà đã đánh động lòng tôi... Rồi lần tay mở những ngăn đựng những viên sỏi, viên đá. Nói đến đá, phải nói đó là thú đam mê của tôi. Biết bao là đá tôi đã nhặt lượm từ những nơi tôi đã đi qua trong đời. Mỗi lần đi du lịch một nơi nào tôi đều tìm cho ra một viên đá nhỏ rồi mân mê nhìn ngắm mọi khía cạnh và chùi rửa thật sạch để rồi bỏ vào một ngăn riêng với ghi chú rõ ràng ngày tháng, nơi chốn và những nét đặc trưng của nơi đó. Tôi cũng sờ khi bàn tay tôi chạm vào năm viên đá nhỏ, màu sắc và hình thù khác nhau, với hàng chữ ghi vội: “Việt Nam - Cao Nguyên - Ba lượm cho con”. Tự nhiên hai hàng nước mắt tôi trào ra. Tôi áp vào lồng ngực và thầm gọi Ba ơi!

Phải rồi, đây là những viên đá trong một chuyến đi thăm bà con ở Cao nguyên ba đã lượm cho tôi vì biết tôi thích sưu tầm đá. Ba ơi, làm sao con quên được mỗi lần đón ba từ xa trở về, con luôn nhận được quà của ba. Vì thế con đã dành phần soạn đồ ra cho ba, để xem ba mua được những gì, và quà gì cho con và riêng cho mẹ. Ba thật tuyệt vời, luôn mua tặng mọi người đúng như sở thích của người đó. Con đã vui vẻ nhận phần quà của con. Nhưng điều làm con ngạc nhiên và xúc động quá thể, đó là ba đã bỏ công đi tìm những viên đá đẹp để cho riêng con. Ba biết con thích sưu tầm đá, vì con nhớ khi con còn bé, mỗi lần đọc kinh tối ba

đều đọc đoạn Kinh Thánh ngắn cho con và khi ba đọc đến đoạn “Chúa là núi đá cho con trú ẩn...Núi đá, thành trì bảo vệ con, chính là Chúa (Tv: 30). Ba đã giảng giải cho con nghe về công dụng của đá. Cho dù viên đá bị loại ra cũng được thợ nề dùng để nâng đỡ góc tường và nhờ đó con thích được nhìn ngắm những viên đá, cũng như những núi đá vì trong tâm hồn con, núi đá chính là tình yêu của Chúa luôn là nơi con ẩn náu! Nhìn 5 viên đá trên tay, con thắc mắc hỏi ba, sao ba lại lựa chọn năm viên đủ màu mà không lấy một hoặc hơn năm. Ba âu yếm nhìn con và hỏi con biết vì sao không? Con mù tịt lắc đầu vì con đâu có thâm trầm như ba, con vẫn xem ba như một nhà hiền triết của con mà. Ba hiền lành, ít nói nhưng những lời ba nói cho con bao giờ cũng chứa đựng một triết lý nhân sinh để dạy con nên người. Ba đã từng nói với con, ba muốn con Thành Nhân, thành một người hữu dụng, biết lấy tình yêu để sống với đời, biết lấy nhân nghĩa làm nền cho cuộc sống. Ba đã hỏi con lần nữa vì sao ba cho con năm viên đá mà không hơn không

kém. Con hơi bực mình vì sự thiếu hiểu biết của con. Nhưng ba đã ôn tồn cho con biết sở dĩ ba lựa năm vì số năm tượng trưng cho năm đức tính mà con người cần phải có, đó là “Nhân, Lễ, Nghĩa, Trí, Tín”. Tổ tiên ta rất trọng năm đức tính căn bản đó và đã truyền dạy cho con cháu từ đời này đến đời sau tuân giữ và áp dụng ngay trong những vật dụng hàng ngày để ghi nhớ, như khi may áo các cụ xưa bao giờ cũng kết năm hạt nút lên chiếc áo để nói lên năm ý nghĩa trên cho dù chiếc áo chỉ là vật che thân, nhưng vẫn phải trong khuôn khổ đạo lý. Đó và năm đức tính căn bản cho con người mà chữ đầu tiên bao giờ cũng là Nhân! Nghe lời dẫn giải của ba, con thật hạnh diện vì con đã có một người ba luôn sống và dạy con những lời của thánh hiền. Con lại thắc mắc tại sao ba lại lựa tại Cao Nguyên mà không phải nơi nào khác, ba cũng đi du hành nhiều nơi kia mà? Ba lại phải giải thích cho con vì đó là miền Trung là tâm điểm giữa miền Bắc và Miền nam của VN. Những món quà ba cho con đều rất có ý nghĩ và thâm thúy vô cùng.

Thế rồi vận nước nổi trôi. Ba muốn con ra đi, vì ba biết rõ bản tính hiền lành của con. Những suy tư của con và cách sống của con khó có thể hội nhập với hoàn cảnh hiện giờ. Ba không muốn con trở thành một người bơi ngược dòng thời gian để lãnh trăm cay nghìn đắng của một cuộc sống không có ngày mai, không có đạo lý! Ba muốn con phải dứt khoát ra đi, dù trong thâm tâm chắc chắn ba không muốn xa rời đứa con mà ba rất quý yêu. Riêng phần con, nghe nói được đi xa, con thật háo hức và rất muốn đi dù vẫn biết con rất yêu ba không muốn rời xa a. Đôi khi nhìn ba với mái tóc điểm sương, hai mắt có phần mệt mỏi, con lại xót xa và không muốn rời ba. Để biện minh cho ý nghĩ có vẻ như bất hiếu của mình, con tự nhủ sống gần ba nhưng không giúp được gì cho ba thì làm gì, chỉ bằng ra đi đến một chân trời mới, mình sẽ làm lại cuộc đời, học hành giỏi giang, việc làm vững chắc để có thể giúp ba trong tuổi già thì hay hơn. Với ý nghĩ đó con chuẩn bị một cuộc ra đi mà lòng không ray rứt.

Rồi mùa Thu năm ấy, ba tiễn con lên đường! Bao nhiêu là luyến lưu, bao nhiêu là vương vấn. Nhìn mắt ba đượm vẻ sầu buồn, thân già gầy yếu, con biết ba đã cố gắng kiềm chế nỗi đau vì xa con. Phần con cũng thế, nước mắt con luôn chực tuôn trào, nhưng con cũng cố giữ lại vì nhớ lời ba vẫn khuyên con: “Con gái út của ba phải sống xứng đáng, đừng vì tình cảm ủy mị, hãy can đảm và vươn lên trong cuộc sống. Con phải hứa với ba cố gắng học hành để trở nên người hữu dụng, nhất là phải có lòng nhân. Ba tin tưởng con yêu quý của ba”. Con nghẹn ngào ôm ba thật chặt như một lời đoan hứa. Con không để ba hổ thẹn vì con...

Ba phải đẩy con ra khi tiếng loa mời hành khách ra cửa để lên phi cơ. Ngồi vào chỗ ngồi trong phi cơ, con vội rút khăn lau mặt vì nước mắt lăn dài trên má lúc nào con không hay. Ba tha lỗi cho con vì con đã khóc, nhưng con yêu ba mà, nay cha con xa cách làm sao con cầm lòng được. Nhìn lại 5 viên đá của ba cho con mà con đã đem theo, nghe như những lời khuyên, những nhắc nhở của ba... Buồn vì xa ba, xa Tổ Quốc, xa bạn hữu thân tình... vì cuộc hành trình dài, quá mệt mỏi con thiếp dần vào giấc ngủ!

Đến xứ người với những ngõ ngàng trước mắt, với hai bàn tay trắng, với kiến thức thô thiển mặc dù con đã tốt nghiệp, đã có việc làm tại một bệnh viện lớn ở Sài Gòn, nhưng nơi xứ người dù có bằng cấp cao đến đâu nếu muốn theo nghề cũng phải học lại. Đó là một trở ngại rất lớn cho những người mới đến như con. Tuy nhiên con luôn ghi nhớ lời ba dặn. Con đã không nản lòng, con phải vươn lên và vì tình thương của ba cho con, vì con không muốn ba buồn lòng và thất vọng về con. Con đã mạnh dạn ghi tên học lại.

Cũng chán nản lắm ba ạ, vừa làm vừa đi học, nhiều khi con không còn đủ thời giờ để nuốt miếng cơm vô bụng, nói chi ngủ nghỉ. Mỗi lần con muốn bỏ cuộc con lại nhớ về ba và với tháng ngày chịu đựng, gian khổ con cũng đã học xong và kiếm việc làm vừa ý.

Dù có công ăn việc làm, tương lai tươi sáng, con đã có thể lo cho tuổi già của ba như lòng con mong muốn. Thế nhưng con lại luôn có những khắc khoải, muốn kiếm tìm một điều gì đó, vượt hơn những ước muốn thường tình của phận nữ nhi.

Sau những năm tháng dài cầu nguyện, suy tư, kiếm tìm, con đã tìm được cái mà con khao khát, cái mà làm cho lòng con rạo rức một niềm vui. Đó là con đường theo Chúa. “Con đi tu!”

Ba kính yêu của con, quyết định theo tiếng gọi mời của Chúa, con biết không phải dễ cho con đâu, vì như ba biết con của ba có lắm đam mê, hay mùi lòng và thích tìm tòi học hỏi. Con còn nhớ ngày con còn nhỏ họ hàng bà con, xóm giềng hay than phiền với ba vì con hay hỏi, gặp họ là hỏi đủ thứ chuyện, làm mất thời giờ của họ để họ phải giải thích cho con. Con còn thú đam mê đọc sách, nhiều đêm con còn lén đem đèn pin vào giường trùm mền để đọc sách... Thế thì trong đời sống tu trì chắc chắn con phải từ bỏ những ước muốn, những đam mê của mình. Kỷ luật nhà dòng đâu cho phép một nữ tu làm theo ý mình muốn, sống tập thể nên bắt buộc mọi tu sinh phải theo lề luật chứ.

Tất cả những thử thách đó, con nghĩ với ơn Chúa con có thể chịu được, duy chỉ có vấn đề gia đình là mối quan tâm to lớn nhất trong con. Con lo âu, vì nếu con chọn con đường theo Chúa thì ai là người săn

sóc ba đây! Với tuổi đời của ba, ba cô đơn một mình ở quê nhà, lấy ai người săn sóc, lấy ai đỡ đàn sớm hôm... Cứ nghĩ về ba, lòng con xót xa và hối tiếc vì con không làm tròn trách nhiệm của một người con!

Ba ơi! Con nhớ nhiều về ba. Ba muốn út của ba hạnh phúc nên thúc giục con ra đi. Ra đi với một tấm ảnh tương lại cuộc đời ba ngậm về cho con khi đến xứ người. Chắc ba vui lắm vì thấy được sự thành công của con. Con không biết tấm ảnh ba vẽ cho con là tấm ảnh gì. Chắc là tấm ảnh một đứa con đang hạnh phúc, một con người có lòng NHÂN. Lần này tự con vẽ lấy một tấm ảnh cho riêng con. Tấm ảnh một đời tận hiến. Con không biết ba có vui khi biết con chọn lý tưởng sống này hay không. Tuy nhiên con tin rằng, bất cứ chọn lựa nào của con, ba đều vui, với một điều kiện là con phải sống với tấm lòng NHÂN ÁI. Vậy thì lần ra đi này, sự lựa chọn lần này của con chắc chắn làm ba vui vì con nghe theo tiếng mời gọi của Chúa để đem tình thương của Chúa ra đi phục vụ cho mọi người nhất là những người cùng khổ. Con đã đáp trả tiếng mời gọi của Chúa và cũng chính là mong ước của ba phải không thưa ba yêu dấu của con.

*Lễ Đức Mẹ
Dâng Mình
vào Đền Thánh*

Anvi Phương

ĐI HÀNH HƯƠNG

(Đèn thánh Giuse -
Montreal, Canada)

Lên đèn Thánh hành hương,
Tỏa sáng sớm tinh sương.
Bầu trời trong xanh quá,
Cảm tạ Chúa đã thương.

Lên đèn thánh hành hương,
Hàng cây xanh bên đường.
Lung lay theo chiều gió,
Bay hết nỗi sầu vương.

Lên đèn thánh hành hương,
Cuộc đời biết đâu lường.
Đoái nhìn, xin Thánh Cả,
Bao mảnh đời thê lương!

Câu khẩn Ngài đoái thương,
Cắt đi nỗi đoạn trường.
Nhưng ai đang sầu khổ,
Cõi lòng thôi vẫn vương!

Viphuong

LÀ MUỐI LÀ ĐÈN

Mt 5,13 16)

Chúa muốn con trở nên như là Muối,
Uớp vào đời, tinh Chúa thấm nơi nơi.
Muối tin yêu, đem lòng mến vào đời,
Hay là Muối, đừng để ai nhận thấy!

Cho con biết khiêm nhường luôn trông cậy.
Xin tình yêu đừng phai nhạt trong con,
Cho niềm tin lòng mến thật sắt son.
Hạt Muối nhỏ, đừng để con tự mãn!

Chúa muốn con là đèn cho ánh sáng.
Đủ nhỏ nhoi như đóm lửa trong đêm.
Như đèn dầu, treo lơ lửng bên thềm,
Giúp ai đó bước lẫm trong đêm tối!

Chúa yêu ơi, xin Ngài thương chi lỗi.
Dầu yêu thương con phải mức tiêu Cha.
Ánh sáng tình yêu tỏa khắp mọi nhà,
Xin đừng để dầu Thánh An khô cạn!

viphuong

DÂNG LỜI CA

Làm sao tôi dâng lời ca chúc tụng,
Vì miệng tôi đóng cứng trước Tôn Nhan.
Khi ngắm nhìn vũ trụ thật huy hoàng,
Hồn chìm đắm trong lãng yên phủ phục!

Đáy núi chấp chùng quanh co uốn khúc,
Như chõ che vùng thung lũng xanh mướt.
Rừng Olive bất ngạt đầu thấy bờ!
Cánh đồng cam xom màu vàng rực rỡ.

Vọng đầu đây nghe tiếng lòng than thở...
Làn gió nhẹ đưa hồn vào cõi nhớ!
Bước chân trần trên bãi cát đại dương.
Tia nắng ấm đọng bờ vai thương nhớ!

Chúa yêu ơi, tấm lòng Ngài rộng mở,
Ngài ủi thơ trong hơi thở muôn loài.
Con chớm ngọt trước kỳ công tạo dựng
Phận yếu hèn cha dượng con bất xứng.
Kính dâng Ngài lời chúc tụng của lòng con.

Viphuong

HẠT SƯƠNG BÉ NHỎ

Lạy Chúa,

Con như là hạt sương mai bé nhỏ.
Nắng lên rồi, hạt sương chuyển thành hơi,
Bay lên cao, lên cao ngọt tâng trời.
Thế là hết, hạt sương mai lỏng lạnh!
Thế nhưng, Chúa yêu thương lại tác thành.
Mọi sương ấy, thành hạt mưa tươi gội...
Trên hoa màu của những cánh đồng xanh.
Con ước mơ với những giấc mộng lành...
Chúa biến đổi đời con thuộc về Chúa!
Được Chúa yêu, và yêu Chúa mà thôi.
Chúa ơi, biết bao lần con phân bối.
Con không biết nơi đâu là nguồn cội,
Để đem yêu thương phục vụ tha nhân,
Và cũng có những lúc con ngại ngần?
Con không muốn là chứng nhân của Chúa!
Chúa yêu con với tình yêu muôn thủa.
Luôn tha tha, nâng đỡ thật ân cần.
Chúa chỉ mong con an vui đón nhận.
Tình Thập Giá, tình Giêsu bất biến.
Mai Mười lăm năm, đời con tận hiến.
Tạ ơn Ngài, hạt Sương bé bỏng lắm. Chúa ơi!

Thương tặng sơ Maria Goretti Sương
Mai Mười lăm năm tận hiến. 1993-2018

Viphuong

Kỳ Diệu Thay

*Kỳ diệu thay, Chúa tác thành dòng nước,
Nước sạch trong như lọc phước Chúa ban,
Nước tinh tuyền làm dịu ngọt tâm can,
Nguồn sức sống cho chúng sinh, đời nhân thế.*

*Dòng suối mát, ngọt ngào sao mà kể!
Nước đến đâu, tươi mát mọi mầm non,
Cánh hoa thơm, trái chín mọng thơm giòn.
Phì nhiêu đất, lúa vàng bông trĩu hạt.*

*Kìa, sóng nước! Ôi, trùng dương biển bạc!
Để kinh ngư cùng thủy tộc lợi tung tăng.
Giúp ngư dân, sinh sống mỗi mùa trăng,
Nguồn phú túc, Chúa ban muôn ân sủng.*

*Niềm thành tín, câu kinh lời chúc tụng,
Đâng lên Ngài muôn vạn tiếng hoan ca.
Nước Ngài ban là sự sống muôn nhà.
Con cảm tạ, vạn lời ca cảm tạ...*

Viphuong

Mùi Yêu Thương

Tháng 2 vừa rồi tôi được tròn 11 tuổi. Như vậy tôi đã ở trong căn nhà chủ mới này được 7 năm. Tôi biết được tuổi của mình vì ai đến nhà tôi, họ đều hỏi bà chủ là tôi được bao nhiêu tuổi. Mỗi lần có ai hỏi tuổi tôi, tôi giận thật là giận vì có bao giờ người phụ nữ lại muốn người ta biết tuổi của mình đâu! Chủ cũ chủ mới của tôi biết tuổi tôi là điều đương nhiên. Còn khách đến nhà, mắc mớ gì mà hỏi tuổi tôi. Giận thì nói vậy thôi, chứ thực tình họ thấy tôi đẹp, xinh xắn như con búp bê. Ai đến cũng khen tôi rồi rít vì tôi ngoan, tôi hiền. Họ có thương nên mới hỏi han tôi chứ. Nhưng có một người tôi ghét cay ghét đắng mỗi khi đến nhà tôi. Mỗi lần trông thấy tôi, ông ta đều nói: “Úi giờ ơi, con này chưa đủ một châu nhậu!” Tôi biết ông ta nói đùa, nhưng tôi cũng có cái feeling của tôi chứ. Ghét thì ghét, nhưng mỗi khi ông đến nhà, tôi đều miệng thì sủa oang oác lên để báo cho chủ biết có người đến, còn đuôi vẫy vẫy chào mừng thiếu điều muốn gảy cái đuôi nhỏ bé của tôi.

Trở lại cái tuổi đời của tôi. Nếu tính theo tuổi của loài người thì tôi cũng được hơn 7 bó chứ bộ. Nếu chủ cũ không bắt ép tôi phải bỏ phận đàn bà con gái thì tôi cũng con đàn cháu đống, là bà nội bà ngoại như ai.

Tôi được cái may mắn là dù ở với chủ cũ hay chủ mới, tôi đều được mọi người thương mến. Mỗi chủ thương tôi một cách. Chủ cũ luôn luôn cấm tôi không được lên lầu, cấm tôi không được nhảy lên nằm trên sofa. Thế nhưng hề không thấy ai, tôi liền nhảy phóc lên sofa nằm ngon ơ. Ôi sung sướng làm sao vì nó êm thật là êm. Nếu mũi tôi đánh hơi biết là bà chủ đang tới, tôi liền phóng xuống đất ngay lập tức, vội đi tìm chỗ nằm, làm như thể không có chuyện gì xảy ra trên cõi đời này. Còn bà chủ mới thì khỏi nói. Bà thương tôi còn hơn công chúa. Hồi mới về, nhà rộng phòng dư, bà cho tôi nằm ngay trên giường bên cạnh bàn làm việc của bà. Bấy giờ thì bà không cho tôi lên nữa.

Tôi cũng không hiểu tại sao. Bù lại sofa ở phòng khách bằng da, tôi muốn nhảy lên nằm bất cứ khi nào tôi muốn. Bà chiều tôi quá nên tôi cũng dám hư. Người ta thường nói “con hư tại mẹ, cháu hư tại bà” thì tôi hư số một. Điều tôi hư nhất là vấn đề ăn uống. Tôi không bao giờ chịu ăn đồ ăn riêng của tôi. Tôi có đói meo chẳng nữa tôi cũng không chịu ăn. Thấy tôi không ăn nên bà chủ sợ quỳnh lên, lấy thịt trộn vào

thì tôi mới ăn. Ông chủ ghét cái nét ăn của tôi lắm. Nhưng ông cũng phải chào thua nên cũng phải cho tôi ăn độn thịt. Nhưng ông không lắm, chỉ trộn ít thôi, không như bà chủ trộn nhiều cho tôi ăn xả láng, đã cái miệng. Tôi hư như vậy mà bà chủ vẫn thương. Bữa ăn nào tôi cũng ngồi chờ thức ăn ngon mà bà nấu riêng cho tôi. Tôi thích nhất khi nghe tiếng bà nhai xương và mỗi lần như thế tôi lấy chân khều. Khều một lần không được, tôi khều khều nhiều lần đến khi nào bà cho tôi một chút xương thì tôi mới thôi. Sức mảy mà tôi sợ vì bà không bao giờ la rầy tôi. Còn ông chủ thì tôi không bao giờ dám nhõng nhẽo hư như vậy. Mỗi lần đầu tôi cũng thử nhõng nhẽo với ông như bà chủ thì bị ông lấy ngón tay chỉ thẳng vào mặt tôi như Nhất Dương Chi và nói một câu chắc nịch “NO”. Thế là tôi xếp de, liếc liếc đi một mạch.

Ấy vậy mà ông chủ cũng thương tôi lắm. Hồi ông còn đi làm, gác quan thứ 6 báo cho tôi biết là ông sắp về. Thế là tôi nằm chờ sẵn ở cửa. Vừa nghe tiếng xe, hay nói cho đúng hơn, tôi ngửi thấy mùi ông chủ, tôi liền chạy đi tìm đồ chơi của tôi, ngoạm sẵn ở miệng, ông vừa mở cửa là tôi chạy tới, vẫy đuôi chào ông rồi chạy tới chạy lui cho ông đuôi bắt tôi. Có khi tôi còn trốn vào mấy chân bàn ghế để ông đi tìm tôi. Thấy ông vui tôi cũng vui. Có lần ông chủ đang giỡn với tôi thì bị bà chủ la: “Ông về chẳng hỏi han tôi gì hết, chỉ giỡn với con chó không à”. Nghe được như vậy, tôi không sợ mà còn đề ngoài tai vì tôi biết bà chủ là yêu thôi. Giỡn với tôi xong, ông chủ vừa ngồi xuống ghế chưa kịp cởi giày thì hai tai tôi dựng đứng lên, hai con mắt mở to ra, miệng hứ đòi ông dắt tôi ra ngoài đi bộ. Ông chưa kịp thay giày xong, miệng tôi đã hừ hừ, có khi còn lớn tiếng

sửa để hồi thức ông. Thấy ông cầm dây đeo cổ của tôi ra, tôi mừng lắm, vẫy đuôi lia lịa và ngoan ngoãn đưa cái cổ sát vào ông cho ông đeo vào và tôi hớn hờ ra đi dạo với ông.

Tôi hiền quá, cả nhà cứ tưởng tôi không biết gì. Thực ra tôi biết nhiều lắm. Một hôm ông chủ tôi sơ ý trượt chân té nằm trên sàn nhà không ngồi dậy được, tôi liền chạy tới liếm tay ông chủ rồi nằm gọn ngay bên cạnh. Bây giờ nghĩ lại tôi thấy tôi khờ quá. Sao tôi không sửa lớn lên kêu bà chủ nhỉ? Ồ, khờ thật! Còn một chuyện nữa. Hôm đó chỉ có bà chủ và tôi ở nhà. Một người lạ đến. Bà ta kêu bà chủ tôi nằm xuống sofa. Tôi để ý xem bà này làm gì. Tôi thấy bà lấy dây như dây điện gắn lên ngực bà chủ. Tôi trông thấy như bà ta đang trói người bà chủ tôi lại. Ngay lập tức, tôi phóng lên người bà chủ và lấy thân người tôi nằm ngay trên ngực bà, không cho bà lạ kia làm gì nữa. Bà chủ thấy tôi làm vậy, bà rất ngạc nhiên và cảm động, vuốt ve tôi và ôn tồn nói: “Không sao đâu Daisy, bà y tá đo điện tâm đồ cho mẹ đó. Xuống nằm dưới thảm đi Daisy”. Nghe thế tôi bớt lo lắng và nhảy xuống thảm nằm. Nghe lời thì nằm xuống, nhưng tôi cứ ngược đầu lên trông chừng xem bà lạ kia có làm điều gì quái gở với bà chủ tôi không. Tôi nỡ lỗ mũi khi nghe bà y tá kia nói với bà chủ tôi: “Con chó của bà khôn quá!” Khi bà y tá ra về hẳn, tôi mới an tâm đi tìm nơi vắng vẻ để làm một giấc ngon lành. Tôi còn được nhiều tiếng khen nữa kia. Chẳng hạn tôi nhớ mỗi lần nhà ông bà chủ họp liên gia. Những hôm đó tôi mệt đến bờ hơi tai. Lý do là vì hễ có ai bấm chuông, tôi phải chạy từ dưới basement lên tới 6 bậc thang, ra tận cửa mừng chào khách rồi mới chạy xuống basement lại. Cứ như thế, 10 cặp tới là 10 lần chạy lên chạy xuống. Không mệt

mới là lạ. Hơn 7 bó tuổi đời rồi còn gì! Cho nên khi cả nhà họp liên gia, tôi chẳng buồn đi đâu cả. Tôi nằm ngay giữa nhà, yên lặng để nghe họ cầu kinh.

Ai đến nhà cũng tưởng tôi dữ tợn vì hễ nghe có tiếng chuông, tôi mở cái hòng bé của tôi ra mà sửa thật lớn, vang cả nhà, cốt ý báo cho chủ tôi biết có người đến. Khi chủ nhà ra mở cửa, tôi mới im và nhảy lên chào mừng khách. Sau đó tôi lại im lìm lặng thinh. Có khi đi tìm chỗ nằm. Có khi nằm bên cạnh chủ tôi hóng chuyện. Thật ra tôi canh chừng xem người khách kia mà thôi. Nếu tôi đánh hơi biết con của ông bà chủ tới, chu choa ơi, tôi mở cái hòng lớn bao nhiêu có thể để sửa, vừa chạy tới chạy lui sửa thật lớn, thiếu điều tiếng tôi làm bay cả nóc nhà.

Người ta nói, chó phân biệt được mấy chục mùi khác nhau. Tôi không biết tôi phân biệt được bao nhiêu mùi. Nhưng tôi biết rõ mùi lạ mùi quen. Mùi của người thương tôi và mùi của người ghét tôi. Gần đây nhất, ông bà chủ tôi đưa tôi về thăm ông bà chủ cũ. Vừa tới ngã tư gần nhà, tôi mừng quýnh lên, thiếu điều tôi muốn nhảy qua cửa sổ xe xuống ngay lập tức và chạy bay về nhà cũ. Vừa tới nhà, tôi chạy ngay tới cửa sau, lấy chân cào cào cửa để kêu ông bà chủ ra mở cửa.

Tôi biết được nhà cũ vì đánh được mùi yêu thương mà tôi đã ở 4 năm tại nhà này. Nên dù xa nhà bao nhiêu năm, mùi yêu thương vẫn còn trong tôi. Tôi biết chủ tôi thương tôi làm sao. Tôi biết chủ tôi biểu lộ tình thương đối với tôi thế nào. Tôi biết mùi của chủ tôi và chủ tôi biết mùi của tôi. Vì thương nên chủ và tôi quện lấy mùi của nhau. Tự nhiên hai mùi hòa hợp và không còn nghe thấy mùi khác biệt của nhau nữa.

Chỉ có mùi yêu thương mới được như vậy mà thôi.

Nói đến mùi, tôi nhớ lại bà chủ tôi buồn buồn nói với ông chủ tôi rằng khi bà ngồi chung với người khác, người ta nói bà chủ có mùi chó. Bà giặt mình vì bà đều tắm rửa sạch sẽ và mặc quần áo mới trước khi ra ngoài. Thế mà mùi của tôi vẫn ở trong bà. Tôi buồn vì mùi của tôi đã làm phiền người khác và làm bà buồn. Tôi muốn xa lánh bà, không còn muốn mỗi sáng khi bà thức dậy, cơn ghiền của tôi nổi lên, tôi liền nhong nhong tự động nhảy phốc lên người bà nằm để cho bà vuốt ve. Tôi cảm động vì không những bà không muốn xua đẩy tôi ra mà còn âu yếm ôm tôi vào lòng rồi vuốt ve hôn hít. Tôi chỉ biết liếm tay bà để tỏ cho bà biết tôi cũng thương bà lắm.

À thì ra yêu thương là vậy. Khi đã yêu thì xấu cũng thành đẹp, hôi thúi cũng thành thơm tho. Khi đã yêu thì không còn tính toán gì cả. Khi đã yêu thì không còn thấy sự ghê tởm mùi vị của nhau. Mùi của bà ở trong tôi. Mùi của tôi ở trong bà. Cho nên ông bà chủ hay người trong nhà sắp về đến nhà là tôi biết liền vì tôi người được mùi của họ. Cũng giống như những người chăn chiên. Họ ngủ với đàn chiên. Họ ở trong chuồng chiên. Nên họ biết mùi chiên và mùi của chiên quện lấy họ. Nên họ đi đâu chiên đi theo đó. Đó là mùi của sự quan tâm săn sóc yêu thương.

Phuong Nguyễn

Tuyển Tập Viết Cho Nhau

Alô... Alô... Alô!

Sau tiếng kêu reng reng liên tiếp mấy lần, đầu giây bên kia mới có người bắt máy. Hú hồn, tôi chắc lưới cảm rằm sao mà lâu thế!

Giọng ngái ngủ của người bạn thân bên kia đầu dây lè nhè:

- Có gì không con khi?

- Sao mà ngủ dữ vậy? Trời đã sáng banh rồi mà còn úm há?

Đó là những lời mở đầu bậm trợn của chúng tôi từ hồi hai đứa còn học chung ở tiểu học, đến trung học, sau đó mỗi đứa theo học ngành khác nhau, nhưng mỗi lần gặp nhau, câu chào hỏi vẫn xung nhau mảy tao như hồi còn trẻ.

Nay thì mỗi đứa một nơi. Mỗi người một cuộc sống riêng. Hai ba năm mới có dịp gặp lại nhau vui đùa, nói đủ thứ chuyện. Bao kỷ niệm thừa xa xưa tích tụ trong ký ức lại trở về. Chúng tôi thao thao bất tận quên cả ông xã cứ như người trong mơ, ngồi thần thờ, chờ đợi hồi kết thúc câu chuyện của chúng tôi để có được bữa ăn trưa hay bữa ăn tối vui vậy!

Sau lời trách vui, bạn tôi nhắc lại:

- Có gì mà mà gọi tao sớm thế? Mới 7 giờ sáng mà? (Chúng tôi đã về hưu nên có nhiều thời giờ cho riêng mình, nên ngủ nghỉ thoải mái...)

- Tao báo cho mà một tin vui nè.

Chưa kịp nói hết, bạn tôi đã lanh chanh hỏi:

- Tin vui gì, trúng số há?

Các bạn đừng ngạc nhiên khi bạn tôi hỏi câu đó. Lý do là sau khi về hưu thì tài chánh khó khăn hơn, chỉ còn dựa vào tiền hưu ít ỏi để sinh sống. Nên dù thời giờ rảnh rỗi thì dư, sức khỏe vẫn còn tốt, muốn đi đâu cũng không ngại, chỉ có vấn đề Anh Hai có cho phép hay không thôi! Do vậy nên chúng tôi có hứa mỗi tuần mỗi

đứa sẽ dành ra 5 đô để mua vé số. Nếu may ra trúng, sẽ chia hai để có điều kiện thường xuyên gặp gỡ, đi du lịch đó đây hay đi hành hương những nơi linh thánh... Bao nhiêu năm chờ đợi, vẫn chưa thấy thần tài gõ cửa. Nhưng chúng tôi thường hay bào chữa và tự an ủi là: "Mua số quốc gia giúp đồng bào ta nên cửa nên nhà..." Lời hát mà NS Trần Văn Trạch đã hát khi mở đầu buổi số số Kiến Thiết Quốc Gia trước năm 1975.

Trở lại câu hỏi về trúng số của bạn tôi. Tôi trả lời:

- Xí, mà lúc nào cũng mơ trúng số, trúng số... không còn gì để mà mơ sao?

- Vậy chứ có tin vui gì mà mà đánh thức tao dậy hả con khi?

- Tin vui này còn vui hơn trúng số mà à.

- Tin gì nói nhanh đi, mà làm tao hồi hộp quá...

- Mà biết không, tụi tao vừa được lên chức...

- Há, tụi mày về hưu rồi còn lên chức gì?

Tôi nghiêm giọng tuyên bố:

- Mày nghe đây: vợ chồng tao vừa được lên chức **ÔNG BÀ NỘI**.

Bạn tôi như sực tỉnh và đổi giọng vui mừng:

- Thật há? Chúc mừng mà! Khi nào vậy? Lúc mấy giờ? Cháu trai hay cháu gái? Con đứa nào...?

Bạn tôi cũng mừng như tôi nên quỳnh quáng hỏi liên tục không để tôi trả lời.

Tôi phải giải thích vì sao mà vợ chồng bạn tôi đều vui mừng như chúng tôi. Sở dĩ niềm vui dâng đầy là vì vợ chồng tôi chỉ có hai cậu con trai. Chúng nó đã cưới vợ hơn 5 năm mà chưa chịu có con. Ai cũng biết, ở cái xứ tự do này, cha mẹ không thể hối thúc con dâu mang bầu để có cháu bông cháu bé. Ngay cả con gái ruột cha mẹ cũng không thể hối thúc được. Hơn nữa, chúng tôi cũng đã có tí tuổi. Vì vậy mà chúng tôi chờ mong ngày được nhìn thấy mặt cháu nội trước khi về với Chúa.

Bạn tôi không ngạc nhiên về sự vui mừng của chúng tôi vì lẽ bạn tôi đã có cháu từ lâu nên hiểu chúng tôi mong cháu như thế nào rồi!

Bạn tôi lại hỏi sao tôi không trả lời trả vốn gì cả. Tôi liền nói:

- Mà hồi tao như thế có giặc đến nhà thì làm sao tao trả lời cho mày được! Đây, mày nghe cho rõ: Đây là con của cậu thứ hai, cháu gái mới ra đời lúc 23giờ 29phút ngày... tháng...năm.... Tạ ơn Chúa, mẹ tròn con nhỏ xiu, nhưng cháu rất xinh và rất có nét...! Mày biết tao vui lắm vì được có cháu gái. Đó là điều mà tao hằng mong ước.

Chắc ai cũng ngạc nhiên tại sao tôi lại mong cháu gái mà không phải là cháu trai để nối dõi tông đường. Điều dễ hiểu là:

Bố mẹ tôi sinh chỉ có một anh trai mà có tới 5 gái. Ai cũng nói nhà có phúc vì có Ngũ Long Công Chúa nên ăn nên làm ra. Không dám tin dự đoán, nhưng bố mẹ chúng tôi có công danh sự nghiệp thật! Nhưng điều quý hơn là chị em chúng tôi luôn yêu thương, quấn quýt bên nhau. Nhất là các chị tôi luôn đưa các cháu về thăm ông bà ngoại mỗi tuần. Mỗi lần các cháu về thăm là căn nhà của bố mẹ tôi rộn rã tiếng cười, ăn uống như ngày hội. Các cháu thì nhảy lên lòng ông ngoại ngồi, hôn hít. Có đứa còn vuốt hàm râu trắng bạc của ông và hỏi nhiều câu ngây thơ, ngộ nghĩnh đến mức cười... Những đứa lớn hơn thì kéo nhau ra vườn cây ăn trái để hái trái, mùa nào trái đó, rồi vào nhà giã muối ớt, hay nước mắm đường để chấm xoài xanh, cóc, hay chùm ruột, khế chua... Vui đáo để.

Tôi là con gái út, cũng trong trạc tuổi của các con chị ba, chị tư tôi, nên niềm vui của tôi hòa chung niềm vui với các cháu nhiều hơn là nhập nhóm với các chị lớn của tôi. Vì thế cho đến giờ này, các cháu của tôi vẫn luôn nhắc đến tình thương mà tôi dành cho chúng nó. Và điều an ủi của riêng tôi là các cháu luôn dành cho tôi một tình cảm rất ư là đặc biệt.

Các chị tôi thì như quần quýt bên mẹ, rồi cùng nhau nấu những món ăn ngon... trình bày đẹp mắt. Xong là cả đại gia đình chúng tôi cùng nhau dùng bữa.

Riêng anh tôi vì ở xa nên thỉnh thoảng anh chị đưa các cháu nội về thăm bố mẹ và gia đình. Những lần như thế thì niềm vui càng rộn rã và tình thân thương lại liên kết chúng tôi càng mật thiết hơn.

Chưa hết mừng vui vì ân huệ Chúa ban cho có được đứa cháu gái đầu tiên theo lòng mong ước, chúng tôi lại có thêm niềm vui tiếp theo. Đó là chỉ một tháng sau chúng tôi chào đón thêm một cháu gái xinh xắn của con trai đầu. Tôi chỉ còn biết dâng lời tạ ơn vì hồng phúc Chúa ban gấp đôi cho chúng tôi trong tuổi về chiều.

Niềm vui của vợ chồng già chúng tôi bây giờ là mỗi tuần được đi thăm hai cháu. Hôm nay đi thăm đứa này. Hôm sau đi thăm đứa khác. Khổ nỗi, gia đình đứa thì ở phía Đông, đứa thì ở phía Tây. Hai đứa đều cách xa nhà gần 1 tiếng lái xe. Bạn rộn nhưng vui. Niềm vui lớn nhất là khi đến thăm cháu nào, chọc được cho cháu cười và được ôm cháu một chút. Thật không còn niềm vui và hạnh phúc nào bằng. Thấy cháu cười, thấy dễ thương làm sao! Nhìn thấy các cháu như thiên thần. Ba mẹ các cháu cũng cảm thấy vui thật vui khi nhìn thấy ông bà nội nằm bò dưới sàn nhà để giỡn chơi với cháu. Hạnh phúc nào hơn!

Xem ra được lên chức vui thì nhiều, nhưng cũng khá bận rộn. Bao nhiêu năm trời vợ chồng thoát cái cảnh đi Toys-R-Us để tìm đồ chơi cho con, hoặc vào các tiệm quần áo tìm mua cho con mặc. Bây giờ, đi đâu cũng nghĩ tới cháu. Đụng cái gì cũng muốn mua cho cháu. Áo này dễ thương quá. Áo kia đẹp quá. Cháu là số một. Sau đó mới tới con, rồi mới đến chồng!

Mấy chị bạn hay nói: “Khi nào có cháu, lúc đó thương cháu còn hơn thương con.” Bây giờ tôi mới nghiệm thấy đúng!

Phuong Nguyễn

TỔ CHỨC

Cô bạn tôi phone cho tôi lúc 9 giờ sáng. Chậm bắt phone nên khi tôi phone lại, câu trách dễ thương từ người bạn phương xa:

- Mày làm gì mà không bắt phone? Đã về hưu thì nghỉ ngơi cho khỏe, đi đâu mà béo đi thế...!

Chúng tôi hay nhái lại lời của bố cô bạn hồi xưa. Mỗi khi chúng tôi xin phép đi xem hát hay đi hội họp đâu đó, cứ đúng giờ hẹn mà ông cụ chưa thấy chúng tôi về là ông cụ ra đứng trước cổng để chờ chúng tôi. Câu mà ông cụ hay phán khi vừa thấy chúng tôi về là: “Chúng mày béo đi!”

Chúng tôi thân nhau từ ngày còn ở nội trú, lúc mới bắt đầu vào trung học. Bạn tôi bị mồ côi mẹ từ nhỏ nên bố cô ta đưa cô vào gửi trong trường các Sơ. Bố cô hy vọng nơi đó sẽ đào luyện cô nên người đạo đức, hiền lành và sẽ được làm “Ma soeur”. Mà quả thật cô bạn tôi rất hiền lành, nói năng hòa nhã, mọi người đều mến phục.

Riêng tôi, từ nhỏ tôi đã học trường công, nhưng có lẽ cha tôi thấy tôi hơi quậy nên đẩy tôi vào nội trú với hy vọng được các Sơ rèn luyện để cũng trở thành bà sơ chăng...???

Mới chỉ có một năm ở trong nội trú thôi mà tôi đã không thể nào chịu cực, chịu khổ được. Ăn uống, ngủ nghỉ thì phải có giờ có giấc. Đi ra đi vô cũng phải khép nép bậm thưa, nói năng nhỏ nhẹ, cử chỉ phải đoan trang... Làm sao đây? Mệt mỏi quá! Có lẽ vì tôi là đứa con út trong gia đình nên được bố mẹ yêu thương, cưng chiều quá sức. Các anh chị cũng đều thương đứa em út này hết mực. Cho nên tôi có cảm giác như mọi người phải chiều theo ý tôi chăng! Do đó môi trường nội trú không làm cho tôi trở thành

“Thục Nữ” nên tôi đã quyết không còn muốn sống với các Sơ nữa mà trở về nhà. Tôi còn táo bạo hơn là tôi đã dụ cô bạn bỏ tu luôn... May mà cô bạn của tôi, khi ra ngoài đời đã có một người chồng rất tốt. Tôi thực sự vui cho cô bạn tôi. Nếu chẳng may cô ấy có một đời sống không may mắn, chắc tôi mang mặc cảm ân hận suốt đời. Hủ hủ!

Tản mạn về người bạn thân, tôi xin trở lại câu chuyện sáng nay bạn tôi phone tới.

- Alô, Alô... Mày gọi tao có chuyện gì không?

- Lâu quá không có tin của mày, nên tao gọi xem mày thế nào thôi.

- Tao vẫn khỏe. Chưa chết. Mày an tâm chưa?

Xin thưa với quý vị là tôi chỉ còn có cô bạn thân này để tâm sự buồn vui, và nói “Mày Tao” thoải mái khi trò chuyện với nhau!

Cô trả lời:

- Ủa, nhớ giữ gìn sức khỏe. Tụi mình già rồi không đi thăm nhau được thì hôn ai nấy giữ nhen. Cố gắng sống vui. Ăn uống chừng mực. Ngủ sớm không được thức khuya quá nha mày...!

- OK, OK lão bà bà. Tao biết dzồi. Nhắc hoài. Mệt quá!

Cô bạn tôi lâm bầm:

- Vậy chứ mày làm gì mà sáng nay tao phone hoài mà mày không bắt?

- Có gì đâu, mày biết mà. Tao có nuôi con Daisy, con chó cưng của tao ấy. Mỗi sáng sớm nó đều kêu vợ chồng tao thức dậy! Mùa Đông cũng như mùa Hè. Nó làm như nó là cái đồng hồ không bằng. Cứ đến giờ là nó đứng dưới cầu thang, ngóng cổ lên lầu, kêu ư ừ cho đến khi chúng tao thức dậy xuống lầu thì mới thôi. Khi vừa thấy ông xã tao là nó vẫy đuôi chạy lại nằm lăn dưới chân ông, cạ mặt vào chân, lăn qua lăn lại để được vuốt ve. Xong rồi nó chạy

đến phòng khách, nhảy lên xô-pha, xả vào lòng tao để được gỡ đầu, xoa bóp và tập thể dục... Ngày nào cũng bằng ấy động tác, riết rồi thành thói quen mỗi sáng. Lúc mày phone là lúc tao đang ôm nựng nó. Nên tao đâu muốn đẩy nó ra, đứng lên để bắt phone!

- Úi giờ ơi... Thôi được rồi. Tao phone hỏi thăm mày thôi. Lâu quá không thấy mày phone, nên tao phone cho mày. Nay mày, đã vào Xuân rồi. Năm nay mày có trồng rau trồng hoa gì đặc biệt không?

Nghe bạn tôi hỏi, tôi mới sực nhớ trời Toronto cũng đã vào Xuân. Nắng vàng chiếu sáng lung linh trên cành cây ngọn cỏ. Trời trong xanh. Mây trắng vờn vờn nhẹ trôi theo chiều gió. Bầy chim, bầy lâu trón Đông không biết nơi nao, cũng đã trở về kêu chít cha chít chít, gọi nhau, chuyền qua chuyền lại trên cành Maple Leaf trước nhà, trông vui hết sức. Thế rồi một buổi sáng mưa tầm tã, gió rung cành, những chú chim co ro đứng sát vào nhau, trông thật tội nghiệp. Bất chợt tôi nhìn thấy trước cửa nhà có mấy cọng cỏ khô rơi rớt trên nền. Ban đầu tôi cứ tưởng gió thổi rác vào. Tôi mở cửa ra nhặt rác thì thấy trên trụ đèn nhỏ phía trước cửa nhà một ổ chim đang được dệt. Tôi thâm nghĩ thì ra con chim mẹ đang lót ổ để đẻ trứng đây mà. Con chim mẹ đậu trên cành cây ở trước nhà nhìn tôi với ánh mắt như van nài “Bà ơi, đừng phá tổ của tôi. Tôi sắp đẻ trứng nè!” Nhìn bụng con chim thật to, tôi đoán chắc nó sắp đến ngày đẻ rồi. Nếu tôi đuổi nó thì nó đâu còn thời gian để lót ổ. Rồi nó sẽ đẻ trứng ở đâu! Biết đâu nó vội quá, đẻ ra và các trứng nhỏ mong manh sẽ rơi xuống đất đá thì kể như tiêu.

Thế là, tôi nhẹ nhàng đóng cửa vào nhà để trả lại cho vợ chồng chim một không gian an bình. Ngày qua ngày tôi theo dõi vợ chồng

chim. Mỗi khi con chim trống đi tìm mồi thì con chim mái nằm ấp trứng. Khi con chim đực đem miếng mồi tìm được về liền trao cho con mái ăn. Dễ thương làm sao!

Mỗi khi chúng chăm sóc cho nhau rất nhẹ nhàng nhưng đầy tình yêu mến đã làm rung động tâm hồn tôi. Tôi đã quyết không xua đuổi chúng và để nguyên tổ chim, không phá đi, để con chim mẹ an tâm ấp trứng. Tôi tìm thấy niềm vui thật nhẹ nhàng mỗi khi tôi đem cho nó ít hạt gạo. Khi nó thấy thức ăn tôi bỏ xuống, chúng riu ra riu rít ở trên cành như báo tin cho nhau biết có đồ ăn rồi. Cũng có hôm chúng tôi đi sớm, quên không bỏ thức ăn xuống nền, khi trở về mấy con chim bay đến đứng trên cành cây kêu ầm cả lên, như muốn báo cho tôi biết là chúng đang chờ thức ăn. Tôi lật đật vào nhà lấy một ít gạo bỏ xuống trước nền nhà, đóng cửa lại, rồi tôi nhẹ vén màn cửa nhìn ra ngoài xem chúng có sả xuống ăn không. Chỉ một chút thôi, tôi thấy hai vợ chồng con chim bay xuống mổ hạt gạo ăn. Ăn hết xong, chúng vỗ cánh bay đậu lại trên cành, mắt hướng về phía tổ. Một niềm vui nho nhỏ len nhẹ vào hồn.

Bằng một thời gian ngắn, bỗng tôi nghe có tiếng kêu chíp chíp một cách yếu ớt từ tổ phát ra. À thì ra trứng đã nở. Tôi thực sự vui vì sự sống đã bắt đầu của mấy con chim bé nhỏ. Rồi mai đây khi chim con đủ lông đủ cánh, phương trời nào cho đôi cánh bé nhỏ tung bay? Chim mẹ chắc chắn cũng đã nhìn con tập tễnh bay đi và tự hỏi như thế! Câu tự hỏi đó, đã làm tôi bồi hồi xúc động khi nhớ về người mẹ yêu quý của tôi.

Vâng mẹ tôi, người mẹ đã cho tôi cuộc sống, đã nuôi dưỡng tôi trải qua bao trăm ngàn cực khổ vì quê hương tôi đắm chìm trong cảnh khốn

lửa chiến tranh, hết bị đô hộ từ giặc Tàu đến thực dân Pháp. Tôi còn nhớ lúc tôi còn nhỏ. Tôi đang ngồi trong lòng mẹ tôi thì bất ngờ hai chiếc xe Jeep chạy vào sân nhà. Mấy người lính Tây lên cò súng, tiến đến đẩy tôi ra và bắt mẹ tôi lên xe. Tôi khóc nức nở và chạy theo. Mẹ tôi dang co với lính, quay đầu lại nhìn tôi trong giọng lệ và gọi “con ơi”. Tiếng gọi “con ơi” đã xoáy vào hồn tôi như một mũi dao đâm vào trái tim bé nhỏ của tuổi thơ tôi. Tôi khóc đòi mẹ. Tôi gọi chị tôi cho tôi gặp mẹ. Tôi khóc trong nghẹn ngào vì không muốn mất mẹ. Các chị khuyên tôi hãy cầu xin Chúa cho mẹ chóng về. Thế là tôi cứ kêu khóc: “Chúa ơi, cho con có mẹ”. Một thời gian sau, nhà tôi đã nhờ các linh mục người Pháp để bảo lãnh bố và mẹ tôi. May mắn thay, cha mẹ tôi đã được thả ra dù trước đó Toà án Tây đã tuyên án tử hình bố tôi vì tội chống Tây. Sau đó không lâu thì đến thời Việt Minh chiếm đóng. Bố mẹ tôi lại bị đầu tó là theo Tây. Bên nào bố mẹ tôi cũng

bị họ lên án. Vì vậy mà tuổi thơ của tôi là những ngày lo sợ bị mất mẹ, mất cha! Thời gian hạnh phúc nhất của gia đình tôi là khi tổng thống Ngô Đình Diệm về Nước và chính thể Cộng Hòa ra đời. Đó là những tháng ngày tôi lớn lên trong một đất nước thanh bình, tự do. Ai muốn đi đâu cũng không lo sợ, không bị hạch sách giấy tờ, không phải trình báo hay đút lót.... Chúng tôi được sống trong yêu thương của bố mẹ và gia đình. Anh chị em chúng tôi lớn lên và trưởng thành trong một chính thể lấy nhân vị làm đầu và được học hỏi một nền giáo dục với Nhân, Lễ, Nghĩa, Trí, Tín làm kim chỉ nam trong cuộc sống.

Vận nước lại đổi thay. Thêm một lần nữa gia đình tôi sa vào cảnh đoạn trường. Miền Nam đã bị đánh mất vào một ngày của tháng Tư đen. Cũng từ ngày đó tôi đã vĩnh viễn mất cả bố lẫn mẹ. Tôi thực sự trở thành đứa con mồ côi cả cha cả mẹ. Đó là điều mà tôi hằng lo sợ!

- Mẹ ơi, con mất mẹ rồi. Lần này con vĩnh viễn xa mẹ. Tình yêu của mẹ luôn ấp ủ con, yêu thương con, săn sóc con trong từng bữa ăn, từng chiếc áo đẹp. Nhất là ánh mắt dịu hiền của mẹ như khuyến khích con, như che chở con và nhìn con khôn lớn. Con nhớ ngày mẹ đưa con đi xem kết quả kỳ thi tiểu học, con reo lên con đậu rồi mẹ ơi. Mẹ đứng bên con. Mẹ con ôm nhau trong nước mắt vì vui sướng! Niềm vui đang dâng đầy thì xe chở hai mẹ con về đến nhà. Các chị đang làm thức ăn ngon để mừng út thi đậu. Chị Bảy thấy em về chị kêu to: “Em ơi, lấy giùm chị chai dầu, chị đang dỡ tay. Nghe chị nhờ, nhưng có lẽ con đang say sưa với niềm vui nên phớt lờ và trả lời sảng giọng “em mắc đi...” Khi trở lại phòng ăn, con thấy bố tay cầm roi quát ngựa. Con chưa biết chuyện gì xảy ra thì nghe bố gọi: “Con lại đây!” Rồi bố hỏi con: “Con trả lời với chị như thế sao? Biết con thích ăn chả giò, chị con đã bỏ công làm cho con ăn, tại sao con hỗn xược với chị con như

thế? Để sửa phạt con bố đánh con 50 roi để con chữa tội hỗn láo.” Thế là con bị nằm trên cái Đì văng. Bố quát roi vào mông bé nhỏ của con. Mặc cho con khóc la. Bố tính tình cương nghị, nói là làm mà không chiều con cái quá mức. Con đôi mắt nhìn về phía mẹ. Con thấy mẹ đang chùi nước mắt, và chịu đựng nhìn con. Con kêu lên: “Mẹ ơi cứu con với!” Phấn xạ tự nhiên của tình mẹ, mẹ đứng phắt dậy và đến bên bố. Mẹ giựt cây roi từ tay bố và nói: “Con còn nhỏ, nếu ông muốn đánh phạt con cho đủ số roi ông muốn, con đã chịu rồi, số còn lại tôi sẽ chịu thay cho con út của tôi.” Con nhìn mẹ với nỗi lo sợ. Con sợ bố cương quyết đánh cho đủ số. Con sợ hơn nữa là nếu giận quá, bố có thể đánh mẹ thì sao!!! Con càng khóc to hơn và sả vào lòng mẹ. Đôi cánh tay bé nhỏ của con cố ôm cả thân mình của mẹ. Mẹ nhẹ nhàng gỡ tay con ra và kêu con xin lỗi bố. Con quý xuống dưới chân bố và xin người tha lỗi cho con. Bố ra lệnh con phải đến xin lỗi chị. Con nghe theo lời bố. Con chạy đến bên chị con, ôm chị và hôn lên má chị rất nhiều. Cái hôn nhòa trong nước mắt! Đó là trận đòn đầu tiên và cũng là trận đòn cuối cùng vì chỉ một lần cảnh cáo đó bố không bao giờ dùng hình phạt nặng với các con nữa.

Cũng cái roi đó, tôi cũng đã nhiều lần sử dụng nó qua những lần ngồi trong lòng bố tôi trên lưng ngựa để đi thăm nông trại. Một lần, tôi ra oai quát con ngựa cho nó chạy nhanh hơn. Bố tôi ôn tồn bảo: “Con không cần phải quát ngựa như thế đâu, con ạ! Con chỉ cần quát nhẹ một chút nếu nó lì không chịu chạy nhanh thôi. Con biết con đau khi bố đánh con thì con ngựa cũng biết đau khi con quát nó. Nó là con vật nhưng nó cũng có cảm giác con ạ. Mà bố con mình đâu cần vội vàng. Mình đang

đi thông thả để ngắm cảnh mà con!” Bao nhiêu triết lý của cuộc sống, bao nhiêu lời hay ý đẹp của thánh hiền bố gieo vào tâm hồn của tôi từ ngày tôi còn thơ ấu. Cũng nhờ tình yêu và sự dạy dỗ của bố mẹ mà các anh chị em chúng tôi rất thương yêu nhau.

- Mẹ ơi, kỷ niệm ngày của Mẹ. Con nhớ mẹ. Con nhớ ánh mắt dịu hiền của mẹ. Con nhớ đến vòng tay ôm ấp của mẹ lúc đêm về (9 tuổi tôi vẫn còn ôm mẹ mới chịu ngủ). Con nhớ lời ngọt ngào và nét dịu hiền của mẹ. Con nhớ lời mẹ dạy là hãy thương người nhất là những người nghèo hèn bạc phước vì khi xưa mẹ cũng chịu cảnh mồ côi bố mẹ từ ngày mẹ lên bốn. Mẹ ơi lời mẹ cho con, con đã thực hiện được bao nhiêu hả mẹ? Con xin cố gắng để mẹ vui vì con út của mẹ đang tập sống tốt để giống mẹ. Con yêu mẹ, yêu lắm mẹ ơi!

Mỗi lần nghĩ về mẹ, nhớ mẹ, nước mắt tôi vẫn nhạt nhòa. Tôi vẫn “nghe tiếng mẹ bên tôi. Ngày xưa tiếng mẹ bên tôi. Ngày nay tiếng mẹ xa xôi...” (Lời trong bài hát “Lời Con Cho Mẹ”). Tôi ước ao còn mẹ nhưng không được nữa. Tôi mong rằng những ai còn mẹ hãy ôm lấy mẹ thật chặt để tỏ tấm lòng yêu thương, hãy săn sóc mẹ để tỏ lòng hiếu thảo, hãy cho mẹ một nụ cười để vầng trán mẹ bớt nhăn vì lao碌 nuôi con. Vì... mắt mẹ là mắt tất cả.

Ngày lễ của Mẹ 2019

Vi Phương

Một chút suy tư về Vô Cảm

Mấy ngày nay khi đọc bài vô cảm của một học sinh trung học ở Việt Nam, thành thực đáy lòng tôi cũng đã có những suy tư và tự xét mình xem có phải chính tôi cũng là một trong số những người vô cảm đó không.

Rồi mới đây, trong nhóm Viết Cho Nhau của chúng tôi cũng có một vài ý kiến cho rằng nhóm Viết Cho Nhau nên có một Logo và thêm banner cho đẹp hơn, trẻ trung hơn... Tôi đã phân vân và thậm chí trách có mấy ai còn muốn đọc hay góp ý trong nhóm đâu mà đòi thay đổi. Thú thật tôi rất được may mắn là một thành viên của nhóm VCN mặc dù bản thân tôi vẫn dờ dẫm chữ dốt. Nhưng tôi lại thích đọc văn thơ và qua những bài

viết, những vần thơ của các anh chị trong nhóm chia sẻ đã cho tôi niềm vui và tôi học được rất nhiều bài học quý giá từ các bài chia sẻ đó.

Nếu tôi nhớ không lầm thì nhóm này đã được 10 tuổi. Rất trẻ! Nhóm được hình thành như thế này:

Địp lễ Tro năm 2009 bắt đầu vào mùa Chay, một Vị linh mục gửi cho chúng tôi một điện thư như sau: “Chiều hôm nay mình chợt có ý nghĩ: Chúng ta có thể đồng hành với nhau 40 ngày mùa chay này bằng email được không?... Nghĩ là, mỗi ngày, mình và anh chị em sẽ cùng chia sẻ với nhau chút suy niệm về một câu nào đó trong bài Phúc Âm của ngày hôm đó. Không cần viết nhiều. Một chữ, một câu, một đoạn ngắn mà chúng ta cảm thấy

được đánh động để suy nghĩ, áp dụng trong ngày sống của mình và chia sẻ cho nhau...” Từ đó chúng tôi đồng hành với nhau, chia sẻ cho nhau những cảm nghiệm về lời Chúa. Nhờ đó mà chúng tôi học hỏi lẫn nhau và nâng đỡ nhau rất nhiều! Mùa chay năm đó tôi cảm nghiệm được đâu là ân phúc Chúa ban, đâu là tình yêu vô biên mà Chúa đã chết để cứu tôi được rồi và đâu là tình thương mến mà anh chị em trong nhóm thương yêu nâng đỡ nhau...

Tôi xin được trích lại một vài cảm nghiệm của các anh chị em đã chia sẻ trong ngày thứ 40 để chúng ta cảm được một chút gì để nhớ để thương. Một em đã chia sẻ thế này: “Cha à, hôm nay đã là ngày cuối của chương trình đồng hành Mùa Chay rồi. Con rất cảm ơn cha đã gợi ý, hướng dẫn và còn thức khuya mỗi đêm để đúc kết, soạn bài suy niệm cho tụi con trong 40 ngày qua. Đây là lần đầu tiên con được đồng hành mùa chay. Con cảm thấy mình rất may mắn trong mùa Chay này được đồng hành với cha, với các anh chị em và với một người rất đặc biệt là Chúa. Thú thật, con cũng đã có nhiều lúc thấy ngại, thấy chán, thấy lười biếng và muốn bỏ ngang. Nhưng cứ mỗi lần con muốn give up thì cái câu hỏi thật buồn của Chúa văng vẳng bên tai con: ‘Simon, anh ngủ à.

Anh không thức nổi một giờ với Thầy sao?’ Simon có vô tình vô cảm với Thầy mình không? Người khác chia sẻ: “Hôm nay ngày Lễ Lá Chúa vào Thành Giêrusalem... Một sự im lặng kỳ lạ của nhóm đồng hành đã làm cho con lo lắng và làm cho con suy nghĩ chờ đợi và chờ đợi!”

Thế rồi 40 ngày chay thánh qua nhanh đã để lại trong chúng tôi một cái gì quá ư khăng khít, thân thương và nuôi tiếc... Chúng tôi đã phải thốt lên: chẳng lẽ không còn liên lạc được với nhau nữa hay sao?

Một vài người làm thơ để chia sẻ những cảm nhận, những nuôi tiếc của những ngày qua. Thế rồi có anh chị đề nghị tại sao chúng mình không tiếp tục viết để chia sẻ cho nhau những vần thơ, những câu chuyện vui buồn, những áng văn nho nhỏ hay những tin tức, những gì mình học hỏi được, nhất là giúp nhau sống đời sống chứng nhân, đem tình yêu Chúa vào đời... Thế là nhóm Viết Cho Nhau (VCN) được thành hình để giữ mãi ước nguyện và thân tình đó!

Mười năm qua, nhìn lại chúng ta cũng đã có một số các anh chị em gia nhập vào Nhóm. Chúng ta đã đón nhận biết bao là tiếng lòng của các anh chị qua những vần thơ, những ca khúc dệt nên muôn vạn

lời ca tiếng nhạc để kính dâng Chúa và Mẹ Maria và cũng đã cho anh chị em chúng ta những chia sẻ niềm vui, nụ cười, tình thân ái mỗi khi chúng ta có kỷ niệm ngày sinh nhật hay khăn dòng và những ngày lễ để cầu nguyện cho nhau. Đó là điều làm cho chúng ta gần nhau hơn, an ủi nhau hơn...

Nhưng nếu chỉ có thế, tôi tự hỏi lòng mình là tôi đã theo đúng mục đích, theo đúng nguyện vọng của Nhóm chưa? Tôi đã thực sự yêu thương nhau đích thực chưa? Tôi thật sự đã quan tâm đến những người trong Nhóm của tôi chưa? Tôi hỏi tôi và tôi đã có ngay câu trả lời là chưa!

Nhóm của chúng ta có 26 thành viên. Mỗi thành viên có một tài năng Chúa ban riêng. Người này chia sẻ những bài thơ. Người khác chia sẻ bằng những câu chuyện của chính bản thân hoặc lược lặt những câu chuyện có giá trị trong cuộc sống. Người đàn lên thơ những nốt nhạc yêu thương, thánh thiện. Có người chia sẻ cho Nhóm tài năng đặc biệt của mình bằng những bức tranh, bằng những slide show mà các bạn tôi đã bỏ công sức tâm những hình ảnh thật đẹp, những bản nhạc thật hay, để tôi có thể thả hồn vào lời ca tiếng hát đồng thời nhìn tận mắt những cảnh núi non hùng vĩ, những kỳ công mà Thiên

Chúa ban tặng cho tôi. Vân vân và vân vân. Còn nhiều lắm... Thế nhưng tôi lại hỏi tôi. Tôi có khích lệ tinh thần anh chị em trong Nhóm một lời nào không? Hình như tôi quá nghèo về lời khen, về lời khích lệ, trong khi nếu ai không khen tôi thì tôi lại buồn! Nhiều khi tôi tự biện hộ cho chính tôi: Các anh chị thơ văn hay quá rồi, có khen cùng bằng thừa, cũng có bài tôi không thích mấy thì lại ngại góp ý, sợ anh em ghét. Vì thế tôi đã giữ thái độ im lặng để không mất lòng ai! Có phải thái độ thờ ơ của tôi mà một số người trong Nhóm cảm thấy mất hứng thú chia sẻ những gì mình có chăng?

Suy nghĩ kỹ tôi nhận ra tôi cũng là một loại người vô cảm. Thái độ đó đã nói lên tôi đã vô cảm trước những cố gắng của anh chị em tôi. Cứ nghĩ mà xem như Vũ Thủy và Cao Bồi Già hai mắt không bình thường như chúng ta, vậy mà hai người ấy vẫn dệt những vần thơ để chia sẻ với chúng ta. Có thể nói là rất thường xuyên và luôn luôn khuyến khích nâng đỡ góp ý cho những cây bút còn thô sơ chập chững. Thế mà bản thân tôi, tôi chỉ đọc mà không một lời hỏi đáp, thử hỏi người anh em tôi có buồn không???

Sáng hôm nay, tôi đã khóc vì bạn tôi đã qua đời. Trong thánh lễ tôi đã không cầm được nước mắt khi vị chủ tế xin mọi

người cầu nguyện cho bà bạn tôi.

Cho tôi chia sẻ một chút về người bạn này. Ông bà là người Canada chính gốc, rất lớn tuổi. Trong một lần bị té ngã bà đã bị thương và đi đứng rất khó khăn, thế mà mỗi sáng ông đi bà đến nhà thờ dự lễ. Cứ chỉ vô cùng âu yếm của ông đã tác động lên tôi rất nhiều. Tôi nghĩ đến tình nghĩa vợ chồng sống được đến giờ này, tuổi già sức yếu thế mà hai vợ chồng vẫn còn dắt dìu nhau mỗi ngày đến với Chúa thì còn tình yêu nào hơn đây! Vì cảm phục ông bà, nên tôi chào hỏi và làm quen với họ. Mỗi ngày sau lễ chúng tôi đứng trước cửa nhà thờ để hỏi han và nói chuyện trò mây theo mùa. Sờ dĩ tôi nói những chuyện như thế vì vốn liếng tiếng Anh của tôi đâu đủ để nói chuyện văn chương thơ phú...

Mùa hè vừa qua, sau buổi lễ tôi không thể đứng nói chuyện với ông bà được và vội xin phép về nhà ngay. Ông bà hỏi tại sao tôi gấp quá vậy. Tôi trả lời vì hôm nay nắng đẹp tôi phải về để trông bông hồng mới mua tối hôm qua, nếu để đến trưa, nắng nhiều, trông bông sẽ chết. Tôi hỏi ông, nhà ông có trông bông không. Ông lắc đầu. Tôi nhìn bà và tôi buột miệng nói ông không cần trông bông đâu vì ông đã có một bông hồng rất xinh đẹp mà ông săn sóc

mỗi ngày nè: “Bà Mary, vợ ông đó”. Nghe vậy, ông bà rất vui và nhìn tôi thật triu mến. Từ đó chúng tôi thân nhau. Mặc dù ngày tháng quen nhau không bao lâu, nhưng chúng tôi quan tâm đến nhau. Mỗi khi không thấy ông bà đến dự lễ, tôi lại lo lắng không biết hôm nay ông bà như thế nào. Cũng thế, mỗi khi tôi sắp có việc đi đâu không đến nhà thờ được tôi cũng phải báo trước kéo ông bà lo. Tình bạn chúng tôi chỉ có thế. Sáng nào nếu thấy ông bà, tôi cảm thấy vui và an tâm và chúng tôi trao cho nhau lời chúc bình an mỗi sáng trong thánh lễ.

Vì thế sáng nay khi nghe tin bà ra đi, nhìn ông khóc nước nỡ, tôi đã nghĩ đến tình bạn trong nhóm VCN. Nếu một ngày nào một trong chúng ta ra đi, tôi sẽ hỏi lòng tôi đã yêu thương bạn tôi đủ chưa, hay tôi đã sống vô cảm trên những món quà mà bạn đã trao về tôi hằng ngày qua những chia sẻ trong Blog Viết Cho Nhau?

Viphuong

Tuyển Tập Viết Cho Nhau

Hiếu Huyền

Chúa là mùa Xuân

Khúc nhạc chào xuân vàng lương nhè nhẹ
Ru hồn tôi đem trừ tịch ba mươi
Một đêm thời thời gian như đọng lại
Mong từng giây chào đón một mùa xuân.

Xuân của tôi một khoảng trời dịu vơi
Là niềm tin tươi thắm tuổi đời mười
Là hoa mai nở rộ giữa môi cười
Là tuyệt tác của Chúa Trời tạo dựng.

Xuân của tôi xuân muôn hoa bất diệt
Xuân quê hương có cha mẹ anh em
Cùng bạn bè thân thiết tuổi ngọc ngà
Cội nôi nhớ một thời tung tăng nhày.

Xuân trong tôi chỉ còn là kỷ ức
Cội quê hương ngàn hải lý mịt mờ
Còn lại đây một tuổi nhỏ thiên đường
Xuân quê mẹ không về nơi đất khách.

Tôi không thức để đợi chờ trời sáng
Như ngày xưa của đêm tối ba mươi
Vì với tôi xuân vẫn ở bên trời
Nơi quê mẹ xuân vẫn về khắp lối.

Lạy Thiên Chúa cho xuân về vĩnh cửu
Đến với con cùng tất cả nhân gian
Để hôm nay trong nhà Chúa huy hoàng
Con chợt thấy mùa xuân luôn hiện hữu.

Xin cảm tạ hồng ân Ngọn tuyết mỹ
Trần vào con những hạnh phúc an bình
Đu đời con dấu xa vắng quê hương
Nhưng có Chúa là mùa xuân vĩnh cửu.

Hiếu Huyền

LAN MAN NGÀY THÁNG CŨ

Không biết Thảo Ly ngồi bất động bao lâu trên ghế sofa, tay mân mê cái ly, cái ly trước đây chồng nàng rất thích mỗi khi uống café hay nước trà. Đã hơn một tháng nay, Trường rời xa tổ ấm, lòng quặn đau khi nghĩ đến cảnh Trường về Việt Nam không một lời từ biệt, Thảo Ly tự trách mình đã xúc phạm lòng tự ái của Trường, cũng chỉ vì cái tôi quá lớn, đã bao ngày lo ăn tối cho hai con xong, chúng lên giường đi ngủ là nàng vào phòng, nước mắt dâng trào, thu mình trên chiếc ghế sofa, nơi mỗi tối hai vợ chồng cùng tâm sự cho nhau nghe những chuyện vui buồn trong sở làm hay cùng nhau xem tivi, hay trao đổi những tin tức xảy ra chung quanh mình, hoặc trên thế giới. Nay những hình ảnh thân thương đã vượt khỏi tầm tay, nghĩ tới đó Thảo Ly đã không cầm được những giọt nước mắt, lòng bồi hồi nhớ đến chuyện ngày xưa.

Ngày ấy đã xa rồi, những ký ức tình yêu vẫn còn vương mãi, những hình ảnh thân thương của một thuở yêu nhau, nay đã nhạt nhoà theo dòng lệ. Ngày ấy Thảo Ly cứ mỗi buổi chiều là nàng đi lễ nhà thờ, đường đến Dòng Chúa Cứu Thế là nàng phải đi qua đường Nguyễn Thông, lúc ấy con đường này buôn bán quần áo cũ, kẻ bán người mua thật tấp nập, cùng những người

mua bán thuốc tây chui, trong đó có Trường, người anh ta đen sạm, tướng tá rất phong trần nhưng tóc anh thì hớt ngắn, trông rất đạo mạo, trong khi đa số thanh niên thời bấy giờ luôn để tóc dài. Nàng đi lễ luôn mặc áo dài trắng, nên có lần Trường chào nàng là “Thiên thần áo trắng” nàng chỉ cúi đầu vội vã bước nhanh, lòng mỉm cười, thấy tên này nghe cũng hay hay. Và ngày nối tiếp ngày, nàng vẫn qua con đường này, tuổi hồn nhiên không một lần vướng bận. Cho đến một hôm đang đi thì cơn mưa bất chợt đến, nàng vào trú mưa dưới hiên nhà, bất chợt Trường cũng vào trú mưa, Trường gật đầu chào nàng, thay vì chào lại, nàng cúi đầu làm thinh. Sau khi cơn mưa dứt, nàng vội vã bước đi, Trường cũng theo nàng phía sau, khi tới cổng nhà thờ, nàng vào trong, thế là bóng nàng đã hoà lẫn vào dòng người. Và những ngày kế tiếp nàng vẫn đi nhà thờ theo thói quen. Nhưng đã ba ngày qua, nàng không thấy bóng dáng Trường đâu, trong tâm nàng bỗng thấy thiếu một cái gì không diễn tả được. Cho đến ngày thứ tư, đang đi thì thấy một bóng người đi song song, vừa vui vừa sợ, như hiểu được tâm trạng của nàng, Trường lên tiếng:

- Chào Thảo Ly.

Nàng ngạc nhiên và hỏi:

- Ô! tại sao anh lại biết tên tôi?

Trường chỉ mỉm cười và trả lời:

- Xin lỗi Thảo Ly vì tội đường đột, mình tên là Trường, còn tại sao biết tên Thảo Ly thì không có gì là khó cả, ví như mình thích một loài hoa nào đó mà không biết tên, thì sẽ tiếc đến dường bao, cho nên bằng mọi cách Trường phải biết, cũng như bằng mọi cách để biết tên Thảo Ly vậy, để khi người nào đó hỏi, thì mình tự hào rằng đó là hoa huệ, hoa tường vi hay loài hoa nào nữa vân vân và vân vân, rồi

Trường lại mỉm cười.

Nghe Trường nói một hơi dài như vậy, giọng Trường thật trầm ấm pha một tí dí dỏm làm cho nàng cũng thấy vui vui. Nhưng chợt nghĩ lại, chắc Trường dùng câu này với nhiều cô gái khác nhau, nàng tự nhủ, mua vui một tí có sao đâu. Thế rồi hoà cùng dòng người nàng đến nhà thờ, khi đã ngồi xuống ghế, linh tính như Trường đang theo nàng vào nhà thờ, nàng vội nhìn về phía sau, thì thấy Trường cũng đang tìm chỗ ngồi, nàng quỳ xuống, miệng lầm rầm cầu nguyện, nhưng tâm hồn nàng đã bay bổng nơi đâu. Suốt buổi lễ hôm ấy cha giảng gì, nàng cũng chẳng để ý nghe, có một cái gì lâng lâng đang len nhẹ vào tâm hồn nàng.

Về nhà dùng cơm tối xong, trái với thường lệ là nàng học bài rồi đọc sách trước khi đi ngủ. Nhưng tối nay giờ sách ra nhưng nàng cứ mãi suy nghĩ hoài về chuyện gặp gỡ chiều nay. Đêm đã khuya, ngoài đường chỉ còn lưa thưa vài chiếc xe, rồi cũng mất hút trong đêm trường tĩnh mịch, trần trọc mãi cố ru cho mình giấc ngủ, nhưng không tài nào ngủ được, hay đây là dấu hiệu bắt đầu cho một tình yêu, nghĩ như vậy nàng tự xấu hổ với chính mình vì những ý tưởng thật lãng mạng, xua đi những ý tưởng đại khờ ấy, trần trọc mãi rồi giấc ngủ cũng đến với nàng cùng bao mộng mị.

Giật mình thức giấc thì nắng đã lên cao, nàng uể oải ra ngoài để giúp mẹ lo bữa ăn sáng cho gia đình, bởi hôm nay là Chúa nhật, nàng phải đi lễ cùng với gia đình, đó là thông lệ. Khi đi qua nơi Trường thường có mặt, nàng để ý thấy Trường, nhưng Trường thì không thấy nàng, chắc là Trường đang bận rộn với khách hàng. Suốt buổi hôm ấy nàng ít nói

hắn đi, thấy vậy mẹ nàng hỏi:

- Sao hôm nay con ít nói, hay là con bị bệnh?

Nghe mẹ hỏi như vậy nàng hơi chột dạ, nhưng cũng trả lời cho mẹ an tâm.

- Con không sao đâu mẹ ạ! tại đêm qua con thức khuya học bài, chắc vì thiếu ngủ nên con hơi mệt.

Rồi những chiều sau đó, nàng vẫn đều đặn đến nhà thờ nhưng bóng dáng Trường cũng không thấy ở đâu cả, nàng tự nhủ chắc Trường đang bận đâu đó. Nhưng đã ba ngày trôi qua bóng Trường vẫn biệt tăm, lòng bâng khuâng muốn thăm hỏi, nhưng biết ai mà hỏi bây giờ?

Có một hôm như thường lệ, nàng đang cầu nguyện với Đức Mẹ, khi nàng quay mặt lại để ra về, thì Trường đã ở sau lưng nàng, cũng giọng dí dỏm nhưng rất chân thật, Trường hỏi:

- Thảo Ly thường cầu nguyện gì với Đức Mẹ?

Nàng mỉm cười dí dỏm:

- Thảo Ly thường cầu nguyện, dâng lên Đức Mẹ những nỗi vui buồn của mình, xin ơn bình an cho bố mẹ và hai em, cùng những người thân thiết của Thảo Ly.

- Thế còn anh đi nhà thờ thường cầu nguyện những gì? Nói cho Thảo Ly nghe với.

Trường mỉm cười.

- Trường là người đạo Phật, nhưng với Trường đạo nào cũng dạy người ta làm lành lánh dữ, khi tới nơi tôn nghiêm như nhà thờ thì Trường thấy lòng mình thật bình an, mà quên đi những giờ phút bon chen trong đời thường, Trường cũng cầu cho gia đình của Trường và cho Thảo Ly, luôn luôn mạnh khỏe.

Khi nghe Trường nói là người đạo Phật, nàng tròn mắt ngạc nhiên.

- Ô! Thảo Ly tưởng anh là người có đạo, cho nên mới đi tới

nhà thờ với Thảo Ly mỗi ngày.

- Vì Thấy “Thiên thần áo trắng” của mình đi mỗi ngày tới nhà thờ, chắc là phải có một điều gì đó tốt lành, trong khi cùng lứa tuổi với Thảo Ly, họ tìm đến những nơi vui chơi sau một ngày làm lụng vất vả, hay miệt mài dưới mái trường.

Nghe Trường nói như vậy, nàng thấy vui vui, nếu ngày nào không có Trường chắc nàng buồn lắm, chợt nghĩ lại nàng và Trường chỉ biết nhau qua những việc tình cờ, nếu gia đình nàng biết được chuyện này thì sẽ ra sao?

- Anh Trường bán thuốc tây, mà là thuốc gì, lời lãi ra sao? Anh không sợ công an bắt sao?

- Sợ mấy ông công an hơn sợ cọp, cọp ăn thịt mình khi nó đói, còn mấy ông lúc nào cũng muốn ăn thịt mình, bởi vì thịt mình vương mùi thuốc, ăn vô chắc bỏ lắm. Trường cười. Nếu ngày nào trúng mánh thì kiếm ăn được, còn ngày nào mất mánh thì có nước húp... cháo, còn thuốc thì đủ thứ, bán chạy nhất là thuốc say sóng.

- Ủa! Say sóng là sao vậy anh Trường?

Biết Thảo Ly chưa hiểu chuyện này, Trường nói khẽ:

- Đạo này người ta đi vượt biên nhiều, khi ra biển họ say sóng, nên tìm mua thuốc để chống say sóng là vậy.

- Anh Trường có uống chưa mà biết vậy?

Trường cười đáp lời:

- Trường có đi vượt biên bao giờ đâu mà uống, chỉ nghe nói thôi, và lại tiền đâu mà đi.

- Anh Trường chưa đi vượt biên mà Thảo Ly hỏi ngớ ngẩn quá.

- Nếu có cơ hội, Thảo Ly có muốn đi không?

- Không bao giờ đâu, còn bố mẹ và hai em của Thảo Ly ở đây, thì đi làm sao, và lại Thảo là con gái ở đâu cũng vậy thôi. Còn

anh Trường, nếu có cơ hội có đi không?

- Trường cũng chưa biết, hiện giờ Trường cũng không muốn đi, vì ở đây có một cái gì như lưu luyến lòng mình, và lại gia đình Trường không đủ khả năng lo cho Trường, ba Trường đi cải tạo vẫn chưa về. Trường là anh lớn, hai đứa em gái còn đi học, cho nên Trường phải giúp mẹ lo cho gia đình. Còn Trường thì lý lịch xấu, cho nên đã thi rớt đại học.

Nàng không biết nói gì để an ủi Trường, nàng chỉ lặng yên như tôn trọng nỗi buồn của Trường, thế là nàng đã biết về gia cảnh của Trường, để phá tan bầu không khí trầm lắng nàng hỏi Trường:

- Có điều mà Thảo Ly muốn hỏi anh Trường từ lâu, làm sao biết được tên của Thảo Ly vậy?

Nỗi buồn của Trường chợt tan biến và Trường cười:

- Trường đã lỡ hứa với bạn mình là không nói ra, nhưng trước sau gì Thảo Ly cũng biết, và lại Trường thấy chuyện không có gì quan trọng lắm, nên đành thất hứa với bạn vậy, Thảo Ly thử đoán coi, đó là Phùng, là anh họ của Thảo Ly đấy.

Phùng là bạn học của Trường từ lớp sáu cho đến khi hai đứa thi đại học. Nàng trở mắt ngạc nhiên.

- Thì ra là anh Phùng, mà làm sao anh Phùng biết được việc này mà nói tên Thảo Ly cho Trường biết vậy?

- Có một lần Phùng đi ngang đây, ghé lại thăm Trường, cùng lúc ấy, Thảo Ly cũng vừa đi tới, Phùng định gọi Thảo Ly nhưng Trường ngăn lại, và thế là Trường biết tên Thảo Ly, nếu không biết thì Trường cứ gọi là “Thiên thần áo trắng”.

Thấy Trường vui vẻ trở lại, Thảo Ly cũng vui lây.

Anh Phùng là con của dì Lý,

bà con họ hàng với mẹ của nàng, không ngờ cuộc đời lại có những chuyện tình cờ như vậy. Thế là mối tình giữa Trường và nàng bắt đầu từ đó, dù không ai nói với ai lời gì, nhưng từ thâm tâm hai người đã là của nhau.

Đã mấy tuần nay nàng không còn thấy Trường ở chỗ bán thuốc tây nữa, hay Trường đã vượt biên thật rồi, nếu ra đi sao không nói với nàng một lời từ biệt. Nàng sống trong sự buồn khổ dần vật, cho đến một hôm nàng nhận thư của Trường, trong thư đại khái là Trường xin lỗi nàng, ra đi mà không một lời từ tạ, vì sợ nàng buồn mà xao lãng việc học, thứ hai là không biết có đi được không. Cuối thư Trường ước mong là sẽ gặp nàng ở đất nước thứ ba. Buồn càng buồn hơn nhưng cũng mừng cho Trường đã vượt thoát.

Thời thế càng ngày càng thay đổi, bố mẹ nàng hiện nay không có nghề gì để làm, công nhân viên nhà nước thì không đủ sức, và lại hai đứa em trai của nàng, vài ba năm nữa thì tới tuổi nghĩa vụ. Cho nên bố mẹ nàng quyết định, bảo nàng dứt hai em vượt biên. Ban đầu nàng không chịu, nếu đi phải đi hết. Nhưng bố nàng giải thích, khi ra đi chưa chắc đi được, nếu bại lộ thì cũng còn có nhà để ở, bố mẹ đi sau. Dùng dằng mãi rồi nàng cùng với hai em ra đi, và cũng nhờ ơn Chúa Mẹ nàng cũng đến được bến bờ bình an.

Sau cùng thì nàng cũng được định cư ở Toronto. Trường thì đang ở Vancouver, vì muốn gần nàng nên cũng dọn về Toronto để tiện việc chỉ bảo lúc đầu, và tình yêu cũng nở dần từ dạo đó. Nàng mong muốn là Trường sẽ theo đạo, để mai này lập gia đình, vợ chồng cùng chung tín ngưỡng sẽ dễ dàng cho con cái hơn. Trường hứa sẽ tìm hiểu thêm,

chứ không muốn hứa đại cho qua chuyện, nhưng chắc chắn Trường sẽ giữ lời khi hiểu rõ hơn về đạo. Trường đã thế nên nàng cũng không muốn Trường phải khó xử. Thế là hai người đã có một đám cưới đơn giản trong nhà thờ, không có bà con, họ hàng, chỉ có hai em của nàng và một ít bạn hữu.

Những năm đầu, vợ chồng nàng thật hạnh phúc, lần lượt cho ra đời hai đứa con kha khá. Rồi tình hình kinh tế suy thoái trầm trọng toàn cầu. Trường đã mất việc, chạy đôn chạy đáo để tìm việc khác, nhưng nơi nào cũng không nhận. Còn nàng thì càng ngày càng lên cao, chức vụ càng cao, áp lực càng nhiều, về nhà hai con nàng ồn ào, mè nheo, làm nàng bức thêm, nhiều khi thấy Trường không làm gì, nàng gắt gỏng và nói những câu thật khó nghe, mâu thuẫn của vợ chồng nàng cũng nảy sinh từ đó. Mỗi thứ bảy hay thỉnh thoảng Chúa Nhật, nàng nói là đi họp ở nhà thờ, làm việc tông đồ, Trường đã buồn chán vì mình chưa có việc làm, mà thấy vợ như vậy, đã không thông cảm cho chồng, mà đôi khi còn có thái độ coi thường chồng nữa. Đi làm cả năm ngày, còn hai ngày cuối tuần với gia đình mà cũng đi nốt. Mỗi ngày về nhà là nàng căng thẳng, nào là không biết dọn dẹp, không lo cho các con, không lo đi tìm việc làm, nhất là không giữ lời hứa vào đạo. Nàng càng nói Trường càng chán nản, đôi khi Trường nhìn nàng, cố tìm đâu đây một Thảo Ly dịu hiền ngày nào, Trường cố tìm nguyên nhân, tại sao Thảo Ly thay đổi chóng thế, chỉ gần mười năm chung sống. Nàng nhớ lần cuối cùng, ngày mà Trường dọn đồ sang nhà em nàng để tạm trú. Hôm ấy trong công ty nàng, ông giám đốc đã khiển trách nàng nặng nề, vì một chuyện hiểu lầm, trên đường về nàng tức muốn khóc, khi

về nhà nàng thấy trên bàn đã để sẵn một bình hoa, hai cây nến, và những món ăn trông thật thịnh soạn. Đang sẵn bực dọc, nàng gằn giọng:

- Bày đặt làm đủ trò, ở nhà không biết làm gì hay sao mà bày trò gì đây?

Thế là nàng giận dữ vào phòng ngủ đóng cửa thật mạnh, mặc cho Trường và hai con đứng trơ mắt ra, không hiểu tại sao mẹ mình lại làm như vậy. Trong khi suốt ngày nay bố chúng bỏ bao công lao để đi mua hoa về, làm thức ăn để cả nhà chúc mừng kỷ niệm mười năm đám cưới, thế mà nàng nữ đang tâm bóp nát đi một hình ảnh đẹp như vậy. Chán nản đến tột cùng, Trường và hai con uể oải ngồi vào bàn dùng bữa, cha con Trường mỗi người theo đuổi những ý nghĩ riêng, không ai nói với ai lời nào, ăn xong trường đỡ dành cho hai con đi ngủ. Dọn dẹp xong Trường cũng vào phòng, giọng buồn bã hỏi Thảo Ly:

- Nếu không còn yêu anh nữa, thì anh sẵn sàng đi ra khỏi ngôi nhà này, anh yêu em nhưng anh không thể nào chịu nổi bản tính của em, anh lúc này tạm chưa có việc làm, chứ anh không là kẻ lười biếng, anh không trách em nhưng anh chỉ buồn cho bản thân mình, bởi vì em coi thường anh quá, anh sẽ không làm phiền em nữa.

Đã giận, bây giờ nghe Trường nói như vậy, nàng càng giận thêm, nàng nói không cần suy nghĩ:

- Nếu anh muốn đi thì cứ tự nhiên, tôi không cản, khi đã ra đi rồi đừng bao giờ trở lại nữa, anh là một người đàn ông vô trách nhiệm, không giữ lời hứa.

Giọt nước đã tràn ly, Trường không muốn ở lại ngôi nhà này thêm một ngày nào nữa, Trường lặng lẽ lấy quần áo, mở cửa phòng của hai con, ngắm một hồi lâu, chán nản bước chậm chậm ra garage, lấy xe chạy thẳng tới nhà Toàn, em vợ Trường. Trường cũng ngại khi mang vali tới nhà em vợ, nhưng chẳng biết phải đi đâu, và lại Toàn cũng ít nhiều biết chuyện xích mích giữa vợ chồng Trường. Khi Trường tới nơi vợ chồng Toàn ngạc nhiên. Hỏi Trường chuyện gì xảy ra, Trường buồn bã thuật đại khái chuyện vừa mới xảy ra.

- Anh không hiểu, Thảo Ly lúc này thay đổi quá nhiều, anh làm chuyện gì cũng không vừa ý, như tối nay anh muốn surprise Thảo Ly, anh và hai cháu chờ mẹ về để dùng một bữa cơm gia đình, nhưng vừa bước vào nhà nàng la lối om sòm, khiến anh ngạc nhiên và hai cháu sợ luôn, không hiểu chuyện gì mà Thảo Ly giận dữ như vậy, chẳng lẽ anh làm vậy là sai hay sao?

Vợ chồng Toàn không biết nói gì hơn, chỉ lặng yên nghe lời tâm sự của Trường.

Trong lúc ở nhà Thảo Ly cứ ngỡ Trường giận nên tới nhà bạn bè chơi, nhưng hai ngày sau vẫn chưa thấy Trường về, hai đứa con nàng cứ hỏi: “Bố đi đâu mà lâu vậy chưa về?” Không biết trả lời sao, nàng đành dối con “Bố đi làm xa hai hoặc ba ngày nữa mới về.” Nói với con như vậy, nhưng nàng thấy lo, định phone hỏi những bạn bè của Trường, nhưng nàng ngại ngùng, hay phone

hỏi Toàn có biết Trường đi đâu không? Đắn đo mãi, nếu không hỏi Toàn thì biết hỏi ai bây giờ? Cảm phone lên, cố lấy giọng bình thường nàng hỏi:

- Anh Trường có đến nhà em không?

Bên kia Toàn cũng đã hiểu chuyện gì, nhưng Toàn cũng hơi giận chị mình nên Toàn nói:

- Anh Trường không hề qua đây, có chuyện gì không?

Nghe Toàn nói vậy, nàng cũng lo, nhưng càng giận thêm, nàng lảm bảm đi thì đi luôn, đi mà không hề phone về nhà.

- Đề chị phone cho bạn anh Trường xem sao, bye nghe Toàn.

Nàng ngồi thờ người ra tự hỏi. Trường đã đi đâu vậy, vừa nghĩ đến đó thì có tiếng phone reng, chắc là Trường, nếu phải thì nàng la cho một trận.

- Em đây chị ạ! Xin lỗi chị em đã dối chị là anh Trường không đến đây. Thật sự là anh Trường đến, ở được vài ngày, rồi anh ấy đến nhà bạn và sau đó sẽ về Việt Nam thăm gia đình.

Nghe nói tới đó nàng la toáng trong phone:

- Mày là em tao, mà lại đứng về phía của anh Trường để dối gạt chị mấy sao?

- Em không có ý dối gạt chị, nhưng lúc này chị thay đổi nhiều quá, em đây cũng giận chị nữa, huống chi là anh Trường.

- Tao làm gì mà thay đổi.

- Chị thay đổi hay không, chị biết rõ hơn ai hết, anh Trường thường tâm sự với em, em rất tin tưởng sự chân thật của anh Trường, chị biết điều này hơn em mà.

- Thì ra mấy bênh vực người ngoài hơn chị mấy.

- Em không bênh vực ai hết, em chỉ nói lên lẽ phải, như cái ngày ảnh sang nhà em, ảnh rất buồn. Cả ngày chị đi làm chị đâu biết, ảnh hi

hụt nấu nướng cả ngày, ảnh muốn surprise chị, để kỷ niệm 10 năm thành hôn, ảnh đã chuẩn bị, chờ đợi trong sự vui mừng của hai đứa trẻ, nhưng chị đã vô tâm, vừa về nhà chị đã la toáng lên, như một gáo nước lạnh tạt vào mặt ảnh, ảnh không giận mới là chuyện lạ.

Nghe Toàn nói vậy, nàng giận mình, nàng thấy mình quá hồ đồ, nhưng giận quá mất khôn, cái tội trong người quá lớn, lòng tự ái bị tổn thương, vì chuyện về Việt Nam mà Trường không cho nàng biết. Nàng bỏ phone xuống, ngồi thờ người ra, kiểm điểm lại lòng mình, chuyện Trường về Việt Nam mà không cho nàng biết, thật đáng trách, những xử sự của nàng càng đáng trách hơn, lâu nay nàng không hề nghĩ đến, nàng đã bê tha trong công việc gia đình, nàng nghĩ mình làm địa vị cao, lương hậu, cuối tuần tới nhà thờ, làm việc tông đồ, thì chồng và con nàng sẽ hiểu cho nàng. Bình tâm mà nghĩ lại, nàng thấm thía câu nói của vị linh mục mới giảng tĩnh tâm hai tuần trước, “việc tông đồ bắt đầu từ gia đình”, câu nói ngắn gọn, nhưng ý nghĩa thật thâm sâu. Có lẽ lúc này công việc bị áp lực nhiều, cộng thêm tiền mortgage, đủ thứ tiền bills nhưng chỉ mình nàng gánh vác. Trường thì đã thất nghiệp sáu bảy tháng nay, mà vẫn chưa có việc làm, chắc có lẽ vậy nên nàng hay gắt gỏng chẳng? Chứ tình yêu của nàng đối với Trường không hề thay đổi, hai giọt lệ nàng lăn dài, lòng tự nhủ sẽ xin lỗi Trường, để Trường về nhà đừng giận nàng nữa mà hai con cũng cần có cha, nghĩ vậy nàng phone cho những người bạn của Trường, nhưng họ không biết Trường ở đâu. Nàng đâm ra hoang mang hơn, thất vọng chán nản, đến ngày hôm sau Trường gọi phone nói là về Việt Nam thăm gia đình, nàng chỉ kịp nói lời xin lỗi,

nhưng Trường nói:

- Đề đi Việt Nam về rồi tính sau, rồi Trường cúp phone.

Nàng không biết câu “về rồi tính sau” có ý nghĩa gì, thôi thì để Trường về một chuyến Việt Nam thăm mẹ, âu cũng là một cái tình, vì đã lâu Trường chưa về thăm gia đình lần nào, nàng tự nhủ, sẽ phone về Việt Nam.

Sau hơn một tháng từ Việt Nam trở về, tình cảm giữa vợ chồng nàng cũng cải thiện đôi chút, nàng đã nói lời xin lỗi, Trường cũng chấp nhận dù chưa trọn vẹn, có lẽ vì mặc cảm tự ti, là Trường vẫn chưa có việc làm, và mọi chỉ tiêu của gia đình đều do tay nàng đảm đương.

Hôm ấy Toàn gọi cho Thảo Ly, ngỡ ý muốn vợ chồng Thảo Ly đi Thăng Tiến Hôn Nhân Gia Đình lần này. Nghe thế Thảo Ly nói:

- Chị không đi đâu, chị có mấy người bạn nói nói đó thì chuyện xấu của mình, họ biết họ sẽ ra ngoài rêu rao. Đi họp liên gia gì đó, cứ thừa cơ hội tới đó ăn uống, nhận nhệch lung tung. Toàn cười và nói:

- Chị ơi! bất cứ nơi nào, trong đám đông nào cũng có người tốt kẻ xấu, con sâu làm rầu nồi canh, những kẻ xấu miệng họ mới thốt lên những lời như vậy, những kẻ ấy không thích hợp được với chương trình, nên họ mới bêu rếu như vậy. Chị nhớ rằng, cả môn đệ của Chúa mà còn bán Chúa, huống chi người phạm xác thịt, họ đã lỗi đức bác ái. Như vợ chồng em, đầu tiên bạn em giới thiệu, em cũng đâu có thích, vì nề lời nó, nên em đi thử, đến dự rồi mới thấy thấm thía, em là đàn ông mà cũng khóc trên vai của vợ mình, hai vợ chồng cùng khóc, xin lỗi với nhau trước mặt Chúa, như chị thấy lúc này vợ chồng em tin tưởng và hạnh phúc hơn, hãy bỏ ngoài tai những lời nói không tốt về chương trình. Nhất là chuyện của anh chị,

hãy tin lời em, đến đó thử xem, để thấy lòng tận tụy của cha, và sự nhiệt thành của anh chị em trong thăng tiến.

- Chị ngại quá nhất là chuyện của mình, chẳng lẽ lên đó kể cho họ nghe hay sao?

- Ai dám vỗ ngực xưng tên là cuộc sống gia đình mình hoàn toàn hạnh phúc, không cần ai dạy bảo, không cần ai chia sẻ, đã là người thế gian thì mắc phải tội là chuyện không thể tránh khỏi. Chúa xuống trần gian cho người tội lỗi, chứ Chúa đâu xuống trần gian cho người công chính đâu, quan trọng là mình khiêm nhường, biết lỗi rồi nhận lỗi, nhận lỗi rồi xin lỗi, xin lỗi rồi sửa lỗi, sửa lỗi rồi tha lỗi. Đó là những điều căn bản mà em đã học được từ trong chương trình. Biết bao người, hôn nhân họ đã trên bờ vực thẳm, nhưng khi họ tham dự rồi, đa số là họ đã thông cảm và hiểu nhau nhiều hơn, bởi vì trong gia đình không ai can đảm xả hết những tâm sự, những mâu thuẫn, những áp chế của nhau. Nhưng đến đây, nhờ ơn Chúa qua cha sáng lập chương trình, mình can đảm nói hết, thứ nhất là cho cõi lòng mình được nhẹ nhàng, thứ hai để người phối ngẫu hiểu được tâm tư tình cảm của mình nhiều hơn. Có người không có đạo, sau khi tham dự khóa này họ đã tự nguyện đi học đạo, và đã được rửa tội, biết đâu anh Trường cũng vậy.

- Nghe em nói giống như giảng đạo quá.

- Chương trình đã dạy cho em như vậy.

- Nhưng không biết anh Trường có thích đi không? Nếu vậy em cố gắng thuyết phục anh Trường dù chị nghe Toàn, vì hạnh phúc gia đình chị nghe lời em thử sao. Em sẽ cố gắng, nhưng thái độ thành khẩn của chị là một yếu tố. Nhờ sự thuyết phục khéo léo của Toàn, vợ chồng nàng đã có mặt trong khóa

năm ấy.

Cảm nhận đầu tiên của vợ chồng nàng, là sự đón tiếp nồng hậu của những anh chị trợ nguyện, những nụ cười, những lời chào mời, làm cho nàng thấy thật ấm lại tình người. Dù nàng không biết khoá học sẽ ra sao, nhưng đã cho nàng thấy những thành kiến về chương trình TTHN là không đúng. Khi vào khoá học, tối đầu tiên vợ chồng nàng cũng chưa thấy gì, đến ngày thứ hai, vợ chồng nàng thật sự thích thú, vì những lời giảng hùng hồn, cùng những ví dụ dí dỏm của cha, đã thật sự làm vợ chồng nàng cảm động. Cảm động nhất là lúc xả cõi lòng, những yếu đuối, cùng những lời xin lỗi từ đáy tim của mình, mà ở trong gia đình, mình không bao giờ có thể. Vợ chồng nàng lúc đầu hơi rụt rè, vì không muốn mọi người biết được chuyện mâu thuẫn của gia đình nàng. Nhưng các anh chị trong khoá, ai cũng có những khúc mắc, những mâu thuẫn giữa vợ chồng, con cái, còn tệ hại hơn gia đình nàng rất nhiều. Thế mà họ còn can đảm, nói ra những yếu điểm của mình, ban đầu nàng thấy những người chồng hay vợ còn e ngại, thờ ơ, nhưng càng nói họ càng hăng say hơn, và từ từ họ đã tiến lại gần hơn, những vòng tay ân cần, những giọt nước mắt yêu thương, hoà quyện nhau trong niềm thông cảm sâu xa.

Sau đó Trường nắm tay nàng đứng lên, lòng e ngại, rụt rè, nhưng khi hai vợ chồng nàng nói lên những khuyết điểm của nhau, lúc ấy không còn e ngại gì cả, cảm tưởng như vợ chồng nàng đang tâm sự với Chúa, và xung quanh những anh chị em mình giống như những thiên thần đang chúc tụng hạnh phúc của nàng. Xúc động dâng tràn khi chồng nàng nói lời xin lỗi với nàng qua ngăn lệ, còn nàng vui đầu trên vai chồng

cũng nói những lời xin lỗi chân thành, nàng khóc sụt nước, đây là những giọt nước mắt hạnh phúc, mà lần đầu nàng cảm nhận được, điều vui mừng nhất là chồng nàng hứa khi xong khoá học này, chàng sẽ đi học và vào đạo. Món quà quá lớn lao, mà Chúa đã trao ban cho nàng, bao năm qua nàng ước mong một ngày này, không ngờ chàng chỉ tham dự khoá này, mà chàng đã quyết định chân tình và mau chóng đến như vậy. Rồi hôm sau mọi người chia tay nhau tại phòng tiệc Cana, trong tình cảm quyến luyến.

Tối ấy nàng về nhà và phone cho Toàn, vừa xin lỗi vợ chồng Toàn, vừa cảm ơn, nếu không có vợ chồng Toàn khuyến khích nàng tham dự khoá, thì nàng đã không biết được sự lợi ích về tinh thần đã mang đến cho vợ chồng nàng.

Thấm thoát vợ chồng nàng tham dự khoá đã hơn ba năm, hồi tưởng lại những ngày tham dự khoá, nàng vẫn còn những ấn tượng khó phai. Điều nàng vui nhất là Trường đã được rửa tội, Trường cũng đã có việc làm ổn định. Đúng là Thăng Tiến Hôn Nhân Gia Đình giúp cho gia đình nàng thăng hoa. Để kỷ niệm ngày thành hôn, năm nay Trường đã tặng cho nàng một bó hoa và một bài thơ, rất ư là cảm động.

*Không có em bầu trời như không nắng
Không có em muôn đời mây ngừng trôi
Không có em hoa trong vườn chẳng nở
Và đêm dài thiếu hẳn một vầng trăng.*

*Không có em cuộc đời nghe hoang vắng
Đường sẽ xa và ngày sẽ chóng qua
Là kẻ lữ hành giữa vùng nắng cháy
Thiếu bóng cây hơi mát một giòng sông.*

*Không có em chim trong vườn thoi hót
Tiếng quốc kêu nghe âm đậm thể lương
Cho em thấy linh hồn anh bé bỏng
Đang chơi vui, lưu lạc giữa trùng khơi.*

*Không có em cánh đồng khô nắng hạn
Sắc ủa vàng đang giấy chết bên nương
Nếu vắng em, cánh đồng xanh lặng vắng
Bóng chim về lạnh lẽo cánh đồng hoang.*

*Không có em khi hoa rơi lá rụng
Biết cùng ai đếm những cánh hoa tàn
Cuộc đời đó trong em màu mắt biếc
Trời thu sang vì vút tiếng thông reo.*

*Không có em trên phim ngà anh khây
Sẽ không còn diu dặt những thanh âm
Đêm sáng trắng giữa vườn hoa muôn sắc
Nếu vắng em gió sẽ hát âm thầm.*

*Không có em dù hoa đã rụng rớt rờ
Dù ngoài kia giữa phố xá đông người
Dù đường hoa có ngập lối anh đi
Anh vẫn thấy thiếu em đời hoang vắng.*

*Không có em tâm hồn anh trống trải
Những đêm dài biết tâm sự cùng ai?
Bóng thời gian nhẹ lướt qua thêm
Anh khẽ gọi tên em "người yêu dấu".*

*Không có em cuộc đời anh lịm tắt
Anh sẽ buồn, sẽ khóc, sẽ u mê
Nắng sẽ phai phai, hàng liễu ủa sâu
Buồn cúi mặt cho hàng cây đổ lá.*

*Không có em hàng sao thưa không chớp
Bầu trời đêm màn tối phủ âm u
Mây sẽ lang thang bay qua biển vắng
Sẽ tìm em đưa bước nhỏ em về.*

*Không có em thêm xưa anh vẫn đợi
Dù đợi chờ mòn mỏi dấu thời gian
Biển vẫn xanh và mây sẽ về ngàn
Không có em cuộc đời sao vô nghĩa.*

*Không có em anh là tên phiêu lãng
Vội đêm dài với mộng寐 đêm sâu
Khép mi buồn anh chôn chặt niềm đau
Không còn sợ một mình trong hoang lạnh.*

*Không có em lòng đất sâu cô quạnh
Anh nằm im nghe cỏ mọc trên đầu
Hoa trắng buồn rơi rụng xuống mộ sâu
Cho bất hạnh xoá tình xưa trọn kiếp.*

Xếp bài thơ cất đi như một dấu ấn của tình yêu, nhìn xuyên qua cửa sổ, những chiếc lá vàng cuối thu cứ thi nhau rơi rụng, cùng những tiếng cười giòn tan của bố con Trường trong niềm hạnh phúc dâng tràn.

Hiếu-Huyền

Đời Tận Hiến

Con hân hoan dâng đời tận hiến
Trở về đây sau giấc ngủ mê
Đời của con đây những ề chế
Những đau điên gian trần nghiệt ngã.

Chúa đã tạo con từ bụi đất
Ngài chọn con từ cõi hư vô
Nghĩa ơn dày tựa biển bao la
Con đâu biết lấy chi đền đáp.

Giòng lệ con chan hoà ra biển
Tâm hồn con bay tới thiên-đường
Con làm thơ ca tụng Chúa luôn
Cho nghìn sau niềm vui bất tận.

Con chỉ là một bông hoa dại
Giữa vườn hoa muôn sắc ngạt ngào
Nhưng sao Ngài thương mến con luôn
Bông hoa dại nay đây hương sắc.

Trong sa mạc con là hạt cát
Giữa giòng đời con bé tí-teo
Nhưng Chúa nâng con từ hạt bụi
Cho làm người như Chúa cao sang.

Giữa đại dương con là bọt biển
Trôi lênh đênh giữa sóng muôn trùng
Trong phòng ba cô Chúa chờ che
Về bến đỗ trong niềm hoan lạc.

Con chỉ là con chiên bé nhỏ
Trong đàn Chiên Chúa đã dắt chân
Dây chiên con xin Chúa vui dùng
Để rao giảng mệnh mông tinh Chúa.

Dầu phận con nhỏ nhoi hạt muối
Dem cho đời chất mặn sắc hương
Dem ánh sáng vào nơi tâm tối
Dem người về bên Chúa bao la.

Con là sao, Chúa là trăng toả
Mào quang Ngài bao phủ đời con
Tình Chúa mệnh mang lời dịu ngọt
Bàn tay Ngài âu yếm chờ che.

Như chim non giữa trời xanh rộng
Biết về đâu khi bão giông đầy
Con lao đao giữa chốn u mê
Chúa dẫn bước con về nẻo sáng.

Con cảm động rung rung dòng lệ
Toàn châu thân hồn hờ vui mừng
Trước Thiên toà phủ phục bài xin
Ơn phước cả trần trở lại lành.

Con nguyện xin tâm lòng từ ái
Đắt con về nẻo chánh đường ngay
Phận nô tỳ con chỉ ước ao
Mầu Thánh Chúa thoả lòng con thảo.

Chúa gọi con sống đời tận hiến
Cho mình Ngài chỉ một Ngài thôi
Lòng gọi thăm hỏi Đấng tinh Quân
Tìm đây áp tình yêu rộn rã.

Thân lay Chúa dẫu đời dầu bé
Con quyết lòng theo Chúa ngày đêm
Dòng thời gian dù có đổi dời
Con nguyện khấn dâng đời cho Chúa.

Hiếu Đỗ

Dáng Xuân

Mùa xuân mưa nhẹ má em hồng
Đàn ai thổi nhẹ khúc nam xuân
Em đi giữa khoảng trời xanh thắm
Toả quỳn tình xuân hương tóc bay.

Gió xuân thổi nhẹ nét trang đài
Thoang thoang tình xuân dệt nắng mai
Em qua song cửa nghiêng vành nón
Rời nụ tình xuân giữa phố vui.

Xuân đến tươi vui xuân đất trời
Mệnh mang xuân tới xuân tuyết vơi
Xa xôi cách trở đời trời nổi
Mật chốn ta về ngõ giấc mơ.

Muốn hỏi nàng xuân chút đại khờ
Sao nghe lòng giây phút thờ ơ
Ngất ngây ngọc ngấn bao tiếc nhớ
Bao lần xuân đến dạ nao nao.

Rời những chiều xuân nắng nhạt nhòa
Sầu vơi xin hãy cạn ly bồi
Tìm trong men đắng niềm tâm sự
Rượu đắng tình cay muốn quên đời.

Và những mùa xuân đến lại đi
Lòng ta ấm mộng chén tương phùng
Lang thang một kiếp đời hoang dại
Vương vương tình xuân dệt nắng mai.

Rời những mùa xuân biệt cố nhân
Xa nhau nhớ mãi nét trang đài
Dáng xưa lối hẹn tình non biển
Mãi nhớ nàng xuân cuộc bể dâu.

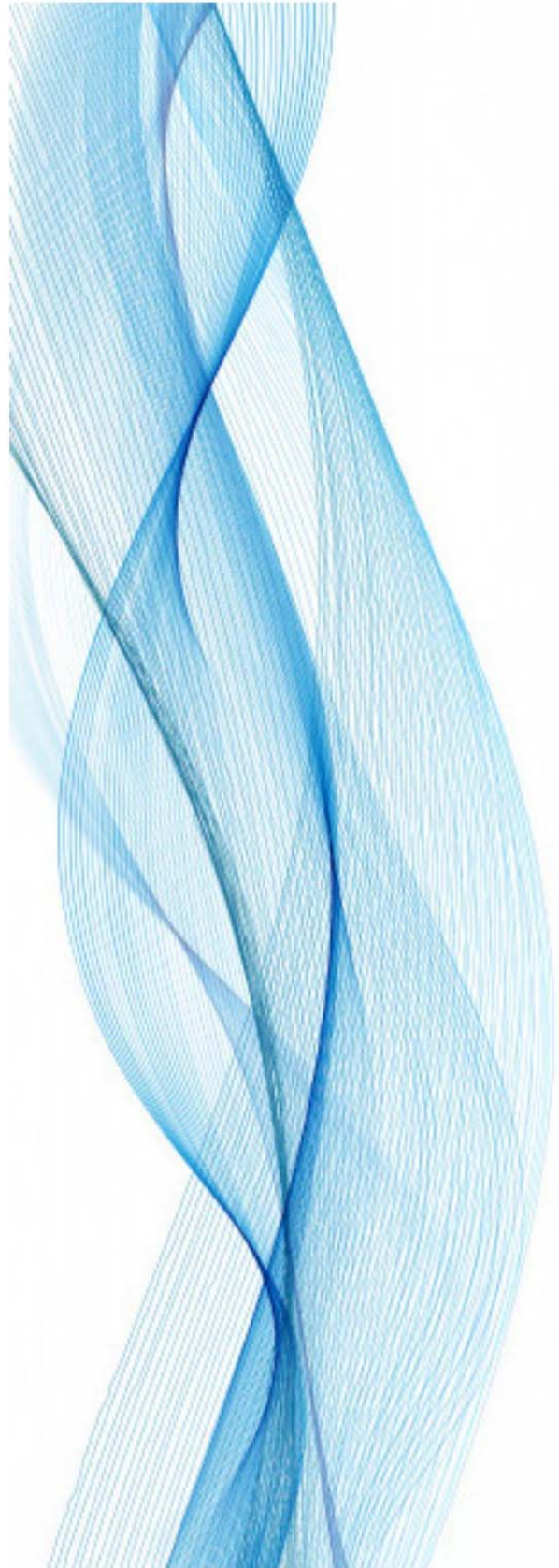
Nhìn những xuân đi phút chạnh lòng
Hương lòng cô quạnh giữa đêm khuya
Chợt nghe trăng vỡ hôn lịm tắt
Khoé mắt làn môi dấu ân tình...

Hiếu Đỗ

THÊM XUA

Em ngồi hong tóc bên thềm
Mùa thu chợt đến êm êm dáng say
Thu sang cá lá vàng bay
Trong thu ta thấy heo may lại về
Tiếng cơn gió lộng tư bề
Bay bay gió xóa tóc thề ngang vai
Mộng vàng theo lá úa phai
Bằng khuôn mặt thoáng ngày mai thế nào
Rừng thu lá rụng xào xào
Lả lơi chiếc lá vương vào tóc mây
Mộng mơ từ giả thơ ngây
Tiếng dòng lưu bút còn đây một thời
Mây thu lơ lửng bên trời
Sắc hồng nhuộm thắm sáng ngời thiên nhiên
Bóng chiều rơi nhẹ nghiêng nghiêng
Lòng trần như lạc cõi tiên thuở nào
Pha lê như dải lụa đào
Mơn man suối tóc ngọt ngào hương thu
Tung tăng từng bước lãng du
Hoàng hôn chiều tím sương mù giăng giăng
Mơ màng xao động ánh trăng
Thêm xua lá đổ biết chăng nổi lòng
Xuyến xao người chốn khuê phòng
Thu qua đông tới em mong một người.....

Hiếu Đỗ

Vẫn nhớ mùa thu

Bên thung lũng hồng mận sớm mai
Hoa may nhẹ nhẹ rủ nhau về
Từng chiếc lá vàng theo gió thoảng
Rơi rụng về đâu cuối ngõ xa.

Cảnh sắc mùa thu đẹp ngỡ ngàng
Mây trời sắc lụa đẹp như tơ
Thiên nhiên như bức tranh vãn cảnh
Ngọt ngào hồn thơ đến tận thơ.

Thần thơ như chiếc lá vàng bay
Ngập lối đường mây ngập lối qua
Ngây ngất hương thơm mùi dạ thảo
Xưa dáng em gầy mỏng kiêu sa.

Em có nghe rừng thu đổ lá
Vàng bước chân ngập lối em về
Nhớ em đêm hộ bao nhiêu lá
Là bấy nhiêu tình anh gửi trao.

Em có nghe mùa xưa trời nhạc
Tiễn em đi thu chết trong lòng
Gió vẫn buồn cây cỏ ứa phai
Thời dành để đàn xưa lối nhịp.

Phải không em lòng ta chớm nu
Biết yêu thương ôm ấp trong lòng
Những chiều buồn lòng thấy băng khuâng
Ta mơ mộng muốn làm thi sĩ.

Em đi rồi bài thơ không trọn
Ta chờ em tìm lại vần thơ
Em đã quên mùa thu hẹn cũ
Chỉ mình anh thắm lạnh trong mưa...

Hiếu Đỗ 2020.

Vô Thường

Ngôi buồn nghi chuyện vô thường
Cuộc đời thành bại khó lường vô biên
Ngẫm đời muôn sự tại thiên
Tiền tài danh vọng đảo điên kiếp người
Đời sao lặng vắng tiếng cười
Sân si một thoáng cuộc đời buồn tênh
Còn ta giữa biển mông mênh
Biết đâu bờ bến lênh đênh giữa giòng
Chúng ta cần một tấm lòng
Chân thành rộng mở tì trong tim nồng
Hãy nhìn đời tựa màu hồng
Cuộc sống nhân ái vun trồng cho nhau
Ai ơi đừng để niềm đau
Bây giờ và mãi về sau lệ sầu
Đời người sống được bao lâu??
Giàu sang phú quý cũng đâu được gì
Cán hồn chuột lầy sâu bì
Kèo mai ăn hận xuân thì chóng qua
Ai rồi cũng sẽ đi xa
Thắng thua thành bại sẽ qua một đời
Ngày xưa cay đắng lắm lời
Ti hiêm gặt lại thành thời kiếp trần
Đời ta có biết bao lần
Ngẫm ngùi tiễn biệt người thân lia đời
Hãy yêu cuộc sống tuyệt vời
Bao điều tốt đẹp đang mời gọi ta
Xin người hãy sống vì tha
Nỗi buồn nỗi khổ sẽ qua chóng thì
Mim cười dù lệ ướt mi
Cuộc đời ngắn ngủi sâu bì làm gì
Một đời mê muội sân si
Trần gian cõi tạm ra đi mang gì...

Hiếu Đỗ

Hoài Năng

G giữa tháng một năm 2020 tôi đi ngân hàng rút một ít tiền Mỹ để sang Florida trốn cái lạnh đang đổ xuống Toronto ngày càng nhiều. Cẩn thận trong bộ đồ mùa đông dày cộm, cùng mũ ni khăn choàng tôi đạp lên lớp tuyết ngập giày ở bãi đậu xe để vào bên trong dưới bầu trời xám xịt.

Đẩy cửa bước vào tôi chà chân cho bớt tuyết, rồi tiến tới đứng vào hàng chờ đến lượt. Chi nhánh ngân hàng này nhỏ gần chợ Tàu, cách nhà tôi có hơn cây số nhưng nghịch đường tôi ít khi đến, mà thường lại cái chi nhánh của mình. Hôm nay tôi lười lái xe trên tuyết, và lại chỉ có rút tiền thôi nên tôi ghé.

Mọi việc linh kinh tháo găng tay lau mắt kính xong, tôi ngược lên nhìn vào quầy hàng phục vụ và không khỏi giật mình khi thấy có năm bảy nhân viên phục vụ, đa số là người Hoa mang khẩu trang.

Cảm giác đầu tiên tôi thấy nó chướng sao đó. Tôi có nghe tin tức là có một loại dịch cúm coronavirus ở Vũ Hán Trung Quốc. Như Sars, Ebola trước đây cũng phát xuất từ Trung Quốc, hoành hành ở Trung Quốc chớ có mắc mớ gì ở đây mà làm có vẻ dị hủ vậy!

Xong việc tôi bình thần đi về. Ngoài đường mọi người bình thân sinh hoạt đâu thấy có ai mang khẩu trang. Nhưng khi vào chợ Tàu thì không. Không biết có tin ngấm nào trong cộng đồng của họ không, mà mọi nhân viên phục vụ đều là người Hoa mang khẩu trang. Và kính ngạc hơn là mọi khẩu trang và nước sát trùng tay mất sạch trên kệ của các tiệm thuốc tây Shoppers Drug Mart, cũng như các quầy bán thuốc không của của các tiệm bán thực phẩm.

Khi đó tin tức trên báo chí hay truyền thông về bệnh dịch này chỉ

phớt qua và cũng không có khuyến cáo gì từ các chính phủ Âu Mỹ, nên không ai để ý hay cảnh giác đề phòng cũng như dòm ngó gì đến đến ba cái khẩu trang. Ngày 28 tháng giêng 2020 tôi với bà xã ung dung kéo valy lên máy bay trực chi Tampa Florida miền đất ẩm, tưởng là có khai báo hay bấm đo nhiệt độ ở phi trường, nhưng không thấy gì hết.

Đến Florida tôi định ninh là được an vui cùng nắng nóng, biển xanh cát trắng và bạn bè đồng niên, nhưng tin tức về con quái vật coronavirus xuất phát từ Vũ Hán bên Tàu càng lúc càng chiếm nhiều thời gian trên truyền hình, radio báo chí và câu chuyện bạn bè khi gặp nhau làm tôi cũng phải để ý theo dõi. Con dịch đã bùng phát ở Vũ Hán, người lây qua người càng ngày càng đông. Bệnh viện không đủ chứa, không có thuốc diệt trừ con virus hay chữa trị. Người chết không kịp chôn và còn đến nỗi không kịp thiêu nữa. Ai mắc bệnh là phải tự cách ly ở nhà chờ chết. Thật rùng rợn và thương tâm.

Con virus không dừng ở Vũ Hán. Nó bắt đầu tung hoành sang vùng lân cận, sang các nước lân cận. Hành tung của nó thế giới chưa biết được nên còn thờ ơ chảnh máng. Đến chừng 700 ca nhiễm và 5 ca tử vong trên du thuyền Diamond Princess đậu ngoài khơi Nhật Bản làm thế giới giật mình, thì nó đã bắt đầu xuất hiện ở nước Ý Âu Châu và nước Ba Tư Trung Đông cách xa Vũ Hán mười mấy ngàn dặm.

Rồi thì con virus Vũ Hán xuất hiện ở Mỹ và khắp các nước trên thế giới như trăm hoa đua nở một màu rực máu. Ở Mỹ, đầu tiên tiểu bang Washington, kể đến New York với tốc độ lây lan nhanh chóng đến nỗi chính phủ Mỹ phải ra lệnh đóng cửa biên giới không cho phi cơ Trung Quốc đáp, rồi đến phi cơ các nước bị bùng phát dịch bệnh tiếp theo và

sau cùng là các nước trên thế giới đồng loạt bế quan toả cảng để tránh lây lan trong dân chúng nước mình. Nhưng lây lan vẫn lây lan, người nhiễm bệnh chết vẫn chết, làm mọi người trên khắp thế giới lo sợ hoang mang.

Cơ quan y tế các nước cũng điên đầu không biết con virus này lây lan như thế nào, chỉ biết từ người sang người nên đưa ra khuyến cáo người dân không nên bắt tay, cách giãn xã hội 2 mét, rửa tay với xà bông thường xuyên. Còn việc mang khẩu trang thì có hai ý kiến trái ngược nhau. Có bác sĩ khuyến khích mang, bác sĩ khác lại đã kích đấy là ổ bệnh, làm người dân chính giữa không biết đầu mà lẩn. Mà nếu có muốn mang thì cũng không có vì thị trường đã hết sạch từ tháng trước, sau khi Trung Quốc gom góp vớ vét khắp thế giới hàng triệu tấn chớ về nước.

Người dân thiếu thốn không nói làm gì. Chỉ tội cho cơ quan y tế bác sĩ y tá và nhân viên ở tuyến đầu ngăn chặn con virus, mà không có đề bảo hộ thân mới thấy cái dã tâm của người ác và lời ra câu hỏi trong mọi người: con virus Vũ Hán là tự nhiên hay nhân tạo?

Phải mất một thời gian tìm tòi khám phá, truy tìm xuất xứ con virus Vũ Hán quái ác này, các nhà khoa học, bác sĩ chuyên viên phòng thí nghiệm cho biết con quái vật này có thể sống trong không khí từ 3 đến 7 hay 12 giờ tùy môi trường nó tiếp xúc, rồi sau đó tự hủy. Một khi nó xâm nhập được vào cơ thể con người qua đường hô hấp mũi, miệng, mắt, nó sẽ đóng tổng hành dinh ở 'ngã ba Chú Ía' bốn đến bảy ngày để sinh sản thành binh đoàn rồi xâm nhập phổi, lục phủ ngũ tạng, tung hoành ngang dọc, vật người bệnh mê man

cảm sốt rồi thẳng cẳng đi đông.

Cái nguy hiểm là ở chỗ không ai ngờ, ai biết mình bị nhiễm trong thời gian từ bốn đến bảy ngày đầu nó đóng quân ở tổng hành dinh, để tạo binh đoàn vì không có triệu chứng gì hết, khoẻ mạnh bình thường. Bốn đến bảy ngày đó người mắc bệnh đã tiếp xúc biết bao người rồi? Lây lan cấp số nhân, số ngàn.

Người Trung Quốc định cư khắp thế giới về quê ăn tết trở về, người dân đi du lịch Trung Quốc và các nước bị lây lan trở về mang theo con virus trong người, mà chẳng hay chẳng biết mình mắc bệnh. Trần lan, tràn lan.

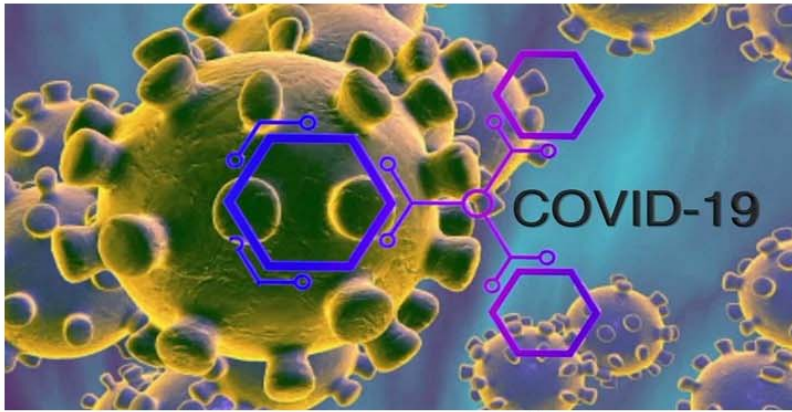
Chính phủ ra lệnh trường học đóng cửa, nhà thờ chùa chiền đóng cửa, nhà hàng quán ăn đóng cửa. Tất tưng tạt mọi sinh hoạt đông người đóng cửa. Làm người dân hoảng loạn chạy nhau giành giựt, vớ vét tất cả những gì có ở các cửa tiệm thực phẩm đem về cố thủ, cửa đóng then gài chống lại trận chiến vô hình đầy nguy hiểm, khiến cho ngày nào thành phố ồn ào náo nhiệt đèn đuốc sáng trưng đêm ngày, bây giờ rơi trong lặng lẽ như thành phố ma, thành phố chết. Trong khi nhà thương thì ngập người với số báo cáo người lây nhiễm và người chết đống cả bằng. Các trung tâm nhà già, ông cả bà lão rụng như lá mùa thu, mà con cháu không được thăm viếng tiễn đưa lần cuối có thời nào tức tử hơn không!?

Tôi đã nhìn thấy những bức ảnh vô tiền khoáng hậu của những tay săn ảnh Sài Gòn, New York, Paris, Tokyo . . . Đường phố không một bóng người, không một chiếc xe, không cả con chó chạy rong ngoài đường . . . thật buồn và không thể tưởng tượng nổi nó đã xảy ra trên cuộc đời này.

May mắn đầu tháng ba vợ chồng tôi về lại Toronto để đám giỗ ba tôi và ba vợ, nếu không sẽ bị mắc kẹt bên đó không biết làm sao mà về. Đến nhà tôi gọi điện thoại ngay cho đứa con gái đề nghị nó bỏ chuyến đi du thuyền của gia đình nó vào dịp lễ tháng ba (march break). Nó không nghe bảo rằng đã mua giữ chỗ từ hai năm trước bốn vé chớ đâu rẻ mà bỏ. Vớ lại du thuyền sẽ kiểm soát sức khoẻ của tất cả hành khách cho an toàn mới cho lên tàu. Như không thuyết phục được nó tôi nói: "Tuỳ con, con đi làm thông hiểu tin tức nhiều hơn ba. Tình hình lây nhiễm từng ngày con theo dõi mà định liệu. Tiền mất có thể kiếm lại được, sức khoẻ mất khó lắm con". Nó dạ. Vợ chồng tôi hồi hộp và mong cho nó bỏ. Một tuần trước ngày 15 tháng 3, ngày chúng nó lên tàu, nó gọi tôi lúc sáng sớm báo cho biết đã hủy chuyến đi và mất một phần tiền. Tôi nghe mà mừng vô hạn, cảm tạ Chúa đã soi sáng cho nó và nhậm lời chúng tôi cầu. Tôi an ủi nó: "Tuần tới sinh nhật ba, gia đình Mai và gia đình con về ba mẹ nấu cái gì cho ăn".

Tháng ba tình hình chưa nguy kịch lắm, nhưng chúng tôi cũng áp dụng cách giãn xã hội. Thật buồn cười khi chồng nó là thằng Ý và con nó là hai thằng Ý lai, không dám nhào vô ôm ông bà chào mừng như thường lệ, mà đứng xa xa chấp tay thưa ba, thưa ông bà. Truyền thống Việt Nam thật hay từ ngàn xưa mà bây giờ Âu Tây mới áp dụng.

Cũng trong tháng ba này ngày 15 đám giỗ ba tôi và tuần sau nữa đám giỗ ba vợ tại nhà tôi. Cho nên sau khi gọi cho con tôi liền gọi các anh chị em tham khảo ý kiến về việc giỗ quây. Tất cả ai nấy cũng rét con Corona nên đề nghị sách lược án binh bất động nhà ai nấy giỗ. Lại chuyện hi hữu trong đời!

Lây lan từng ngày, con số người nhiễm bệnh càng ngày càng tăng, chính phủ đưa ra các biện pháp cấm đoán, giới hạn đi lại để ngăn chặn lây lan. Biết thân phận người già lớn tuổi miễn nhiễm kém vợ chồng tôi tự nhốt trong nhà không dám lộ mặt ra ngoài đường. Nhưng rồi ăn uống chợ búa thực phẩm thì sao? Lo lắng chưa giải bày thì đưa con gái nhà ở gần điện thoại nói ba mẹ không nên ra đường, chợ búa để con lo. Ba mẹ muốn mua gì cứ nhắn tin cho con cái danh sách con sẽ đi mua. Khi nào xong về gần tới nhà con sẽ gọi điện thoại, ba mẹ mở cửa garage con chất đồ vô đó cho ba mẹ rồi về.

Bị hù dọa con virus sống từ bốn đến bảy giờ, lỡ nó bám vào thực phẩm mó vô thì khôn. Tùy theo đồ khô hay đồ tươi tôi bỏ mặc ở đó với cửa garage mở toang hoặc cho con virus nó bay đi đâu thì đi. Nghe bạn bè bày biện, sao nó cực quá mà phải làm. Tôi mang găng tay, đội mũ, mang khẩu trang đồ đầy bốn thùng nước. Một thùng pha nước tẩy javex, một thùng pha xà bông rửa chén, hai thùng nước sạch rồi lôi hết rau cải quả cũ gì rửa hết. Thịt cá trong bao bì rửa luôn. Để cho ráo rồi mới lần lượt để vô tủ lạnh. Xong xuôi tháo găng tay, lột khẩu trang quăng vô thùng rác và tuột hết quần áo quăng rô máy giặt rồi lên phòng tắm khò miệng với nước sát trùng trước khi

đội nước tổng khử con coronavirus ngoan cố xuống cống rãnh cho vi trùng đụt chết cha nó cho rồi. Một bờ hơi tai.

Sợ gì sợ dữ. Con coronavirus không thấy, nhưng có một lần thấy mấy con corona tổ chàng. Từ đâu trên mấy cây trước lộ quá thính mũi, tuột xuống xông vào garage cắn xé tôi tả mấy bịch trái bơ trong lúc tôi tắm rửa trên lầu. Khi xuống đến nơi để xếp đồ vô tủ lạnh thì hơi ối một bầy 'corona sóc' tủa chạy và tan tành. Giận thiệt! Từ đó tôi không dám để cửa garage mở toang hoặc cho con virus bay đi xa nữa.

Tôi trầm nghĩ nếu quả thật con coronavirus lớn như mấy con sóc này thì mình đâu có sợ mà ngược lại là có. Hèn chi ông bà ta nói thật chí lý: Thấy thì không sợ. Sợ vì không thấy.

Ngày ba bữa cơm no rồi lúng túng trong nhà, bà ngó ông, ông ngó bà riết chắc khùng nên tôi moi tìm mọi việc trong nhà để làm cho bận. Tháng tư tuyết tan hết rồi nhưng thời tiết còn lạnh chưa trông gì được, ngoại trừ xà lách bắc Mỹ có thể hên xui nếu đêm về nhiệt độ không rớt xuống dưới năm bảy độ C. Tôi cuốc đất xóc giồng cái vườn sau coi như phơi đất và gieo vài luống xà lách, nhưng khi lục trong thùng đựng hạt giống không còn bịch nào, ngoại trừ

mấy bịch hạt bầu bí mướp dưa leo của Việt nam

Thường thì mỗi năm tôi mua hạt giống ở Canadian Tires và Home Depot. Nhưng giờ này chỉ có tiệm bán thực phẩm mở cửa hạn chế, khách hàng phải xếp hàng bên ngoài theo qui định giãn cách xã hội còn tất cả cửa tiệm khác đều đóng cửa bán online. Tôi mua online nhưng không tiệm nào có, kể cả Walmart và các nơi khác. Bó tay! Nhìn đất đã xói và mặt trời lên mà tiếc từng ngày. Lấy mấy bịch hạt giống Việt Nam không biết ai cho để từ thời cổ hi ra ngâm không lên một hạt ngoại trừ dưa leo. Thôi thì cứ ương trồng hết, phen này muốn xe tải chở đi cho. Khổ thân cho tôi cơm bụng nước rớt. Sáng bụng cây con ra tới bụng vào không thì nhiệt độ ban đêm rớt xuống nó đi đong coi như rồi đời.

Tôi vô online mua mười bao phân bò và mười bao phân top soil coi mua bán thời Covid-19 (Tổ chức Y tế Thế giới WHO đổi tên Vũ Hán virus, coronavirus thành Covid-19 theo khiếu nại của Trung Quốc) ra sao. Đặt mua trả tiền xong phải chờ đó, năm đến mười ngày sau tiệm email thông báo hàng đã sẵn sàng. Minh mang bao tay, khẩu trang chạy xe đến tiệm sẽ có nhân viên cũng mang khẩu trang đứng xa chỉ cho vào ô đậu xe số mấy, xe này cách xe kia một ô, không được xuống xe, gọi điện thoại vào văn phòng báo cáo số đơn đặt hàng và chờ đợi. Một lát sau có người mang khẩu trang đầy hàng ra mở cốp xe mình lên chất hàng đóng lại. Tôi vọt về để nguyên như vậy trong xe ba ngày mới đem xuống, nhưng cũng phải thủ tục đầy đủ như con virus vô hình còn bám đâu đó. Mua phân bò còn như vậy thì thứ khác nhiều khê cũng không kém, liên lạc chỗ này, email chỗ kia, điện thoại chỗ nọ. Tôi nghĩ chẳng

may lúc mới qua định cư tiếng Anh tiếng Mỹ i tờ, mà gặp đại dịch kiểu này chết là cái chắc.

Bao nhiêu cây dưa leo con tôi trồng hết. Phân bò thích hợp nó xanh xum, dây leo bít chặt hàng rào bên hông, bông vàng năm cánh tua tủa từng nách lá trông mát con mắt lắm sao. Ngày qua ngày ngắm nhìn giàn hoa là niềm vui. Nhưng bông ra rồi rụng, không thấy nụ nào cũng chẳng thấy một con ong! Cái này lạ à nhen, chẳng lẽ mấy con ong cũng sợ con coronavirus đóng cửa năm nhà.

Giải thích sao đây khi hết mùa dưa vòn vẹn có hai trái không đủ nhét kê răng! Đáng đời. Cho bỏ cái tật chưa đồ ông nghề mà đi hàng tổng!

Đầu tháng sáu tình hình bớt căng, chính phủ cho thi hành giai đoạn 2. Một số tiệm được mở cửa với khách hàng hạn chế mang khẩu trang và cách ly xã hội 2 mét. Tôi liều mình nhào vô sấp hàng kiểm một số hộp giống cái về trồng. Tô đã, mấy luống cái muộn chen chân với mấy luống tỏi, họ, hành, húng lủi, húng cây, tía tô, cần ta, giáp cá từ dưới đất chun lên góp phần làm xanh um khoảnh vườn sau nhà, thì cầm chắc thế nào bà xã cũng cho vài bữa bánh xèo. Y như rằng bà lên một danh sách cho con gái mua đùm về đồ xem coi bánh xèo thời Covid-19 ra sao?

Ba tháng nay chưa đưa con đưa cháu nào được bước vô nhà tôi và vợ chồng tôi cũng chưa bước vô nhà đứa nào. Con cũng nhớ, cháu cũng nhớ. Nói chuyện qua điện thoại, face time thấy mặt thấy hình nhưng làm sao nói được hết cái tình nếu không qua cái bao tử. Vợ chồng đưa con gái đi chợ đùm đôi ba tuần một lần, nhưng thỉnh thoảng vợ tôi lại nhờ nó vô Costco mua cho một vỉ thịt heo,

mấy tá hộp gà về kho hai nồi rồi vợ chồng bỏ lên xe chạy đến nhà con gái lớn để ngoài trước cửa một nôi, ra xe điện thoại cho nó ra lấy. Xong chạy một hơi sáu mươi cây số lên nhà đứa con gái nhỏ cũng làm y như vậy. Mấy đứa cháu ngoại rất thích ăn thịt heo kho hộp gà của bà nhận bất ngờ rất mừng, đứng trước cửa nhà vẫy tay cảm ơn rồi rút tay mà thương.

Biết là chúng nó thích bánh xèo nên vợ chồng tôi cũng liều lên kế hoạch kêu chúng cuối tuần về ăn. Bánh xèo đồ trong garage. Tiếp đãi con cháu ngoại sân sau. Tôi thông báo cho chúng. Gia đình đứa lớn về đi cửa hông mặt, ra ngồi cái bàn đặt bên mặt sân sau. Gia đình đứa con nhỏ về đi cửa hông trái, ra ngồi cái bàn đặt bên trái sân sau. Vòi nước, xà phòng ở chính giữa cuối sân. Khi đến phải rửa tay rồi bàn ai nấy ngồi. Dĩa muông dừa nước mắm rau sống đều sẵn sàng trên mỗi bàn. Từ nhà bếp ba sẽ chuyển bánh xèo qua cửa sổ cho các con. Ăn xong nói chuyện chơi rửa chén bát rồi về. Thời covid-19 nó hi hữu như vậy, con cháu về mà cho ăn ngoài sân, không cho vào nhà mà không giận!

Trở lại tháng ba khi đại dịch bắt đầu, chính phủ Canada đóng cửa biên giới Liên bang, Tỉnh bang ba chiều kiểu thiên la địa võng để ngăn chặn kẻ chiến vô hình. Ban lệnh ngăn sông cấm chợ, đóng cửa nhà hàng quán ăn, trường học, nhà thờ chùa chiền v . . . tự nhiên không khí chết chóc sợ hãi bao trùm cả một không gian sống. Từ trên lầu nhìn qua cửa sổ, hai hàng cây phong còn trơ cành cuối đông đứng im lìm trước mỗi ngôi nhà làm tăng thêm vẻ đìu hiu âm đạm cho cả khu nhà ở. Tôi để ý không một chiếc xe chạy qua, không một bóng người ngoài

đường, không một đứa trẻ hay con chó chạy trước sân. Mọi người rúc trong nhà, ẩn náu sau cánh cửa ra vào. Vợ chồng tôi cũng thế chỉ lúi cúi tập thể dục ở sân sau, dù rằng rất thèm nắng sáng đang chiếu ở sân trước.

Không phương thức thử nghiệm, không thuốc chữa bệnh, không thuốc chủng thì tình hình tự giam lỏng này chắc lâu. Lúng túng trong không gian nhỏ hẹp này một thời gian dài không điên cũng khùng. Tôi tự an ủi mình may mắn có cái sân sau cũng đỡ, chỉ tội cho những người lớn tuổi ở trong chung cư chịu sao thấu. Dù sao thì tôi cũng phải lên kế hoạch cho mình bận rộn. Còn bà xã tôi thì đàn bà, dù sao cũng bận bịu hơn đàn ông ở ba bữa cơm nước giặt giũ.

Tôi bắt đầu kiểm kê tất cả những gì trong nhà cần làm cần sửa. Cái gì phải làm trong nhà và cái gì có thể làm ngoài sân để tùy ngày mưa hay nắng mà tà tà khê tới.

Ngày bên đảo bước chân đi định cư vợ chồng con cái có bộ đồ trên mình và một cái xách tay xẹp lép, vậy mà bây giờ lục lọi ra tôi thấy mình quá là phí phạm. Lúc đi làm có tiền, máy móc đồ dùng thấy thích là mua, on sale là mua chứ không phải cần mới mua, cho nên bây giờ lòi ra ở tầng hầm có nhiều món còn y nguyên trong thùng, chẳng nhớ mua khi nào và mua để làm chi, như máy làm bánh mì sandwich tự động, máy làm bánh muffin tự động, vỉ nướng BBQ điện . . . và ba bàn máy may mà cả hai vợ chồng đều không biết may mới kỳ. Hai bàn máy may điện chắc ai cho và một bàn máy may kỹ nghệ bà xã mua của người bạn bán lại và nhờ người kiêng ị ạch bỏ xuống tầng hầm cả chục năm chưa rớ tới.

Bây giờ thì rớ đây. Tôi chợt nghĩ

may khẩu trang nên ngồi vào màn mờ xô chỉ đập thử, máy chạy êm ru mới giao cho bà xã, thì được bà phán cho một câu xanh rờn:

- May vá không có tui à nhe!
- Vạy bà mua máy làm chi?
- Người bạn cần bán em mua giúp vậy thôi.

Tôi hết ý. Lên You Tube học cách may. Tôi đổ cái túi vải cũng từ thời nào, lựa vải và lựa luôn mấy cái áo thun mới đem ra cắt. Dây thun không có tôi lấy thun khoan, may thời có một bịch. Tay ngang nên may rồi tháo, tháo rồi may. Cả ngày được có một cái nhưng không nản. Tự nhiên tôi thấy mình kiên nhẫn và chăm chỉ thật, có lẽ làm việc đem niềm vui. Tôi rút kinh nghiệm càng lúc đường may càng ngay hơn và nhanh hơn. Tôi may luôn mấy ngày liên tiếp mấy chục cái cho tôi, cho vợ cho con cho cháu.

May xong tôi lôi máy làm bánh mì sandwich ra, nhờ đứa con sẵn đi chợ mua dùm bột mì và men bánh mì thử hai cái máy này xem sao. Sách chỉ dẫn của máy, công thức của máy mà bánh nướng ra nhai muốn tẹo quay hàm. Tôi nín lưng ông Google, You Tube gặp mấy bà chị dạy làm bánh mì Việt Nam hấp dẫn quá liền nhào vô. Mấy ổ đầu bánh không nở cứng như đá để dành chọi sóc phá vườn.

Ngộ một cái thời Covid tôi không nản, xem You Tube và làm tới. Tới một ngày hai vợ chồng mở cửa lò ra, sáu ổ bánh mì vàng rục nở vung tròn há miệng cười toe toét, chúc mừng niềm sung sướng rạng rỡ trên mặt cặp vợ chồng già. Thừa thắng xông lên tôi làm bánh mì ổ, vợ khía thịt làm đồ chua. Bánh mì thịt bỏ vô bịch chạy đến treo trước cửa nhà con, nhà chị, nhà em điện thoại ra lấy ăn khoe thành tích thời cô Vy. Chó tấp phải ruồi, tôi lấy y chang

công thức làm bánh mì đó bỏ vô máy làm sandwich tự động thì kết quả thật bất ngờ, bánh nở vung tròn, xốp, thơm phức. Những lần sau tôi bỏ thêm đủ thứ hạt, nho khô, mật ong thật tuyệt vời. Từ đây chắc bán bay bánh mì tiệm.

Tôi dọn lại cái phòng làm việc của tôi muôn đời sách giấy bừa bộn. Dọn lại quần áo, giày vớ hai mùa mới cũ, bỏ bớt đi những gì thừa thãi. Và bắt đầu vô hai dự án lớn là gom lại tất cả bài viết của mình đọc lại, chỉnh sửa nếu thuận tiện layout in thành sách và gom tất cả hình ảnh gia đình làm thành những video kỷ niệm. Với hai dự án này tôi an tâm là sẽ có công việc làm suốt một thời gian dài không sợ buồn chán. Tuy nhiên tôi cũng phân chia thời gian cho những công việc tay chân, để đầu óc được thanh thản thoải mái hơn.

Thời tiết ẩm dần, hừng đông chưa ló dạng mà con chim gì đã kêu mặt trời lên inh ỏi làm phá giấc ngủ, báo hiệu mùa xuân đến gần. Mấy ngày nay mặt trời lên, nắng nóng chan hoà mang lại sức hồi sinh cho ngàn cây đâm chồi nảy lá. Thì cũng là lúc con chim robin bay về nhảy nhót xối đất tìm trùng, tha cỏ làm tổ góp phần cho bầu không khí thêm vui tươi sinh động.

Nắng nóng, trời xanh, tôi nhớ biển, nhớ Florida, nhớ đàn hải âu chao liệng. Tôi vô Google lôi mấy hình con hải âu chao liệng trên bầu trời, bỏ vô photoshop in lớn ra, đồ lên tấm nhôm tôi căng ra từ cái ống của hệ thống tưới dư thừa bộ một xó trong garage từ hồi nào, cắt thành hình đem sơn trắng đóng lên vách sau của hàng rào ngăn với hàng xóm. Mỗi sáng đứng tập thể dục nhìn lên hàng rào mà thấy như mình

đang đứng tập ngoài bãi biển cũng vui.

Một đống cây hàng rào sửa mấy năm trước bỏ bên hông, trông không thẩm mỹ chút nào nhưng lười chưa vứt bỏ. Cây gỗ cũng còn chắc, thôi thì đây cũng là dịp dọn dẹp. Tôi tự hỏi tại sao không biến chúng thành đồ hữu dụng, bèn lấy cưa máy có sẵn, đinh vít có sẵn cưa cắt. Tôi đóng chân bồ kiểu Việt Nam kê ván, đóng bản bồ ngoài sân và một mớ ghế ngồi thấp lè tè kiểu ghế cho sạp bán chè bán cháo, bán cơm tấm bì chả vỉa hè Sàgòn hay cho sạp cà phê xây chừng xiêu phé gốc me. Chăm chỉ có mấy ngày mà tôi vừa có bàn có băng có ghế ngồi và vừa đẹp sạch đống cây. Thật là nhất cử lưỡng tiện.

Thừa thắng xông lên, máy cắt cỏ không chạy, máy xịt nước chết ngắc từ năm rồi nằm trong garage choáng chỗ mà tiếc nên chưa vứt. Tiếc vì nó còn mới, mỗi máy mới xài chỉ có một năm.

Đúng hơn là giận bỏ nó nằm chình ịch mới phải. Cái máy cắt cỏ cũ hơn hay chục năm mà giựt một cái là chạy, dù nguyên mùa đông không đụng tới. Phiền một cái là mình phải đẩy, còn cái máy này tự động, thấy on sale năm trăm còn ba trăm chụp liền. Dem về chạy biết đã nói mình hên. Năm sau tuyết tan cỏ mọc, đem máy ra cắt giựt chết ông chết cha không nở. Xả xăng, đồ xăng mới, chùi bugi, xịt xăng mới, giựt muốn đứt hơi vẫn trợ trợ có giận không? Loại máy nỗ Kohler một xy-lanh bốn thì ở Việt Nam rất thông dụng, vì dễ xử dụng và ít hư bất tử. Người ta biến chế thêm thành máy bơm nước ruộng, máy đuôi tôm chạy xuống ghe. Già trẻ bé lớn trai gái đều sử dụng được hết mà sử dụng một cách nhẹ nhàng thuần thục.

Máy bơm nước ruộng có nhà

mùa khô bỏ nằm lẫn lóc ngoài góc chuối, mùa mưa vác ra ruộng giứt một cái máy nổ ầm ầm, nước bơm ào ào âm vang cả cánh đồng.

Còn về miền Tây sông nước kinh rạch như màng nhện, ta sẽ thấy vô số ghe xuồng băng xẹt trên mặt nước do các cô gái áo bà ba đội nón lá hay các em năm bảy tuổi điều khiển máy đuôi tôm thật tài.

Cái máy cắt cỏ cà chớn này cũng giống như vậy, nhưng tại sao không nổ? Tôi lôi nó ra sửa mới thấy cái máy cắt cỏ cũ hai mươi năm giứt một cái là chạy, là vì nó đơn giản như cái máy Kohler sử dụng ở Việt Nam chỉ cần xăng gió lửa là nổ. Còn cái máy mới này lại đèo thêm bên hông một bộ phận rờm rà gọi là bộ hoà khí (carburetor), lúc mua nó quảng cáo kỹ thuật mới, high efficiency mà tôi không để ý. Tôi kết nó, tội phạm là đây, nhưng sửa làm sao? Tôi níu lưng ông Google, You Tube. May thời gặp một ông Mỹ già hướng dẫn cận kề tháo rời từng cơ phận nhỏ rửa bằng xăng, thổi hay thông bằng cọng kềm nhỏ như cây kim may các lỗ nhỏ li ti do cận bản đóng bảm làm nghẹt. Tôi làm y chang, ráp lại giứt chạy ngon lành. Hên thời, dễ như vậy mà xem chút nữa vụt bỏ thật là phí phạm.

Thừa thắng xông lên, tôi bèn lôi cái máy xịt nước cũng cà chớn chết bất tử đang lúc rửa xe và cái sân trước mùa hè năm rồi, nằm một góc trong garage ra. Cái máy này mới xài được có hai mùa hè và vì mới vừa vụt một cái máy cũng y chang như vậy nên bực quá còn bỏ nằm đó. Máy móc bây giờ nhãn hiệu Tây Mỹ mà lật đích lên toàn là Made in China, mẫu mã bên ngoài hào nhoáng nhưng xài một hai năm là tiêu tùng vì cốt lõi bên trong lại ma giảo làm bằng plastic mau mòn mau gãy. Cái máy đã vụt hiệu Mitchelin ông Tây

bụng bự chớ đâu phải không nhãn hiệu cầu chứng tại toà đâu. Máy chạy bằng điện. Có một ông thầy You Tube dễ dãi không cảm rằm cự nự đòi lẽ lộc gì cả thì cứ hỏi. Tôi hỏi tới hỏi lui rồi rốt cuộc cũng sửa được theo chỉ dẫn. Một cái hên thứ hai.

Cái nệm ghế xích đu rách từ năm rồi, tôi đã đi tìm mua nệm khác thay thế mà không nơi nào có. Hỏi tiệm bọc nệm nó đòi giá gần bằng hai phần ba cái ghế có nhảm nhí không? Tôi bèn ghé vào tiệm mua vải về bọc lại, nhưng mùa đông tới nên đẹp qua một bên. Chỉ vì một cái nệm mà vụt nguyên cái xích đu như ông bạn hàng xóm của tôi thì vô lý quá. Phí của và phí phạm môi trường! Từ nhỏ tôi đã lớn lên ở xã hội Việt Nam khó khăn, không quen vứt bỏ đồ đạc hư hỏng mà không chịu sửa lại xài, nhưng ở xã hội văn minh vật chất tiêu dùng này, người ta thường biện hộ tính phung phí của mình, là không vứt bỏ thì kinh tế không phát triển. Hơn nữa nhiều khi không vứt bỏ cũng không được vì tiền công sửa, hay bộ phận thay thế có khi gần bằng món hàng mới thì tội gì phải giữ. Như mấy ông bạn hàng xóm tôi đây vứt bỏ cái ghế xích đu, cái tủ lạnh bị đông đá hay chảy nước, hay một loạt bồn cầu vì tiền mướn công thợ thay ruột bên trong cũng gần tiền mua bồn cầu mới đặt xuống cho lẹ cho mới. Thấy đồ người ta quảng ra lộ mà xót xa cho môi trường, nhưng biết làm sao hơn, mình đôi lúc cũng phải vậy.

Thật ra tôi tiếc cái ghế xích đu. Tôi định bụng sẽ bọc bằng tay, chịu khó ngồi lụi kim xỏ chỉ năm ba ngày chắc cũng xong. Sực nhớ tôi vừa may khâu trang với cái máy may kỹ nghệ dưới tầng hầm xong. Máy chạy rất tốt và mạnh, thử nghĩ cách bọc vải nệm với nó xem sao? Tôi

tháo vải bọc cũ ra, bày bình bố trận quanh bàn máy may với phụ giúp của bà xã tìm cách may vải mới vào. Một đường chỉ, hai đường chỉ rồi sau cùng hết một ngày ịch lật tới lật lui, đập tới đập lui cũng xong. Ngày hôm sau bắt vào ghế, ngồi lên biết đã cái công của mình dám làm là dám được.

Mấy hôm sau tôi xuống tầng hầm may thêm mấy cái khâu trang mới, vì có đứa cháu cho mớ dây thung. Nhưng cái máy trở chứng, chỉ cứ đứt hoài. Mắt già lem nhem số được một sợi chỉ qua kim quả là khó. Kinh nghiệm dạy rằng việc đầu tiên là phải lau chùi sạch sẽ, tôi lật máy lên lấy bàn chải đánh răng cũ làm nha sĩ cho nó. Không ăn nhảm gì. "Máy vẫn trơn gan cùng tuế nguyệt. Chỉ còn đứt một với đứt hai". Tôi đành níu lưng ông thầy Google, You Tube vậy. Một ông, hai ông rồi ba ông, mỗi ông chỉ một cách. Sau cùng tôi kết hợp ba ông làm một tháo banh bọng nó ra, nào là suốt, nào là thuyền, nào là cốt lau chùi, gắn ráp lại chỉnh sửa thế nào để khi cây kim đâm xuống lấy chỉ ở cái suốt đi lên, là đỉnh của cái thuyền vừa xoay tới móc sợi chỉ vào có khoảng cách độ một li, để chỉ không bị kẹt đứt. Phải hai ngày trời kiên nhẫn tháo ra gắn vào, chỉnh tới chỉnh lui, sau cùng thì máy chạy ngọt sớt và trơn tru như máy mới. Quá đã! Lúc sửa tôi cũng đâm lo nếu không sửa được, chỉ vì đứt chỉ mà vụt cái máy và cũng không biết làm sao đem nó ra đến bờ lộ cho nổ.

Để dợt coi nó ngon đến cỡ nào, tôi đến xóc đông vải vụn và nảy ý thanh toán nó cho rồi. Đông này chắc may quần xà lòn được. Tôi bèn vào You Tube, lần này tìm quý bà làm sư phụ chỉ dạy cắt may quần xà lòn đàn ông. Không ngờ một thời gian dợt may khâu trang, tay nghề

cũng khá, đường may cũng nhuyễn, tôi chơi luôn bốn năm cái quần xà lỏn, làm mùa hè này nhẹ nhàng, mát mẽ thoải mái quá trời.

Mới sửa được mấy món đồ vật vạnh mà nó tương tôi ngon lành, hay dọt tôi không biết mà cái máy đi bộ treadmill đang chạy bỗng đứng chững. Cái này không được à, mắc tiền lắm đó đa! Tôi nói với cái máy: "Trong thời đại Covid-19 tao không dám ra ngoài đường, chỉ trông cây có mây thì làm ơn đừng giờ chứng cho tao nhờ. Tao cũng không dám kêu thợ vào nhà đâu, họ mà mang theo cái con Vũ Hán vào thì tiêu đời tao!" Miệng nói mà tay rút dây cắm điện ra cho nó reset rồi cắm lại, máy có lên đèn mà không chạy. Tôi đâu có biết gì về điện tử, nếu hỏi ông Google cũng bó tay. Chết là cái chắc. Định bụng bỏ nằm đó qua mùa dịch rồi tính, nhưng còn ám ức trong lòng bèn ra garage lấy đồ nghề mở bụng nó ra xem cho thỏa tính tò mò. Ó là là, bụi và máng nhện phủ một lớp khắp mô tơ và board điện tử. Tôi lấy máy hút bụi hút sạch sẽ, lấy chai dust off xịt vô board điện tử, đóng nắp đậy lại cắm điện bấm nút chạy thử. Thật bất ngờ máy chạy ngon lành. Hay không bằng hên. Tôi nghĩ có lẽ lâu ngày bụi bám làm mấy con chip bị cách điện không chùng. Một kinh nghiệm nữa cho tôi, đừng sợ mình không biết, chỉ sợ mình không chịu khó tìm tòi.

Trở lại mấy bài viết của tôi. Hôm nào không bận những chuyện lật vật tay chân, tôi ngồi vào máy lấy bài ra đọc chỉnh sửa lại cho gọn gàng, rồi gửi đến mấy anh chị em cùng làm Đặc san Thăng Tiến nhờ kiểm lại lỗi chính tả và lỗi đánh máy, với dự định là khi bài vở xong xuôi hết tôi sẽ lay out để in thành sách. Để

chuẩn bị cho công việc này tôi lựa một ngày đẹp trời con corona bện đi chơi, tôi đem cái computer ra tiệm quen, nhờ upgrade Windows 10 và cài đặt software InDesign. Thằng cháu chủ tiệm chịu chơi, chơi luôn cái InDesign 2020 cho chú. Quá đã! Có InDesign rồi tôi vô Google xin thụ huấn ông You Tube. Thời internet thật tiện lợi, muốn học gì, muốn biết gì đều luôn luôn có ông thầy bên cạnh không bao giờ tiếc lời, tiếc công. Sau mấy ngày chăm chỉ thụ huấn tôi đã làm được những gì muốn làm. Xin cảm ơn các nhà khoa học. Xin cảm ơn các ông thầy Google, You Tube tận tình chỉ dạy, không giấu diếm kiểu văn hoá Đông Phương Bí Mật Gia Truyền, để đem tiện lợi hữu ích và hiểu biết cho mọi người.

Bây giờ là tháng tám, trời đang đỉnh mùa hè nắng nóng, hoa lá ong bướm xinh tươi, chim sóc đua nhau chuyển cảnh rên rẹt mà ru rú trong nhà hoài cũng nản. May thời tình hình đại dịch có phần dịu hơn, vì người dân chịu tuân thủ lệnh của chính phủ và khuyến cáo của cơ quan y tế cách giãn xã hội 2 mét, mang khẩu trang khi vào nơi đông người. Người bị nhiễm cũng như chết vì con virus corona bớt đi. Cho nên chính phủ cho lệnh người dân được ra ngoài sinh hoạt, nhưng không được tụ tập trong nhà quá hai mươi người, ngoài trời quá bốn mươi lăm. Quán ăn, nhà hàng được mở ngoài sân và hạn chế đi lại bên trong. Nhà thờ chùa chiền được phép làm lễ, giáo dân tham dự không quá bốn mươi lăm.

Sợ thì tôi vẫn sợ, nhưng được ra thì tôi vẫn thêm ra ngoài một chút chớ. Tuy nhiên cẩn thận vẫn hơn. Tôi không dám ra chỗ đông người bèn lấy cái xe đạp ra bơm bánh, vô dầu mỡ chỉnh sửa thắng, rồi mỗi sáng sau khi tập khí công ở nhà

xong, tôi mang khẩu trang đạp qua khu trường học có ba cái trường và mấy cái sân banh với chu vi có cây to bao quanh giống như công viên nhỏ, chạy năm vòng rồi về. Bữa đầu chạy ba vòng tôi muốn đuối, bấp về bấp chân cứng ngắc vì đường lên dốc và xuống dốc. Cảm giác được xi xả sau một thời gian gò bó hay sao mà tôi thấy đạp xe nó đã làm sao. Nhất là khi thả dốc uốn mình lướt theo vòng cua nghe gió vù vù mát lạnh bên tai, tôi có cảm tưởng đầu mình còn trẻ thời học sinh. Già bây mươi lăm mà còn chơi ngộ như mười lăm, xe trượt bánh đạp đầu một cái là rồi đời. Cho nên tôi cũng biết sợ chịu khó mang nón bảo hiểm mỗi khi đạp xe ra khỏi nhà cho chắc ăn.

Đầu tháng chín sau lễ Lao động là tựu trường cũng là ngày giỗ má vợ tôi. Năm nào chúng tôi cũng tổ chức giỗ vào ngày long weekend, để anh chị em con cháu hai bên gặp nhau ăn uống vui chơi trước khi trở lại trường và nhất là được ăn uống thoải mái ngoài sân, trong nhà trước khi mùa đông nhất tới. Có thể nói giỗ này đông nhất, lớn nhất trong năm. Năm nay thì chịu thua rồi. Con coronavirus phá đám đàn án binh bất động, mạnh ai nấy giỗ. Tiếc là vườn rau không có dịp phục vụ cho mọi người. Vợ tôi bèn nảy ra ý định cúng má bánh xèo và kêu gia đình hai đứa con về ăn kiểu như vừa rồi.

Giữa tháng chín trời tối thật nhanh và sáng cũng sớm. May là con chim kêu mặt trời lên bay đi đâu mất cho nên còn được ngủ muộn. Gió và hơi lạnh cũng về sớm hơn, có đêm nhiệt độ rơi xuống dưới mười độ C làm cho rau cải bắt đầu đổi màu đậm lá. Hàng xóm cũng bắt đầu dọn dẹp, tỉa cắt cây cảnh sân vườn của họ cho gọn gàng, trong khi mấy con sóc rượt đuổi nhau moi móc chôn giấu những gì của nó làm nát bầy cái vườn.

Học trò trở lại trường hay người ta buông thả tụ họp tiệc tùng mà hôm qua chính quyền vừa ban hành lệnh mở cửa tuốt xuống giai đoạn 2, nghĩa là trong nhà được phép tụ tập dưới 10 người, bên ngoài dưới 25 vì lây lan bùng phát lại.

Sáng nay trời trong xanh, mây trắng lơ lửng, tôi hứng chí rủ vợ ra Sài Gòn Park cách nhà mười phút xe, đi bộ và tắm nắng dù đã trả nợ cho cái body rồi. Sài Gòn Park là cái công viên của thị xã Mississauga cho cộng đồng người Việt Tự Do tại đây cái tên Sài Gòn, chứ trên thực tế mọi kiến trúc và bảo trì đều do thành phố đảm trách. Nói là công viên chứ thực ra là một cái hồ nửa thiên nhiên nửa nhân tạo rộng khoảng bốn cây số vuông, nằm một bên đường Matheson và McLaughlin. Cái hồ này rất sâu để chứa nước mưa cho khu vực hầu tránh ngập lụt vào mùa mưa rồi sau đó sẽ theo sông đổ ra hồ Ontario. Chung quanh hồ có miếng đất trống, trên đó một con đường tráng nhựa hình vành khăn rộng xe hơi chạy được, hai bên có trồng cây cho bóng mát và hoa kiểng cũng như hàng rào bảo vệ đẹp đẽ. Có rất nhiều băng ghế ngồi bằng sắt rải rác hai bên con đường. Đặc biệt cứ mỗi một trăm thước có một cái sân nhỏ lún sâu vào trong, lấp đặt dụng cụ thể dục với các thế tập khác nhau cùng với băng hướng dẫn rõ ràng. Tôi thấy có người ra đây chạy bộ, đi bộ hay ngồi ăn trưa ở mấy nhà mát. Tiếc rằng Sài Gòn Park mới xây, cây mới trồng chưa to cho bóng mát, nhưng với cảnh trí bày biện này hứa hẹn một công viên đáng đến.

Tôi với vợ đi giáp một vòng thấy oải, bèn lựa một bậc đá to hướng xuống hồ ngồi nghỉ chân, hưởng nắng, hưởng gió và nhìn bầy ngỗng trời có trăm con đang lội nhón nhơ dưới nước, đứng trên bờ rìa lông

hay cắn đuổi nhau kêu kò kết vô tư, làm mình cũng quên hết những con virus đeo đuổi bên ngoài.

Lý ra Sài Gòn Park được khánh thành vào mùa hè qua, và tấm bảng Sài Gòn Park sẽ được treo nơi cổng chính rất đẹp và mỹ thuật, nhưng vì đại dịch nên được dời qua một dịp khác. Tôi nói với vợ ước gì sau khi khánh thành, thành phố cho đặt một xe hủ tiếu mì và một sạp cà phê cóc thì Sài Gòn Park sẽ nên thơ biết mấy.

Trên đường về tôi giạt mình vì mùa thu đã đến rồi à!? Vì hai bên đường McLaughlin là hai rừng phong đoạn từ Matheson đến Eglington, lá phong đã chuyển sang màu xanh đỏ vàng tía đẹp làm sao, mà lúc bạn đi hai vợ chồng bạn nói chuyện không để ý.

Mùa thu đến rồi mùa đông. Tới giờ này mà chưa có thuốc trị con coronavirus, chưa có thuốc chủng ngừa và cơ quan y tế các nước tiên đoán mùa đông tới, một dịch mới kết hợp với cảm cúm sẽ kinh khủng hơn. Người ta sẽ rút vào trong nhà cố thủ nữa, không biết có chịu nổi không? Hy vọng là họ tiên đoán sai và các nhà khoa học sớm có thuốc trị cũng như chủng ngừa cho nhân loại bớt khổ.

Trong mùa đại dịch kéo dài suốt mùa xuân và mùa hè này, dù không đi ra ngoài được nhưng cũng thấy trời xanh, nắng ấm tinh thần cũng được khoáng đạt, làm được nhiều việc linh tinh thấy bớt buồn chán.

Ông bà ta nói: "Cái khó ló cái khôn", cho nên không phải riêng tôi mà tôi nghĩ hầu hết ai cũng làm như vậy, cũng trở thành những người thợ bắt đắc dĩ, giống như Quân Cán Chính Việt Nam Cộng Hoà sau năm 1975 bị bắt đi học tập cực khổ thiếu thốn, nên sau khi được về ông nào

cũng biết nấu cơm, làm chuyện vặt vãnh cho vợ hết. Và biết đâu khi mùa dịch qua rồi vô số cửa hàng dịch vụ sẽ ngồi ngáp ruồi, vì ai cũng là thợ ngang hông tự sửa cho mình hết.

Tôi còn quên kể tôi tự hớt tóc mình bằng kéo với lược với sự giúp của vợ phía sau ót. Thật là bách nghệ: Một trăm cái nghề, một ngàn cái nghề!

Còn nếu như đại dịch kéo dài thêm mùa đông buốt giá này, đất trời lạnh lẽo âm u buồn nản thì không biết mình làm sao để vượt qua. Riêng phần, tôi có dự định cho mình sẽ lấy hết những băng hình quay từ ngày mới sang định cư chuyển sang DVD và gom tất cả albums lại làm thành những bộ Video cho gia đình. Khi xong hết rồi mà con đại dịch chưa xong, chắc là tôi sẽ nhờ ông You Tube dạy vẽ, dạy đàn guitar chứ biết làm gì hơn. Biết đâu rồi tôi cũng sẽ trở thành hoạ sĩ bắt đắc dĩ và nhạc sĩ bắt đắc dĩ.

Hy vọng nguyện ước không thành vì con virus Vũ Hán bị các nhà khoa học thế giới đập chết tan tành rồi.

Hoài Năng

Tuyển Tập Viết Cho Nhau

Thằng Tâm giật mình né sang một bên một cách khó chịu, khi con nhỏ chen vô bụng lấy tô phở bỏ thừa của nó và chụp luôn đôi đũa. Rồi nó vô cùng ngạc nhiên khi thấy con nhỏ đứng lùi ra vừa ăn vừa húp vội vã phần còn lại một cách ngon lành.

Thằng Tâm ngó lom lom con nhỏ cầm củi ăn một hơi rồi bụng cái to không đem vô bếp bỏ xuống đồng tô đơ và lấy làm lạ sao nó ăn đồ thừa của mình như vậy! Con nhỏ trở ra vừa đi vừa quẹt miệng, rồi thọc tay vô túi móc xấp giấy số đến ba thằng Tâm chia ra nói:

- Ông, mua vé số dùm con đi ông.

Lần đầu tiên thấy cảnh này thằng Tâm thấy lạ nên chú ý quan sát kỹ hơn. Con nhỏ ôm nhóm đầu chừng đứng tới vai nó. Tóc dài kẹp lại phía sau bằng cọng dây thung buông thòng xuống bộ đồ cũ mèm. Ba nó chưa có phản ứng gì thì con nhỏ nói tiếp như năn nỉ:

- Con còn mấy tấm ông làm ơn mua cho con về đi học.

Ba nó ngược lên nhìn mặt con nhỏ rồi giờ tay cầm lấy xấp giấy số in màu mè loè loẹt hỏi:

- Cháu mấy tuổi?

Con nhỏ mau mắn trả lời:

- Dạ cháu chín tuổi.

- Cháu học lớp mấy?

- Dạ cháu học lớp bốn.

Ông dạy qua ngó thằng Tâm, vì thằng Tâm cũng học lớp bốn.

- Cháu đi bán giấy số rồi làm sao học?

- Dạ cháu đi bán trước và sau giờ học.

- Rồi làm sao cháu học bài?

Con nhỏ không trả lời mà nhòen miệng cười năn nỉ:

- Ông mua dùm con đi ông. Nhà con nghèo, má con bệnh.

- Ba cháu làm gì?

- Ba con chạy xích lô.

- Cháu có anh chị em không?

- Dạ con có hai đứa em, thằng em con cũng đi bán giấy số như con.

- Thôi được, bao nhiêu một tấm giấy số?

- Dạ năm ngàn.

- Hết xấp này bao nhiêu tiền?

Con nhỏ trả lời liền không suy nghĩ:

- Dạ mười hai tấm, sáu chục ngàn.

Thằng Tâm phục con nhỏ tính lạ.

- Đây là một trăm ngàn, cho cháu luôn khỏi phải thối.

- Dạ con cảm ơn ông.

Con nhỏ mừng quýnh cúi đầu nói lời cảm ơn rồi cầm đầu chạy một hơi. Nó vừa chạy đi xong thì có một bà già lưng khòm, giờ cái nón lá cũ rách xuống đưa mặt nhăn nheo bước vào giờ xấp giấy số mời:

- Cậu mua dùm già ít tờ đi cậu, cho già mua cơm!

Thằng Tâm thấy ba nó không hỏi gì, giờ tay rút mấy tờ giấy số rồi móc tiền trả và cũng cho luôn tiền thối. Bà già cúi đầu cảm ơn bước qua bàn khác.

Mọi người đã ăn uống xong, má nó gọi tính tiền rồi tất cả đứng dậy

đi về. Mới bước ra khỏi tiệm thì có một thằng nhỏ cầm xấp giấy số chạy nhào tới chụp tay ba thằng Tâm vừa thở vừa nói:

- Ông mua dùm cho con đi học.

Ba thằng Tâm ngó xuống la hoảng:

- Mày làm tao hết hồn!

Thằng nhỏ nhòen miệng cười làm ông hết giận.

- Phải chị cháu biểu lại đây không?

Nó lật đật lắc đầu chối.

- Dạ không phải. Ông mua dùm con đi ông.

- Thôi đừng có chối, ông biết tẩy của tụi bây hết.

Tuy miệng nói vậy nhưng tay ông thò túi móc tiền.

- Nè, ông không mua mà cho cháu nè. Ráng học cho giỏi đó!

- Dạ con cảm ơn ông.

Nó cầm tiền cúi đầu cảm ơn rồi phóng đi một hơi.

Đang đi gần tới nhà cậu mợ nó, thì chợt bên lề đường có một người cụt hai chân ngồi trên chiếc xe ba bánh tự chế, chia xấp giấy số ra mời. Ba nó dục dục rồi đứng lại biểu mọi

người về trước đi. Thăng Tâm thắc mắc day qua hỏi mẹ:

- Sao có nhiều người bother mình quá vậy mẹ?

- Tại người ta nghèo phải đi bán mới có tiền ăn cơm.

Bình thường như ở nhà bà sẽ giảng một hồi nữa về việc hủy hoại thức ăn, phung phí đồ xài trong khi có vô số người xung quanh đói kém, phải làm lưng vất vả ở bất cứ tuổi tác nào mới có miếng ăn. Nhưng ở đây là đi chơi nên bà kèm lại không nói nữa.

- Sao con nhỏ đó ăn tô phở thừa của con?

- Nó đói nên ai bỏ thừa thì ăn.

- Nó có tiền bán giấy số đó, mua ăn.

- Bán một ngày lời có hai mươi lăm đến năm mươi xu hà con. Ăn một tô phở hết năm mươi xu rồi cả nhà nó đói sao!

- Hai mươi lăm xu!?

Thăng Tâm nghi ngờ hỏi lại, vì đói với nó nhiều lần nó cầm đồng hai mươi lăm xu mà không thấy giá trị gì hết.

- Còn bà già sao đi bán giấy số? Con bà đâu?

- Mẹ không biết, nhưng chắc là không ai nuôi nên bà phải tự đi bán để kiếm tiền ăn cơm. Con tội nghiệp không?

Thăng Tâm nín thinh không trả lời.

Đây là lần đầu tiên thăng Tâm theo ba má về Việt Nam, nghe nói là thăm bà con nội ngoại và đi tắm biển. Tưởng là vui, nhưng sau khi bước xuống phi trường từ chiều hôm qua là nó thấy bực bội khó chịu rồi. Trời thì nóng bức rín rít. Bên ngoài thì ồn ào, người vật hỗn độn, xe cộ đủ loại chen lấn giành chạy bóp kèn inh ỏi làm đau tai nhức óc và tung bụi khói mịt mù khó thở. Không biết bao nhiêu lần thăng Tâm cảm

râm với má nó đi về làm chi!?. Sáng nay nó theo gia đình đi ăn sáng mà không vui, nhưng rồi sự việc xảy ra trước mặt nó thiệt lạ lùng, nó chưa từng thấy và chưa từng ngờ có người dám thò tay bung lấy đồ thừa của người ta mà ăn. Nó hơi sốc và thật sự không hiểu nổi.

Thăng Tâm không hiểu là phải, vì nó được sanh ra và lớn lên trên đất nước Canada giàu có phong phú, con người được đầy đủ mọi thứ từ tinh thần cho đến vật chất. Từ nhỏ nó đã được cung cấp đủ mọi tiện nghi cá nhân dư thừa nên quen rồi. Sống và lớn lên trong môi trường đó nó cho như vậy là đương nhiên. Cái gì của nó là của nó, cái gì nó muốn là phải đòi hỏi cho có, phải được thỏa mãn. Nhiều lần nó thấy hình ảnh trẻ em Phi Châu đói trên màn hình TV nó dừng đưng, không để ý. Bà già, thăng nhỏ, người tàn tật mời gọi mua giấy số, mới đầu nó cho là bother, nhưng nhiều quá làm nó chú ý. Nó nhớ lời má nó: "đi bán cả ngày có hai mươi lăm xu". Hai mươi lăm xu, 'a quarter' nó cầm thầy bậy trong nhà mà không màng!

Từ đó đi chơi bất kỳ đâu thăng Tâm đều để ý đến những người bán giấy số này. Nó tò mò quan sát từng cử chỉ của họ. Nó thấy họ sao mà nhiều quá, lúc nào cũng có, ở đâu cũng có, ngoài bãi biển cũng có. Đặc biệt mỗi khi bắt gặp những đứa bán giấy số bằng hay nhỏ hơn nó, nó theo dõi hoài cho đến khi mất hút thì thôi. Trời nắng chang chang, mặt đỏ kè mồ hôi rịn đầy áo, tụi nó cầm xấp giấy số đi trên hè phố đầy áp tiếng ồn ào của xe cộ đủ loại tung bụi khói mịt mù, tạt bên này ghé bên kia giờ tay mời, nhưng thường là bị xua tay đuổi đi hơn là gọi đứng lại để mua. Riêng ba nó, nó thấy ai mời cũng mua, nhưng mỗi lần mua vài tấm thôi. Nó có thắc mắc sao cha mẹ dám để cho tụi nhỏ ra đường,

không sợ bị lạc hay bị người ta bắt cóc giựt tiền sao? Thăng nhỏ chút xíu kia làm sao biết thổi tiền?

Nó còn phải đi học nữa! Một ngày hai mươi lăm xu!

Thăng Tâm mang hình ảnh và thắc mắc đó về quê. Luôn cả hình ảnh những người già ốm yếu nghèo khó chấp tay vái lạy những người trong phái đoàn thiện nguyện mà ba má nó dẫn nó theo, đưa cho họ bịch quà hay khám bệnh phát thuốc.

Đến quê rồi nó thấy thật buồn. Quê nội quê ngoại cũng vậy không biết ba má nó vui gì mà ở? Nhà cô dựng nó không có gì hết, cái TV trắng đen nhỏ xíu chiếu cái gì nó không hiểu. Nó được giới thiệu với anh Tuấn là con cô dựng lớn hơn nó một tuổi. Anh Tuấn ngoài giờ đi học phải dắt trâu ra đồng ăn cỏ, nên ít có thời giờ chơi với nó, thành ra suốt ngày nó chỉ chơi với con chó Lu và cái iPod nó đem theo. Anh Tuấn rủ nó cùng ra ngoài đồng chơi, nhưng nó từ chối. Sau nhiều lần ở nhà hoài cũng chán, nó theo. Nó gặp rất nhiều đứa trẻ cũng giống như anh Tuấn, đi học về phụ cha mẹ đưa trâu bò ra đồng ăn cỏ, chúng nó vui vẻ tự nhiên chơi đùa với nhau như không có gì là khó nhọc hay khó chịu hết. Chúng nó trầm trồ cái iPod của thăng Tâm và chụm đầu xem thăng Tâm chơi game mà thích thú và thần phục lắm, làm thăng tâm khoái chí. Từ đó chiều nào nó cũng đợi anh Tuấn đi học về để ra ngoài đồng chơi. Tuấn cho nó cỡi trâu, dạy nó bắt đé đá, cho nó con đé lớn nhất để đá với đám bạn mới. Dạy nó đá cỏ gà và nhiều trò chơi khác, câu cá, chèo ghe . . . , cái nào anh Tuấn cũng nhường cho nó ưu tiên hết làm nó thích chí, hết thấy buồn và than phiền đòi ba má nó đi về nữa.

Rồi ngày về cũng đến, thằng Tâm và ba má nó phải trở lên thành phố vài ngày trước khi đáp máy bay về lại Canada. Mọi người tiễn ra xe, nó thấy quyến luyến anh Tuấn. Vừa ngồi lên xe, nó sực nhớ chuyện gì lật đật nhảy xuống lôi theo cái túi xách, rồi ngồi xuống lục lọi một hồi lôi ra cái túi nhỏ đựng cái iPod mà nó rất quý, đứng dậy chạy ngược lại đúi trong tay anh Tuấn: 'cho anh đó' bất thần, làm Tuấn ngỡ ngàng không kịp nói gì, chỉ ôm chầm lấy Tâm vào mình xiết mạnh và Tâm cũng xiết lại rồi buông ra chạy trở lại xe.

Sáng nay thằng Tâm, ba má nó và cậu mợ đi ăn sáng ở cái tiệm phở quen thuộc gần nhà. Trước khi đi thằng Tâm nói nhỏ với má nó:

- Mẹ cho con hai đồng, về bên con lấy ống trả lại mẹ.

- Con cần gì nói mẹ mua cho.

- Không, con chỉ muốn mượn thôi

Trong thời gian gần đây bà thấy con trở nên dễ dãi, ít khó chịu cảm ràm nên cũng không tìm hiểu lý do hỏi mượn.

- Con muốn tiền đô hay tiền Việt?

- Tiền mà mẹ xài ở đây đó.

Nếu có ai để ý sẽ thấy thằng Tâm hay nhìn ra ngoài lộ như tìm kiếm ai và khi tô phở được đặt trước mặt, nó tự động lấy muỗng đưa chứ không cần đợi má nó lấy cho như trước và bắt đầu chăm chú ăn hết một hơi không bỏ thừa chút nào. Bất chợt con nhỏ bán giấy số hôm trước bước vào, thằng Tâm lật đật móc tiền trong túi nhét vô tay má nó: 'mẹ cho nó đi'. Thì ra bà đã hiểu, mím cười âu yếm nói: 'tiền của con, con muốn cho thì cho nó đi'. Thằng Tâm giục giặc thúc hối: 'mẹ cho đi'. Bà đành phải kêu con bé lại chỉ thằng Tâm rồi đưa ra năm chục ngàn nói: 'cậu này cho cháu', 'và em nó' thằng Tâm vọt miệng thêm vào. Con nhỏ cảm ơn trước sự ngạc nhiên của

ba thằng Tâm.

Đêm tối má thằng Tâm đang sắp xếp quần áo chuẩn bị vô valy, thì thằng Tâm đi vào. Bà kêu con lại hỏi:

- Mẹ định để lại một số quần áo cũ của con cho người nghèo con chịu không?

Thằng Tâm vọt miệng nói ngay không suy nghĩ:

- Cho anh Tuấn mẹ.

- Bậy nè, bà con mình phải cho đồ mới chứ ai cho đồ cũ.

- Vậy cho ai hả mẹ?

- Mẹ sẽ nhờ cậu mợ thấy ai nghèo thì cho, mấy đứa bán giấy số chẳng hạn.

- Để lại hết được không mẹ?

- Được chứ. Vậy là mẹ chỉ đem mấy bộ đồ mới mua của con theo còn lại là mẹ để lại hết.

- Dạ.

- Thôi con đi ngủ đi rồi sáng sớm ra phi trường.

Trên chuyến bay trở về lại Canada, mẹ thằng Tâm âu yếm nhìn thằng con trai thật sự lớn đang nghẹo đầu ngủ một cách say sưa, bà quay sang ngắm bàn tay chống xiết mạnh.

- Anh có thấy con mình có gì khác không?

- Có, anh theo dõi biến chuyển của nó từng ngày. Anh rất mừng khi thấy nó thay đổi, tính tình dễ chịu hơn và nhất là không ngờ nó biết cho ra.

- Em cũng không biết lý do gì con mình thay đổi nhanh như vậy, nó dám cho cái iPod yêu quý của nó cho thằng Tuấn là điều em không ngờ. Chứ trước đây đồ của nó là nó bo bo giữ, đồ đứa nào đụng được. Ngay cả em năn nỉ nó cho thằng Calvin con chị Liên đến chơi mượn một chút mà nhứt định nó không cho, để thằng nhỏ khóc giãy từ phải đi về.

- Anh để ý thấy thằng Tuấn con

cô dưỡng năm là đứa con ngoan, đi học về không những biết tự lo cho mình mà còn phụ giúp chuyện trong nhà. Nó dẫn thằng Tâm đi chơi, nhường nhịn cho nó đủ thứ chắc nó mền rồi bắt chước. Em có để ý thấy nó đi chơi với thằng Tuấn về là tự lấy đồ đi tắm với thằng Tuấn, chứ đâu có đợi em kêu lấy đồ cho như trước.

- Em thấy chớ và mừng cho nó không còn ý lại. Như sáng hôm qua lúc ăn phở em có ý không lấy muỗng đưa cho nó, anh có thấy nó tự lấy muỗng và ăn một hơi hết trơn không bỏ một chút nào, giới không?

- Có, anh có thấy.

- Cái gì vậy anh? Trước đây em la con hoài về việc bỏ thức ăn mà có ăn nhằm gì đâu. Chỉ nó cảnh trong TV chiếu con nít Phi Châu đói không có ăn, nó còn trả lời: 'I've heard it a thousand times' rồi bỏ đi có giận không.

- Anh nghĩ thực tế đã dạy con mình. Mắt nó thấy, tai nó nghe, nó có suy nghĩ nhận xét chứ không phải không. Minh tưởng nó nhỏ, cho nó nhỏ, chứ thực sự nó không nhỏ đâu. Trẻ con bèn này, chúng nó thực tế lắm. Sẽ làm khi thực sự đã hiểu.

- Không ngờ chuyện đi này là một bài học tốt cho con. Minh quá lời phải không anh?

Hoài Năng

Hoài Năng

Gioa - Kim

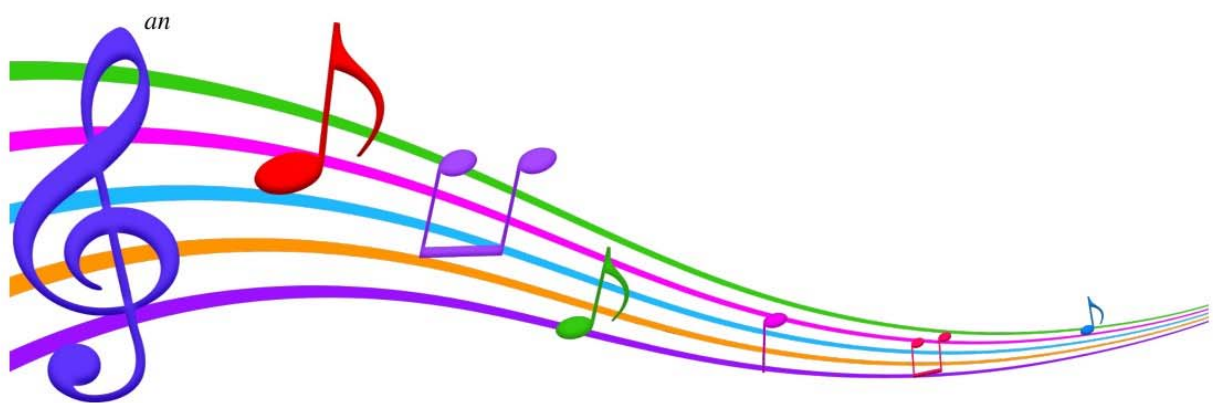
BÀI CA NÀO CHO EM

Gioa-Kim

Sao em lại hát bài ca máu lửa?
khơi hận thù một thửa trên quê hương. Sao ngân nga hoài câu hát thể
lương khóc thân phận bi thương nơi trần thế?
Sao em không hát bài ca khen ngợi Chúa muôn loài dựng nên trời
đất. Bao nhiêu công trình, bao nhiêu ơn phúc,
tình Ngài đã trao ban cho trần gian. Em khóc

gì khi chiều tà bóng xế, khi thu về lặng lẽ cánh hoa
 rơi? Em khóc gì khi đông tới gió mưa lất khùng
 trời, ngồi tiếc nuối một thời đã trôi xa. Sao em không hát bài ca chúc tụng
 Mẹ Thiên Chúa Mẹ của muôn dân. Mẹ là mùa xuân vạn tuế tràn
 gian, Mẹ của Nguồn Ân Cứu Độ tuôn tràn.

Coda
 Em ơi hãy hát, em ơi hãy hát bài thánh ca nguồn bình

Bài Thơ Đêm Noel

Gioa-Kim

Bài thơ đêm No el anh đã hát cùng em lời thánh thi năm
ấy ngợi ca tình vô biên. Bài thơ đêm No
el xao xuyên ngập hồn em, lòng anh nghe rạo rức bởi Tình Yêu Thiên
Liêng. Bài thơ đêm No el, bao năm vẫn êm
dềm. Tâm hồn nghe trầm lắng. Tình Yêu ấy không quên.
Bài thơ đêm No el, ánh sao rơi bên thềm. Lòng người còn thao
thức nhớ tới đêm Bê Lem. Bài thơ đêm No el vang vọng lời ru
êm, ngân ngơ hồn nhưng nhớ, nghe như tiếng Mẹ Hiền.
Bài thơ đêm No el dạt dào trong sương đêm ngân nga như dòng
suối, như chuông mới reo lên

ĐỜI CON CÓ MẸ

Gioa- Kim

PK 1- Trong đêm mờ mịt Mẹ là ánh
trăng cho con nhìn thấy con đường mênh
mang. Khi đời trôi nổi con
như thuyền nan; Mẹ là Sao Biển soi
sáng dẫn đường. ĐK- Đời con có
Mẹ như cá dưới sông, như thuyền đậu
bến như chim về rừng. Đời
con có Mẹ cuộc sống thắm hoa, bước
theo chân Mẹ niềm vui chan hòa.

PK 2- Thao thức trong lòng nhiều nỗi lo
toan Mẹ là khúc hát ru hồn bình
an. Sóng gió hung tàn đường
trần nguy nan, ngược nhìn lên Mẹ lòng
thấy vũng vàng. PK 3- Cho con học
Mẹ một đời yêu thương, noi gương của
Mẹ biết sống khiêm nhường. Cho
con cùng Mẹ nói tiếng xin vâng, cho
con theo Mẹ về nước thiên đàng.

Nhớ La Vang

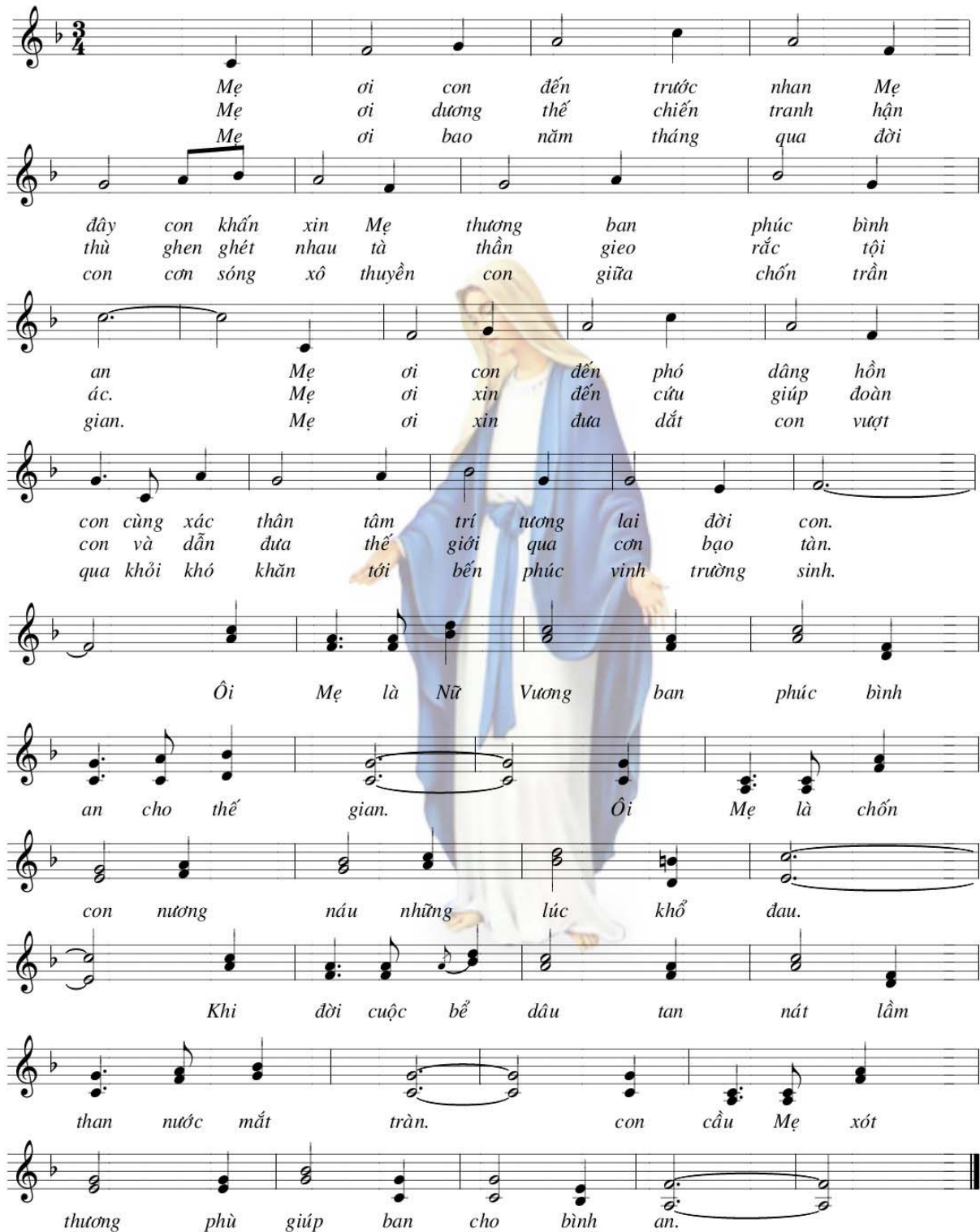
Gioa-Kim

Bao giờ em về Huế, nhớ ghé qua Quảng
Tri, viếng Mẹ ở La Vang, dù đường xa miên
man.
Khi nào đến La
Vang, đừng hấp tấp vội vàng, mà quên quà anh
dẫn, xin Mẹ nắm lá vàng.
Bao năm trời xa vắng, vẫn nhớ chốn linh
thiên, hằng năm thường kính viếng lúc còn thời thiếu
niên.
Bây giờ xa vạn

dăm, mãi nhớ về quê hương, hương về đền thánh
 cũ, dâng Mẹ tình mến thương.
 La vang có gì khác? Bom đạn tháng ngày
 qua; tan nát đền thánh Mẹ, đau lòng con xót
 xa. La vang thương nhớ
 lắm. Đền Mẹ sáng hào quang. Cách xa lòng vương
 vẫn hình bóng Mẹ dịu dàng. *Rall... D.C. al Coda*
Coda
 Ôi La Vang, ôi La
 Vang. Hình bóng Mẹ dịu
 dàng.

NỮ VƯƠNG BÌNH AN

Gioa-Kim

Mẹ ơi con đến trước nhan Mẹ
 Mẹ ơi dương thế chiến tranh hận
 Mẹ ơi bao năm tháng qua đời

dây con khẩn xin Mẹ thương ban phúc bình
 thù ghen ghét nhau tà thân gieo rắc tội
 con con sóng xô thuyền con giữa chốn trần

an Mẹ ơi con đến phó dâng hồn
 ác. Mẹ ơi xin đến cứu giúp đoàn
 gian. Mẹ ơi xin đưa dắt con vượt

con cùng xác thân tâm trí tương lai đời con.
 con và dẫn đưa thế giới qua cơn bạo tàn.
 qua khỏi khó khăn tới bến phúc vinh trường sinh.

Ôi Mẹ là Nữ Vương ban phúc bình
 an cho thế gian. Ôi Mẹ là chốn
 con nương náu những lúc khổ đau.
 Khi đời cuộc bể dâu tan nát lắm
 than nước mắt tràn. con cầu Mẹ xót
 thương phù giúp ban cho bình an.

CƠN MƯA

Làm sao con quên được
Mặt tối nổi cơn dông.
Gió lùa qua khe cửa ;
Rì rào đăm lá thông.

Mưa thì đang giục giã,
Nên mắt ngủ quên ăn.
Vùi đầu trong sách vở,
Chẳng còn thấy bóng trăng.

Bóng đầu ngoài đường nhỏ.
Cả tiếng người xôn xao.
Tiếng còi kêu inh ỏi.
Coi biết tránh đường nào?

Ngước mắt trông lên Mẹ,
Cầu xin Mẹ chờ che.
Lạy Mẹ Hằng Cứu Giúp
Thương con Mẹ lắng nghe.

Mưa trút xuống ào ào.
An huệ Mẹ thương ban.
Con mưa đem tiếng hát.
Đời con thoát làm than.

Đã qua cơn hoạn nạn.
Ơn Mẹ chẳng hề quên.
Mỗi lần con nhớ đến,
Cảm ơn mãi Mẹ Hiền.

Gioa-Kim

Ngân nga vẳng tiếng chuông chiều,
 Bước đường dương thế cô liêu ngại ngần..
 Cúi đầu bên Mẹ dìng chân.
 Thấy hồn lảng đong, lòng trần phôi pha.
 Ôi lay Mẹ Maria.
 Mẹ Thiên Chúa, Mẹ cũng là Mẹ con.
 Mẹ đang đứng đó mỗi mòn,
 Chờ con lưu lạc nỗi buồn chưa khuấy.
 Con nhìn Mẹ, lòng ngất ngây;
 Muốn xin muốn khấn Mẹ đây ơn thiêng.
 Đời con khốn khó triền miên;
 Nhưng nay con đến Mẹ Hiền ủi an.
 Con vui sướng, tình chứa chan;
 Vì Mẹ đứng đó để ban phúc lành.
 Mắt con ngân lệ long lanh.
 Tình thương Mẹ đó, lòng thành con đây.
 Mẹ thương giương rộng đôi tay,
 Xướng ơn vũ lộ cho đây lòng con.
 Ôn Mẹ như nước suối nguồn.
 Hồn con dịu mát, lòng con an lành.
 Con yêu Mẹ rất chân thành.
 Vì con biết Mẹ không đành bỏ con,
 Bởi con yếu đuối mỏng dòn,
 Mẹ luôn che chở bước đường con đi.
 Ôi lay Mẹ, Mẹ Tì Bà.
 Lòng con yêu mến, còn gì nài van.
 Tim con rung nhịp tiếng đàn,
 Tiếng ca ngợi Mẹ muôn vạn mến thương.
 Mắt mai về chốn Thiên Đường,
 Con cùng với Mẹ hát mừng ngợi khen.
 Tạ ơn Tình Chúa vô biên,
 Ban ơn Cứu Độ thân thiêng biến trời...
 Con xin dâng Mẹ Chúa Trời,
 Đói lời chất phát như đời con đây.
 Nhưng con yêu Mẹ lắm thay!
 Ước mong bên Mẹ tháng ngày đời con.

Gioa-Kim

THÁNG MƯỜI MÂN CÔI

*Con xin dâng lên Mẹ Chúa Trời
Một tràng chuỗi hạt kinh Mân Côi.
Hương hoa bay lên nhan thánh Mẹ.
Ngọt ngào tiếng hát, tình đầy vui.*

*Dạy con xin dâng Mẹ tháng Mười
Những chùm hoa thiêng liêng tinh khôi;
Bao nhiêu hy sinh con góp lại,
Làm thành những bó hoa xinh tươi.*

*Con xin dâng lên Mẹ nhân lành
con tim yếu đuối, đời mong manh,
Mẹ cứu giúp con qua thử thách,
Tấm lòng son sắt dạ trung thành.
Con xin dâng lên Mẹ Tội Bội
Giọt nước mắt lăn trên bờ mi,
Hòa với cầu kinh dâng về Mẹ
Lời hèn ý mỏng bài thánh thi.*

*Con xin dâng Mẹ trọn tình yêu
Cho con suốt đời yêu Mẹ nhiều.
Cho con mến Chúa như các thánh.
Và tình con như lễ toàn thiêu.*

Gioa-Kim

TÌNH CHÚA

Ơi tình Chúa bao la;
Chúa thương con hải hà.
Bao tháng ngày lạc bước;
Tình Chúa vẫn thiết tha.

Chúa đã dắt dìu con,
Cho con biết cội nguồn,
Để con về với Chúa
Là Chúa của tình thương.

Con nay xin cúi đầu,
Tạ tình Chúa cao sâu;
Ơn Chúa như trời biển;
Lòng thương xót nhiệm mầu.

Đời con được bao ngày
Còn lại để đến đây
Ca hát ngợi khen Chúa
Lòng mến thương tràn đầy.

Nguyện xin Chúa Thánh Thần
Là nguồn mạch hồng ân
Cho con yêu mến Chúa
Tháng năm suốt đường trần.

Nguyện xin Chúa Thánh Linh
Cho con yêu hết tình
Đáng vì con xuống thế,
Vì con chịu đóng đinh.

Gioa-Kim

Giọt Sương

Thân em một giọt sương trong,
Đem qua sa xuống cảnh hồng nàng niu.
Gió Xuân thổi nhẹ hiu hiu;
Lòng em rung động thương yêu với đời.
Bình minh ló dạng chân trời;
Nắng mai chiếu sáng rạng ngời thân em.
Ai kia ngọc ngấn đừng xem;
Khen em đẹp tựa nàng tiên giáng trần.
Em e then, dạ băng khuâng;
Thân em giọt nước trong ngần đó thôi.
Em xinh nhờ ánh mặt trời,
Lung linh chiếu sáng cho người yêu thương;
Nào đâu phải hạt kim cương,
Chẳng là giọt lệ vô thường trần gian.
Nhờ bao ơn phúc tuôn tràn,
Thân em ngời sáng chứa chan sắc màu.
Tạ ơn Thiên Chúa trên cao,
Anh dương rực rỡ chiếu vào đời em.

Gioa-Kim

Phạm Trung & Quý

Alleluia - Khải Hoàn Ca

Nhạc: Phạm Trung
Ý thơ: Trần Hương Thơ

PK1: Hãy hát lên rung chuyển khắp địa cầu. Khải hoàn
ca vang suốt cả đêm thâu. Ngày ánh sáng bao trùm lên bóng
tối. Chúa sống lại phá tan những u sầu. Cát cao
lên cung điệu rất oai hùng. Ngợi khen Chúa với tiếng kèn hiển
vinh. Chúa sống lại như lời Ngài phán hứa. Hãy reo
mừng Al - le - lu - ia.

ĐK: Al - le - lu - ia. Al - le - lu - ia. Hãy hát reo
Al le lu - ia. Al le lu - ia reo
vang trong tiếng nhạc Khải Hoàn ca. Al - le - lu - ia. Al - le - lu -
vang trong tiếng nhạc Khải Hoàn ca. Al le lu - ia.

Cùng Chúa Đàn Guitar

1

Phần Khởi - Vui Tươi

Ý thơ: Sơ HBT
Nhạc: Phạm Trung

ĐK: La lá la la là lá la la là la lá la la.

La lá la la là lá la la là la lá la.

Cùng Chúa đàn Gui - tar con hoan ca trong tiếng nhạc.

Cùng Chúa đàn Gui - ta con hoan ca muôn lời ca.

1. Con say sưa cung đàn trong nắng mai huy hoàng.
2. Con say sưa cung đàn bên gió xuân nương đời.
3. Con say sưa cung đàn trong tiếng ca nguyện cầu.
4. Con say sưa cung đàn trong gió mưa cuộc đời.

Con say sưa cung đàn cùng bày chim hòa ca khúc.
Con say sưa cung đàn cùng vườn hoa tỏa hương ngát.
Con say sưa cung đàn hòa trầm ca tình yêu Chúa.
Con say sưa cung đàn nguồn tình yêu đường thập giá.

Con xin dâng lên Ngài những khoảnh khắc dịu êm.
Con xin dâng lên Ngài những khoảnh khắc thần tiên.
Con xin dâng lên Ngài những khoảnh khắc thăm sâu.
Con xin dâng lên Ngài những khoảnh khắc buồn vui.

Con xin dâng lên Ngài ngàn ca khúc tạ ơn.
Con xin dâng lên Ngài niềm hạnh phúc triền miên.
Con xin dâng lên Ngài cả tâm trí lòng con.
Con xin dâng lên Ngài lòng phó thác cậy trông.

Dạ Khúc Thiên Thần

1

Ý thơ: Vũ Thủy
Nhạc: Phạm Trung

1. Đêm nay tuyết trắng lung linh, đất trời se
2. Đêm nay Chúa xuống nhân gian, thiên thần ca
3. Đêm nay muôn nước hân hoan, dâng lời cảm

kết tủa lan tin mừng. Tháp chuông khắp chốn tung
hát mừng cho dân Người. Ánh sao lấp lánh muôn
mến ngợi khen danh Người. Đó đây tuyết trắng rơi

bùng, niềm vui toả ấm trên tầng cung mây. Đêm
màu, hào quang toả sáng khung trời Bê - lem. Đêm
đầy, hồn con bùng ấm như trời đang xuân. Đêm

nghe tiếng hát du dương, đêm reo dạ khúc bình an cho
nay con đến xin dâng, con tim thôn thức buồn vui trong
nay mưa xuống man - na, sương sa đổ xuống hồng ân cứu

người. Nửa đêm con Chúa ra đời, mang niềm tin
đời. Hồn con xin tiến dâng Ngài, tâm tình nhỏ
đời. Lặng nghe dạ khúc thiên thần, ca ngợi danh

mới cho người yêu thương. Vinh Danh Thiên Chúa Trên
bé với lòng đơn sơ. Con xin Chúa xuống ơn
Chúa muôn đời uy linh. Đêm nay con Chúa ra

Trời, Bình An Dưới Thế Cho Người Lòng Ngay.
lành, nguyện cho dương thế chan hòa niềm vui.
đời, trời cao đất thấp tôn thờ Hải Nhi.

Giáng Sinh Bản Thượng

1

Ý Thơ: Trịnh Tây Ninh
Nhạc: Phạm Trung

Chậm - nghiêm trang - Intro..

Vinh Danh, Vinh Danh Thiên Chúa trên trời.

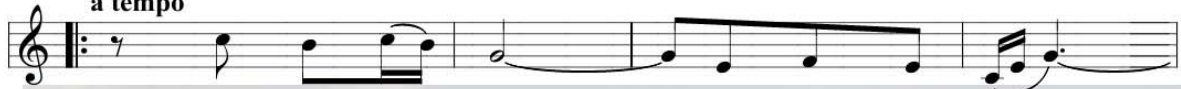

Bình an, Bình an dưới thế. Cho

người, cho người là người lòng ngay, là người lòng ngay. *Fine*

a tempo

1. Như cọng rơm mềm, nằm trên máng cỏ.
2. Như vì sao trời, ngàn đêm sáng tỏ.

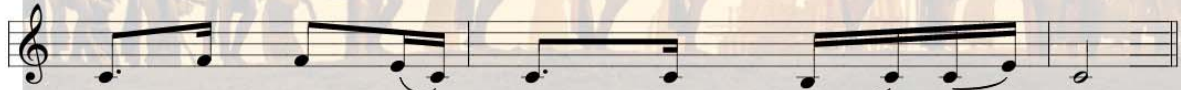
Lòng con đơn sơ, như hoa kơ - nia, như hoa kơ -
Hồn con hân hoan, như hoa kơ - nia, như hoa kơ -

nia nia. Con như mây trời, bay tìm kiếm Hải
Đơn sơ chân thành, dân làng dâng về

Nhi. Theo dấu ba vua, cúi mình thờ
Chúa. Ca khúc tôn vinh, chúc tụng Hải

lạy. Con dâng một đượ, dâng vàng nhũ hương.
Nhi. Đêm nay giáng trần, cứu chuộc thế nhân.

Ngàn sao lấp lánh,
Bản làng mừng vui,
em bé nhẹ
ca hát nhịp

Ngàn sao lấp lánh,
Bản làng mừng vui,

nhàng.
nhàng.
Quỳ bên hang đá, thờ lạy Chúa Hải
Rừng khuya nao nức, từng hồi chiêng vọng

em bé nhẹ nhàng. Quỳ bên hang đá, thờ lạy Chúa Hải
ca hát nhịp nhàng. Rừng khuya nao nức, từng hồi chiêng vọng

Nhi.
ngân.
Chúa Hải Đông cười vui.
Đón chào mừng Hải Nhi.

Nhi.
ngân.
Chúa Hải Đông cười
Đón chào mừng Hải -

Tình yêu Ngài không bờ bến,
toàn dân làng reo nháy múa,
vui.
Nhi.

Tình yêu Ngài không bờ
Toàn dân làng reo nháy

nhiều hơn lá trong rừng thu, nhiều hơn cát trên cồn hoang.
từng hồi trống vang rền xa, hòa khúc hát thiên thần ca.

bến, nhiều hơn lá trong rừng thu, nhiều hơn cát trên cồn hoang.
múa, từng hồi trống vang rền xa, hòa tiếng hát thiên thần ca.

Hân hoan, vui mừng

ĐK: Đêm nay Con Thiên Chúa ra đời. Năm trong máng

Con Thiên Chúa ra đời.

cò. Vì tình yêu chân thành Ngài dành cho

Năm trong máng cò. Vì tình yêu chân thành Ngài dành cho

làng, Ngài dành cho con. Đêm nay con dâng Chúa tâm lòng.

làng, Ngài dành cho con. Dâng

Lòng thật thà yêu thương nhau. Dù bản làng nghèo

Chúa tâm lòng. Lòng thật thà yêu thương nhau. Dù bản làng nghèo

hèn, nhưng dâng lên Ngài tâm lòng biết ơn.

hèn, nhưng dâng lên Ngài tâm lòng biết ơn.

Huyền Diệu Đêm Noel

1

Phạm Trung

1. Có đêm nào huyền diệu như đêm No - el.
2. Có đêm nào bình yên như đêm No - el.
3. Có đêm nào tình người thân thương bên nhau.

Ánh sao trời nhấp nhàng lung linh trên cao. Gió lay
Khắp nhân loại mừng vui trong đêm yêu thương. Tiếng chuông
No - el về lòng người hân hoan nồn nao. Cả nhân
nhẹ làn mây hòa chung tiếng hát của các thiên thần.
vọng gần xa dập dờn réo rắt mừng Chúa ra đời.
loại cùng nhau hòa vang khúc hát mừng Chúa giáng trần.

Có đêm nào nhạc trời du dương ru êm.
Có đêm nào lặng im như đêm No - el.
Có đêm nào nụ cười cho nhau an vui.

Phút nhiệm mầu tỏa lan ôi sao linh thiêng. Tiếng thiên
Chốn hang lừa là nơi nương thân đêm. Với mục
Phút tung bừng tràn ngập trong đêm No - el. Khắp nhân
thần hòa ca ngợi khen Thiên Chúa sinh xuống làm người.
đồng nửa đêm cùng nhau tìm kiếm thờ kính Hải Nhi.
trần mừng vui cùng nhau chào đón hoàng tử bình an.

ĐK: Hãy chấp tay nguyện cầu, cầu cho muôn ngàn dân nước.
Biết mến yêu tha nhân cùng nhau xây đắp tình thương.
Hãy đến đây tôn thờ Hải Nhi con một Thiên Chúa.
Đấng sẽ mang yêu thương bình an cho cả nhân loại.

Lời Gọi Fatima

(1917 - 2017)

1

Phạm Trung

Tâm tình

1. Từ trăm năm qua Mẹ - đến thế gian kêu -
2. Thời gian qua đi nhân loại vẫn sống trong ơ -
3. Ở Fa ti ma Mẹ hiện ra với ba em chẵn

gọi. Từ trăm năm qua Mẹ lên tiếng thiết tha van
hờ. Ở nơi dương gian lạc - thú vẫn vương cõi
cừ. Mẹ ban muôn ơn cho thế giới với bao ơn

nài. Thống hối quay về cải thiện đời sống yêu
trần. Sống thác vô bờ lỗi tội trần ngập nơi
lành. Cứu giúp xoa dịu những người tàn tật đau

thương. Thành tâm Xin Vâng như Mẹ cất tiếng thưa với Sứ
nơi. Mẹ ban ơn thiêng dẫn - dắt thế gian quay trở
thương. Đoàn con xin dâng lời tạ ơn chúa chan bao ân

Thần. Dù bao gian nan nguyện tín thác kính dâng lên
về. Mẹ Fa ti ma tỏa - sáng ánh dương soi
tình. Lời kinh mân côi tỏa - ngát đức tin sáng

Mẹ. Quyết sống theo Mẹ sống tình là tình con ngoan.
đường. Phúc đức chan hòa thiết tha tình Mẹ thương con.
ngời. Vững bước bên Mẹ với Mẹ lòng con sướng vui.

ĐK: Lạy Mẹ Fa ti ma đoàn con kính dâng lên Mẹ.
 Lời nguyện kinh mân côi, cầu cho thế giới bình an.
 Đòi con xin phó thác cuộc sống lên trái tim Mẹ.
 Nguyện sớm tới thi hành mệnh lệnh Mẹ đã truyền ban.

Coda
 Lạy Mẹ Fa ti ma. Nữ Vương Rất Thánh Mân Côi.
 Cầu cho chúng con.

1.
 Cầu cho chúng con.
 Vương Rất Thánh Mân Côi. Cầu cho chúng con.

2. rit... *Fine*
 cho Nước Việt thân yêu chúng con.
 cho Nước Việt thân yêu chúng con.

Lời Nguyễn Bên Máng Cỏ

Thơ: Vũ Thủy
Nhạc: Phạm Trung

The musical score is written in a 2/4 time signature with a key signature of one flat (B-flat). It consists of a vocal line and a piano accompaniment line. The lyrics are in Vietnamese and describe a scene of a child playing in a field. The score includes various musical notations such as notes, rests, and dynamic markings like accents (>) and slurs.

Chúa ơi! Con phận là phận cỏ
rơm. Mọn hèn mà nhưng
cố gắng vàng ươm là ươm cánh đồng. là ươm cánh
đồng. Cọng rơm con rải í a tình
nồng. í a tình nồng. Cho bùng lửa ấm cho
hồng là hồng con tim. là hồng con tim. Chúa
ơi! Con phận là phận cỏ rơm.
Chúa ơi! Con phận là phận cỏ
Cho dù mục nát ơ! Vẫn còn mà còn ấm
rơm. Cho dù mục nát ơ! Vẫn còn mà còn ấm
êm. là còn ấm êm. Cọng rơm con
êm là còn ấm êm. Cọng

bện í a tình thương. í a thương tình. Trái vào máng
rôm con bện í a thương tình trái vào máng

cỏ. làm giường là giường Chúa xúa.
cỏ. Làm giường là giường Chúa xúa. *Fine*

Nữ: 1. Thương bao em bé mồ côi,

Thương bao thân phận người già neo đơn. Đêm

nay gió lạnh gió lùa. Cọng rôm thương

kẻ không nhà trú ngụ đêm đông. Chúa...

Nam: 2. Trời đông vẫn một ánh sao.

Nguyện xin dẫn lối con vào tôn vinh. Để

con thấp ngọn nến hồng. Loan tin con

Chúa Hải Đông viếng thăm. Chúa... *D.S. al Fine*

Hương Về Sông Nam Biển Việt

1

Ý thơ: Duy Hân
Nhạc: Phạm Trung

Ngâm thơ tự do

Hương về Sông Nam Biển
Việt. Vùng đất quê hương đẹp tuyệt
vời. Tôi đã sinh ra và khôn
lớn. Mãi nhớ trong tôi suốt một đời.

Hân hoan

Hồ ơi! Hôm nay chào đón xuân
Hồ ơi! Hôm
về hoa sắc khoe màu chim hát líu lo.
nay chào đón xuân về Chim hát líu

Hò ơi! Vui xuân cùng nhau quay
lo. Hò ơi! Vui

quần cầu chúc cho người một đời sáng
tươi.
xuân cùng nhau quay quần một đời sáng

À ơi! Xin cho quê hương Việt
tươi. À ơi! Xin

Nam tự do thanh bình người dân ấm
no.
cho quê hương Việt Nam. Người dân ấm

À ơi! Cầu cho dân Việt yêu
no. À ơi! Yêu

thương cùng nhau xây đắp giống dân Tiên Rồng.
thương cùng nhau xây đắp giống dân Tiên Rồng.

Tha thiết (giai điệu Huế)

O!

Hương về quê hương đất mẹ. Thương
về Biên Việt Sông Nam. Đau buồn còn nhiều dân
oan, khóc than vì còn đói nghèo.
Hương về quê hương điêu tàn. Thương
về tuổi trẻ bơ vơ, thương về người già neo
đơn. Đón đau vì nhiều bất công.
Xin mẹ Việt Nam cầu cho dân tộc thái bình.
Cho lúa chín niềm tin sự thật đơm bông.
Xin mẹ Việt Nam cầu cho mưa thuận gió hoà.
Cho biển xanh cát trắng, cá tôm bơi lội tung tăng.

Vui tươi

là la lá _____ là la lá _____ lá la _____

Ngày Hội Xuân ấm lòng lữ khách tha
 hương, nhớ về tổ quốc quê hương, mong
 ngày đất nước tự do.

Ngày đầu xuân vang lời cầu chúc nơi
 Ngày đầu xuân vang
 nơi. Xuân về rộn rã tiếng
 lời cầu chúc nơi nơi. Tiếng
 cười đón chào mùa xuân tươi thắm.
 cười đón chào mùa xuân tươi thắm.

Ngày đầu xuân thương chúc quê hương bình
 Ngày đầu xuân thương
 an. Đoàn kết yêu thương dài
 chúc quê hương bình an đoàn

1.
 lâu. Hoan ca bài ca dân chủ tung
 kết yêu thương dài lâu. Dân chủ tung
 bay trên khắp thôn làng.
 bay trên khắp thôn làng.

2.
 lâu. Sông Nam Biên
 kết yêu thương dài lâu. Biên

rit. Việt lung linh giữa ánh sao trời. *Fine*
 Việt lung linh giữa ánh sao trời.

Thánh Lễ Online

1

Phạm Trung

Em B7 Em

1. Con dự lễ on - line trong cơn dịch nhiễm lan tràn.
2. Con chịu lễ thiêng liêng êm êm tình Chúa ngọt ngào.
3. Con lần chuỗi mân côi van xin Mẹ khứng nhậm lời.

G Am Em B7

Với cõi lòng ăn năn tâm hồn thống hối trở về cùng Cha.
Với tấm lòng tha thiết con ở cùng Chúa Chúa ở cùng con.
Cho những người bệnh nhân lau sạch nước mắt sống trong cây trơng.

Em B7 Em

Xin lòng Chúa xót thương nơi nơi sống trong kinh hoàng.
Xin Ngài đến với con cho con phút giây nhiệm màu.
Xin Mẹ hãy đoái thương xưa đi những cơn đau buồn.

G Am B7 Em

Bao gia đình tang thương muôn người điêu đứng trong cơn dịch bệnh.
Xin Chúa bảo vệ con xin đừng để con bơ vơ giữa đời.
Cho những người âu lo biết tìm ẩn náu nơi trái tim Mẹ.

E B7

ĐK: Xin Chúa thương chữa lành bệnh nhân trong lúc hiểm nghèo.

F#m B7 E

Ban sức thêm cho họ vượt qua những nỗi buồn đau.

E A E

Xin Chúa thương chúc lành người lo chăm sóc bệnh nhân.

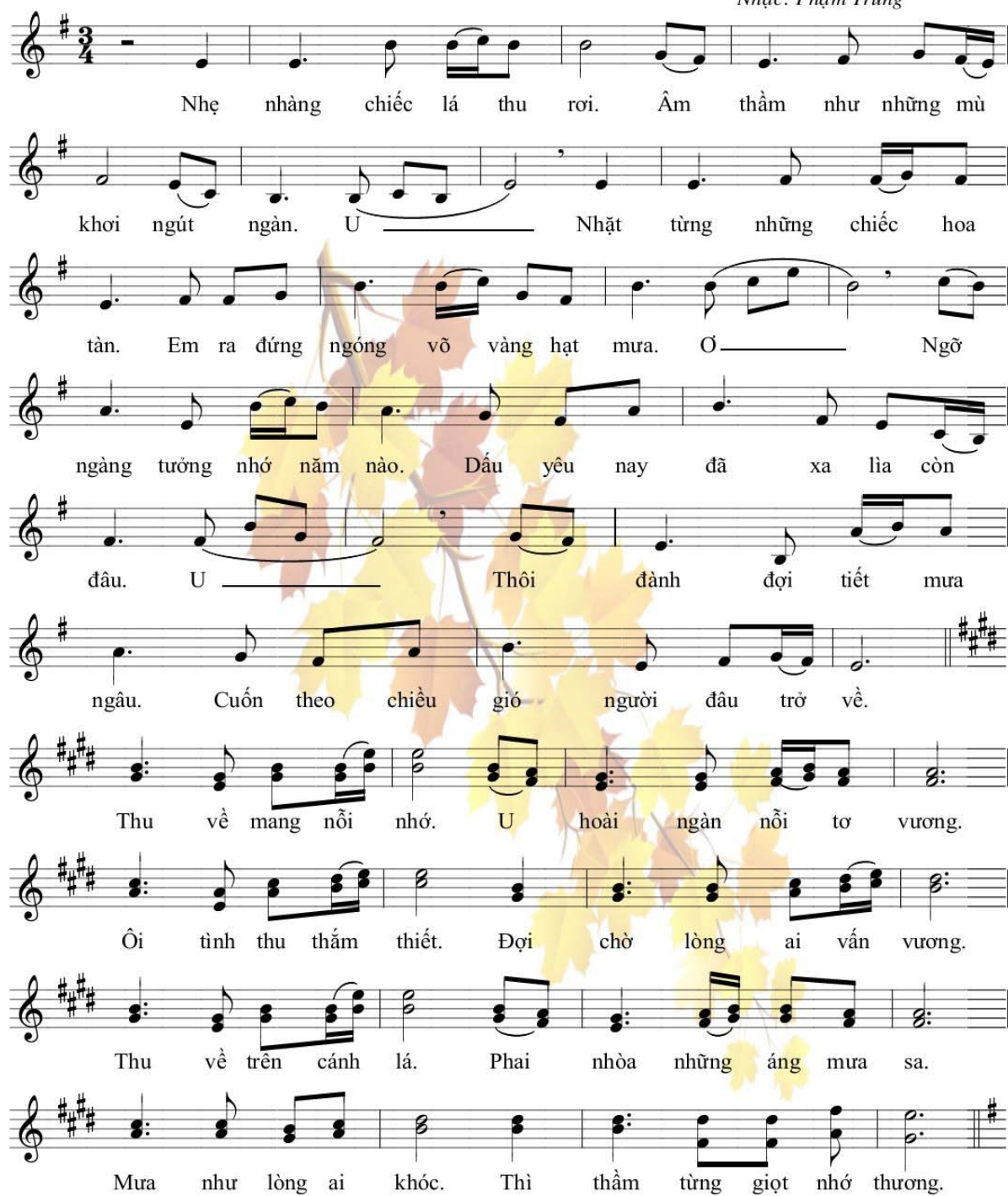
F#m B7 E

Xin Chúa thương ngăn chặn cơn dịch để cứu loài người.

Thu Mưa Ngâu

1

Thơ: Nguyễn Ngọc Duy
Nhạc: Phạm Trung

Nhẹ nhàng chiếc lá thu rơi. Âm thầm như những mù
khói ngút ngàn. U Nhặt từng những chiếc hoa
tàn. Em ra đứng ngắm võ vàng hạt mưa. Ở Ngõ
ngàng tường nhớ năm nào. Dấu yêu nay đã xa lìa còn
đâu. U Thôi đành đợi tiết mưa
ngâu. Cuốn theo chiều gió người đâu trở về.
Thu về mang nỗi nhớ. U hoài ngàn nỗi tơ vương.
Ôi tình thu thấm thiết. Đợi chờ lòng ai vấn vương.
Thu về trên cánh lá. Phai nhòa những áng mưa sa.
Mưa như lòng ai khóc. Thi thầm từng giọt nhớ thương.

Trăng thề em nhớ thương ai. Suối
 lệ róc rách trời thu ướn nhòa. U
 Thì thầm trong gió hát hiu. Đôi tay em
 đã rã rời mọi mong. Ở Thôi
 đành như kiếp ngóng chông. Thân em hóa đá bên hòn vọng
 phu. U Mùa thu tháng bảy mưa
 ngâu. Ngưu Lang Chức Nữ hẹn nhau trở về. *To Coda*
Coda Mưa như lòng ai khóc. Thì thầm từng giọt nhớ thương. *Fine*

CAO BỒI GIÀ

GIÁNG THỀ PHÚ

Thiên Chúa trên trời;
Con Vua hạ thế.
Bỏ chốn cao sang;
Chọn nơi quanh quẽ.
Xuống cõi hạ ,mang phân thân mỏng ,không chút đắn đo;
Thoái ngại cao ,mặc lấy tính phàm ,chẳng chi câu nệ.
Khai hộ tịch hồi quy ,đất tổ bơ vơ;
Lệnh kiểm tra tái đảo ,quê nhà rừng rẻ.
Nương bụng Mẹ ,tối vắng lang thang ,kiếm nơi khoác phận người;
Cạy tay chồng ,đem khuya thất thiếu ,tìm chốn sinh con trẻ.
Biết bao lối điếm khước từ;
Và số quán hàng ,xua nê.
Mết phương cuối nẻo chẽ;
Tận lối cùng đường tắc bẽ.
Chuông bỏ ngựa ,đồng không mông quạnh ,hơi sức vật tiếp đôn mừng reo;
Lâu dài người ,chân ấm nệm êm ,dạ nhân sinh hừng hờ coi rẻ.
Lạy Dấng Con Trời;
Ôi Vua Cửu Thế.
Đon cái khốn khổ từ phút chào đời;
Thiếu thốn bản hàn ngay giây nhập thế.
Kia vũ trụ ,sáng miêng thay thảy cả muôn ngàn tinh tú xa xôi;
Hỏi nhân loài ,nghehnh đón có ai ai ngoài dăm bảy mục đồng nhỏ bé.
Thiên quốc hân hoan;
Dương trần vô lễ.
Thiên thân hữu ý ,tấu tích vang tiếng tăng cao;
Nhân loại vô tâm ,che tai bật hơi muôn kẻ.
Mấy kỷ đời qua;
Hài ngàn năm lẻ.
Bao phần nhân loại đã rõ tin thờ;
Lắm kẻ dương gian còn chưa biết lẽ.
Vinh hiển Chúa cao trọng trên Trời;
Bình an người thiện tâm dưới thế.
Ơn cứu độ vạn kiếp ,mãi tận khó lường;
Phúc tẩy thanh muôn dân và cùng khôn kể.
Nay kính nhớ:
Sáo vọng run thờ;
Chuông ngân giống tế.
Thiên quốc cố ơn khắc giáng sinh;
Trần gian lại kính ngày đại lễ.
Miệng khách hồi ,nào ca tụng muôn lời;
Hồn tôi ơi ,hãy mừng vui mọi lễ.
Cảm tạ ơn Con Trời;
Tụng ca danh Chúa Tế.
Vì nhân thế hy sinh;
Bởi tình yêu hiến tế.

CAO BỒI GIÀ

CHUYỀN THU

*Cảnh trí thiên nhiên khéo khéo bày
Hơi thu man mát đã về đây
Lạnh lùng phương bắc se se gió
Xanh ngắt trời cao, trắng trắng mây
ngần da say lòng bao kẻ thế
Chuyển màu đổi sắc cả rừng cây
Khói sương phảng phất vờ tà điểm
Đồi núi vươn mình đón gió may...*

XIN GỬI CHỨT THU...

*Nẻo may, thu đã thoảng rồi đây
Lá già cành cao, gốc phủ đây
Rừng viễn ngọc vàng, vàng sợi nắng,
Khoảng xanh gọn trắng, trắng vòm mây
Hơi nồng quán cũ, hành ai đó
Gió lạnh phương xa, gheo gã này
Ước gửi chút se về cố xiê...
Gửi theo tron nổi kẻ trời tây.*

MƠ THU

*Đã nghe vắng bật tiếng Cu gù
Đâu đó mơ hồ thoáng sắc thu
Gió lạnh lên về sau khác vắng
Nóng nồng ướp thổi trước khi tì
Ling lo trắng khuyết treo trời thăm
Man mát sương khuya phủ bóng mù
Thân tịnh chốn đây hồn viễn lạc...
mơ về cố xiê, ngọt lời ru...*

ƠI THU

*Hiu hiu quanh vắng buổi chiều thu
Lo lừng mây bay tựa cánh di
Trời thăm, diều vươn cao tít tắp
Đông xanh, tiêu rêu khéo vi vu
Hồn ru vờ vờ chùm hoa nắng
Mắt ngược xa xăm cánh nhận mù
Bông nhớ vọng hoài năm tháng cũ
Thu ơi lòng nuôi lắm ,oi thu!*

CAO BỒI GIÀ

TRUNG THU ĐÀU...

Trung thu đất khách, quanh đêm nay
Ánh Nguyệt lay cùng ngọn gió may
Già đây, dường quên bày phá cỗ
Trẻ đâu, chẳng thấy họp vui bày
Cuội buồn, ôm gối nơi cung Quảng
Trăng tui, gieo mình đấm cỏ cây
Mặt gã mơ về rằm cố xứ
Rưng rưng giọt mặn thấm vai gầy...

CẢNH THU

Cảnh thu lá úa lặng buồn rơi
Mây trắng lang thang dạo góc trời
Đôi sợi khói lam vờn cuối xóm
Mặt manh nắng ấm ngả lưng đồi
Âm thầm cánh vạc bay trăm mấc
Êm à dòng sông lượn lá lời
Thăm thẳm hồn thu bao lời khách
Ngẩn ngơ nào chỉ mỗi riêng... tôi.

LẠI MỘT MÙA THU SANG

Lạnh lẽo heo may trải núi ngàn
Phải chăng thu đã lặng thắm sang
Muôn màng tiếng cuộc, lời thương oán
Thấp thoáng riêng cây sắc dậm vàng
Luyến tiếc mấy mùa, nơi chốn cũ
Nhớ nhung một thuở bước chân hoang
Đẹp sao kỷ niệm bao ngày ấy
Đố dặc đời ta cũng... sắp tàn!

HỒI THU

Có phải đã về đây gió thu
Heo may lặng lẽ ẩn sương mù
Đám dề lá cỏ gieo hồn lệ
Vất vèo cành cây vèo tiếng tu
Ánh nguyệt nửa vành mờ bóng lạng
Lòng ta đây dạ nẫu hồn ru
Tiết trời se lạnh hờn theo gió
Trống vắng, xao nghe một cõi tù!

CAO BỒI GIÀ

VIẾT CHO NHAU

(Thể Loại Hát Nói/ Ca Trù)

MUỖU

Anh em họp mặt xum vầy
Hiệp cùng với cả bán cầu bên kia
Cùng nhau viết lách , sẽ chia
Tinh thần hiệp nhất, khiến xa hóa gần

NÓI

Dầu thiên lý vẫn năng tương ngộ
Bạn trời xa bất ngộ cũng lòng say
Đồng thanh tương ứng, tiếng như thay
Sẽ chia hết không thừa hết thiếu
TỪU PHÙNG TRI KỶ THIÊN BÔI THIỂU,
NHẤT NGỘ TRÙNG LAI VẠN CỔ LƯU.
Kẻ sung sức, người đến tuổi về hưu
Bạn chi nữa rằng ai tròn, ta khuyết
Lòng hơi dạ như đại gia đình thân thiết
Hãy trao nhau cả tâm nguyện yêu thương
Góp mỗi người tí sắc , tị hương
“Viết Cho Nhau “ bưng xanh vườn hoa thắm
Để buồn vui: Bao bàn tay ta nắm
Nguồn an ủi, dầu sinh ký bao năm
Cùng mơ Nước Chúa cao xanh

CAO BỒI GIÀ

CHÚ THÍCH :

Từu phùng tri kỷ thiên bôi thiểu,
Nhất ngộ trùng lai vạn cổ lưu.

(Thiền An thi tập)

Ưống rươu mà gặp tri kỷ thì ngàn ly không say
Một lần gặp gỡ, lưu lại đến ngàn năm sau.

TRI MỆNH TỰ TRÀO

(Cười cười cho đời vui)

Mệnh vô chính diệu, đắc tam không
Hóa Kỳ, Thiên Riêu lại hợp chồng
Phúc bất trùng lai, mong chẳng được
Họa vô đơn chí, chối đầu xong
Nhân quang sớm tối y Đồ Chiểu(*)
Bộ pháp tung hoành, hết Ngộ Không (**)
Hỏi số như ta, ai dễ được?
Già cười ấy bởi tớ xung phong

CAO BỒI GIÀ

(*): không nhìn thấy như đồ Chiểu

(**): què nên đi khuyính khoảng như Ngộ Không

TIẾN TỜ LỊCH CUỐI

Tay buồn bã buông rơi tờ lịch cuối
 Nghe như lời trần trối của một năm
 Thời gian ơi người cứ bước vô tâm
 Chẳng chờ đợi, chẳng cần ai nhắc nhở
 Nghe Tết đến có người vui hơn hờ
 Sầu trong ta lại kén tổ trừu lòng
 Tâm quặn vò trong nhẵn nhịu đợi mong
 Đòi sao mãi long đong dài kiếp nạn
 Lờ kinh khổ như không hề hữu hạn
 Bấy nhiêu năm như bạn hữu ... chung tình
 Lúc tàn niên nhìn lại vẫn ta mình
 Cười thay mếu toàn bóng hình sứt mẻ
 Đâu hạnh phúc ắp một thời trai trẻ
 Xót Chạnh lòng thương lũ trẻ hôm nay
 Mãi đắm chìm trong ảo mộng cơn say
 Quên đạo đức, lẽ luân thường chẳng biết
 Hòa theo thói sống cuồng điên bạo liệt
 Đòi xô nghiêng như thế xiết bao người
 Buồn hay vui thử đáp hồi ai ơi !
 Đòi chất tuổi như chơi trò rượt đuổi
 Nhất niên khứ thu chi lòng tự hỏi
 Như Dã tràng xe cát bãi biển Đông
 Tựa ao bèo chịu nước vỗ long bong
 Môi mận đắng khi Xuân hồi dương thế
 Mì chọt ướt , thoi cũng đành theo lệ
 Ngắm Mai Đào đua hé nở xinh tươi
 Cạn ly bôi cũng mừng chúc theo người.
 Quên năm cũ, Tân niên ngời hy vọng.

CAO BỒI GIÀ

TÀN NIÊN CẢM

*Giờ xem bloc lịch, cạn rồi ư?
Lặng lẽ một năm sắp ...tạ từ
Nhe còi lòng vương bao tiếc nuối
Động tâm trí quẩn những hao hư
Thời gian mất hút như làn khói
Cuộc sống phai tàn tựa lá thu
Vó ngựa nhìn xa đâu vẫn gờ
Khiến hồn nào nuốt, lệ thấm ru...*

CAO BÔI GIÀ

Phượng Hoàng

Lá Thư Noel 2020

*"Sáng nay nhìn thấy trời thu ảo
/ một cánh lá vàng liệng xuống ao
/ một vài cánh lá vút lên cao / trên
cành còn vài chiếc xanh xao / lá ốm
hay sao mà ủ rũ / hay buồn tiễn bạn
chẳng câu chào "*

Các Anh Chị Oi,

Phượng mở đầu Lá Thư Noel 2020 với những vần thơ của Thi Sĩ Trầm Hương Thơ (đang định cư ở Đức), vì P thấy những ý tưởng, hình ảnh trong bài thơ, không chỉ diễn tả về mùa Thu của đất trời, nhưng còn nói lên thực trạng nhân loại trong năm vừa qua! Một năm có con số thật tròn trĩnh, thật đẹp : 2020, nhưng đã bắt đầu với những sự cố đầy bất ổn, lo âu, kèm theo nguy cơ của cái chết, và đã lấy đi mạng sống con người trên toàn cầu, khi đại dịch " Cô Vi 19 " lan truyền khắp các quốc gia. Và nhân loại đang đối diện với sự bùng phát đợt hai mà hậu quả còn trầm trọng hơn. Bên cạnh những thương tổn về dịch bệnh thế giới, con người lại phải đối đầu với những tàn phá, cướp bóc tài sản ở những cửa hàng, siêu thị, và các tượng đài của các danh nhân bị phá hủy trên khắp thế giới, đặc biệt là Hoa Kỳ, do những phong trào biểu tình " Black Lives Matter " _ Những sự cố tàn phá đó, không chỉ xảy ra ở môi trường xã hội ngoài đời, nhưng Kito giáo cũng bị vạ lây ! Quà là " một thế giới loạn, đời đẹp bỏ tất cả tượng Chúa, Mẹ, các Thánh " _ Đức Ông Stephen Rossi : một nhà trừ quỷ và là một tâm lý gia, nhận định " có những dấu hiệu chứng tỏ

đất nước Hoa Kỳ đang bị ma quỷ lộng hành. Một trong những dấu hiệu, đó là sự bất hòa, những cuộc bạo loạn bùng phát. giận dữ và bạo lực thường đi đôi với hoạt động của ma quỷ.

Chính Mục Sư Martin Luther King đã nói " không thể lấy hận thù mà loại bỏ hận thù, chỉ có Tình Yêu mới xóa được hận thù. Nếu ai muốn làm cho thế giới tốt đẹp hơn họ phải gieo rắc yêu thương chứ không phải hận thù " _ Đức Giám Mục Stika của giáo phận Knoxville, USA cũng than thở rằng : " Thật là một thời đại kỳ lạ : bức tượng Đức Mẹ ngoài trời của giáo xứ Thánh Stephen đã bị kẻ phá hoại chặt đầu ! Điều này đang xảy ra trên khắp đất nước Hoa Kỳ. Thật đáng buồn trước các cuộc tấn công vào các nhà thờ Công Giáo, đã và đang xảy ra khắp nơi. Rồi tại nhà thờ Nữ Vương Hòa Bình ở Florida đã bị đốt cháy khi giáo dân đang cầu nguyện trong nhà thờ ! _ Ngay tại Toronto, tượng Đức Mẹ cũng bị chặt đầu tại một nhà thờ ngày 30 / 8 / 2020 _ Ba Lan là một quốc gia hầu như toàn tòng Kito giáo, ấy thế mà ngày 29 / 7 / 2020, một nhóm đồng tính đã xúc phạm tượng Chúa Vác Thánh Giá : họ treo cờ đồng

tính trên Thánh Giá, và bịt mặt Chúa bằng miếng vải có dấu hiệu của những kẻ theo chủ nghĩa vô chính phủ, ngay trước Vương Cung Thánh Đường Thánh Giá ở thủ đô Warsaw _ Phải chăng những biến động trên đã phản ánh đúng như nhận định của Đức Giáo Hoàng Gioan Phaolo 2 : " Thảm kịch của lịch sử nhân loại, bắt nguồn từ thảm kịch của tâm hồn " _ Đức Thánh Cha Benedicto 16 đã nhận định : " Con người luôn cần Thiên Chúa, ngay cả trong một thời đại được đánh dấu bằng sự làm chủ của kỹ thuật và toàn cầu hóa. Họ luôn cần Thiên Chúa là Đấng đã mặc khải chính Ngài qua Đức Kito. Thiên Chúa tụ họp chúng ta lại trong giáo hội hoàn vũ, để học với Ngài qua ý nghĩa đích thực của đời sống Ngài, để nâng đỡ và áp dụng các tiêu chuẩn nhân bản đích thật. Ở đâu con người không còn nhận biết Thiên Chúa, thì ở đó cuộc sống sẽ trống rỗng, không có gì khóa lấp. Lúc đó con người tìm cách trốn thoát trong mơ hồ và bạo lực. Đó chính là những điều càng ngày càng đe dọa giới trẻ " _ Văn Hào Dostoevski đã nói : " Nếu không có Thiên Chúa, người ta được phép làm mọi sự " _ Thế nên, những bất ổn mà thế giới đã và đang trải qua, chính là vì con người thời đại

duy tục đã chối bỏ Thiên Chúa, nên Sự Dữ tung hoành ! nhất là sự chối bỏ đó lại đến từ những người có Sứ Vụ giới thiệu Thiên Chúa cho nhân loại : Đức Cha Jaime Soto, giám mục giáo phận Sacramento, USA đã phải tuyên bố vạ tuyệt thông LM Jeremy Leatherby, vì đã giảng dạy công khai cho tín hữu chống lại tính hợp pháp của Đức Thánh Cha Phanxico _ Rồi LM James Martin là người nổi tiếng với cuốn sách " Xây Dựng Một Nhịp Cầu ", nhằm ủng hộ các vấn đề liên quan đến đồng tính luyến ái. _ Và Sơ Simone Campbell là một trong ba cử tri Công Giáo đã tổ chức buổi ra mắt trực tuyến để ủng hộ lập trường phò phá thai của ứng viên tổng thống Hoa Kỳ Biden

Và xuyên tạc xúc phạm ĐGH Phanxico, gây lầm lạc về lập trường chống phá thai của Giáo Hội, khi tuyên truyền : " bạn có phải là cử tri ủng hộ ĐTC Phanxico không ? Nếu có, hãy ủng hộ Biden " _ Mới đây, Phụng đã chung hứng đến giật mình khi đọc tin : Tổng Giám Mục John Wester của tông giáo phận Santa Fe (USA) cảnh báo các LM trong tông giáo phận : " Họ có thể bị rút năng quyền thuyết giảng, nếu họ giảng lễ lâu hơn 5 phút ! Và trong bối cảnh đại dịch Coronavirus, giáo

dân dự lễ có thể ra về ngay sau khi rước lễ " _ P tự hỏi : nếu giảng lễ chỉ giới hạn trong 5 phút, nhất là bài giảng ngày chủ nhật, thì giảng cái gì !? _ Một bài giảng cũng tựa như một bài luận văn, phải có mở bài, thân bài và kết bài, nhất là giảng về Chúa _ Trong Tông Huấn " Niềm Vui Tin Mừng ", ĐTC Phanxico nhấn mạnh tầm quan trọng của các bài giảng : " Bài giảng có tầm quan trọng đặc biệt trong bối cảnh thánh lễ, bài giảng vượt lên trên hình thức giáo lý, vì đó là thời đỉnh điểm của cuộc đối thoại giữa Thiên Chúa và Dân Ngài, dẫn đến sự hiệp thông bí tích. Cho nên bài giảng tái hiện lại cuộc đối thoại của Chúa đã thiết lập với Dân ngài "

_ Các Anh Chị ạ, nhìn vào những biến động trong xã hội con người, P trầm nghĩ : phải chăng đây là thời kỳ thế mạt (!?), vì trong Phúc Âm tường thuật, có lần Chúa đã than thở : " khi Con Người trở lại, liệu có còn Niềm Tin trên mặt đất này chăng " _ Nhưng rồi, những vần thơ tiếp nối của Thi Sĩ Trầm Hương Thơ lại cho P một niềm vui trong Tin Yêu Hy Vọng : " sáng nay nhìn thấy trời thu ào / vừa chớm Ánh Quang ló dạng đào / giá sương còn vương như châu

ngọc / sáng lên rực rỡ hồn thu thảo / Hồng Ân soi xuống tự trời cao / vạn vật qui chào về Ánh Sáng / tung bùng nhảy múa đón CHÀNG vào / sáng lên bùng vỡ tan băng giá / Hoàng Tử từ trời xuống cứu ta / Thiếu Nữ Sion vui chào đón / tung hô vang dậy vạn lời ca ", khi cả nhân gian trên cõi đất, dù tin hay không tin, lại khắp khơi đón chào ngày Birthday của Hoàng Tử Hòa Bình : Giesu Kito Nhập Thể Làm Người _ Như Vị Tổng Thống thứ 30 của Hoa Kỳ : Calvin Coolidge , đã nói : " Christmas không phải là một thời gian hoặc một mùa, nhưng là một tâm trạng để chào mừng Hòa Bình và Thiện Ý, để có đầy đủ Tình Yêu Thương " _ Và như Mẹ Teresa Calcutta cũng xác quyết : " Lễ Giáng sinh là mỗi khi ta để Thượng Đế thương yêu người khác qua ta, và là mỗi khi ta mỉm cười với anh chị em của ta và cứu giúp họ " _ Như thế, lễ Giáng Sinh không chỉ là ngày 25 tháng 12 hằng năm, nhưng trong mọi phút giây cuộc sống, người môn đệ của Đức Kito sống Lời Gọi Yêu Thương của Sứ Điệp Nhập Thể, như lời đề nghị của ĐGH Benedicto 16: " Con đường của Giáo Hội chỉ có thể dẫn vào tương lai, chứ không thể đi vào quá khứ. Nhưng giáo hội sẽ chỉ có thể định hình tương lai, nếu giáo hội tái cam kết với Chúa Kito và trở về với Ngài ở nơi giáo hội đã lạc mất Ngài. Giáo Hội phải để cho mình được hướng dẫn, không phải bằng cách nhìn vào bản thân hay thế giới, mà cách duy nhất là nhìn vào Đấng Cứu Rỗi, nhìn vào Chúa Kito " _ Vậy thì, Phụng mượn câu nói của Thánh Agustino, như một lời chúc Giáng Sinh và Năm Mới, gửi về các Anh Chị và toàn gia quyền nhá : " CON SẼ SỐNG CUỘC SỐNG CỦA CON, BẰNG CUỘC SỐNG TRẦN ĐẦY CHÚA " .

Phụng Hoàng

Tuyển Tập Viết Cho Nhau

Bên khung cửa thời gian

màu nhiệm Ngôi Hai Nhập Thể mà huyền nhiệm con người và kiếp nhân sinh mới được soi tỏ " _ Với người Kito hữu, niềm vui đó không chỉ giữ lại cho riêng mình, nhưng còn trách nhiệm và bổn phận chia sẻ và giới thiệu Niềm Hạnh Phúc Giáng Sinh đến với toàn nhân loại, như Đức Giáo Hoàng Benedicto 16 đã nói : " Trong một thế giới đã thay đổi sâu xa, nhiệm vụ vẫn còn hữu lý, là thông truyền cho người khác Tin Mừng của Chúa Giesu Kito.

Niềm vui là điều cần được thông truyền. Không nhằm mục đích để có được tối đa con số thành viên cho cộng đồng của ta, hay để có quyền lực. Nhưng vì Tình Yêu, khi được sống trong hân hoan là một minh chứng đích thực cho sự thật Kito giáo " _ Nhưng để thi hành sứ vụ Loan Báo Tin Vui, không phải là điều dễ dàng. Bởi lẽ, chính Đấng ban lệnh truyền: " các con hãy đi loan báo Tin Mừng cho khắp nhân gian và làm Phép Rửa cho họ nhân danh Cha và Con và Thánh Thần ", cũng đã bị người đương thời với Ngài, đóng đinh Ngài trên thập tự ! Và rồi từ thời Cựu Ước, Tiên Tri Jeremia cũng bị dân chúng đổi tên " cúng cơm " thành " Lão Tứ Phía Kinh Hoàng " ! _ Và một điều đau buồn là Giáo Hội bị trừ giập, sát hại, lại chính là con cái trong Giáo Hội.

"Bên khung cửa của thời gian, đất trời đang chuyển mình, đang tàn Thu, đang bước vào thời điểm của tiết hàn lập Đông. Giáng Sinh lại trở về với nhân gian, Giáng Sinh của Tình Yêu Thiên Chúa, Giáng Sinh của Ân Sủng, của Bình An. Ôi ! tội Hồng Phúc của A- đam đã khiến cho Con Thiên Chúa hạ sinh làm người. Và từ đó, đất trời được giao hòa, giao duyên kết hợp. Hạnh Phúc đã Giáng Sinh. Ngoài kia, đằng sau cánh cửa của tâm hồn, có sự hài hòa của vũ trụ, mưa bay bay thật nhẹ trong chiều, sương chiều tỏa lan ngoài ngõ vắng, từng chuỗi hạt tuyết đan quyện vào nhau, đâu đây có tiếng chuông ngân vọng về... đủ làm cho ta ước mơ thần thánh, thì thầm lời nguyện ước...Hạnh Phúc

Giáng Sinh là thế đó...

Bây giờ ở trên vai cuộc đời, ta thấp lùn một ngọn nến sáng lung linh, xin cho chúng ta được Nhập Thể, được lên ngôi trong Hạnh Phúc Giáng Sinh " _ Đó là những lời giới thiệu về ca khúc : " Hạnh Phúc Giáng Sinh " của chính Tác Giả : Linh Mục Nguyễn Quang, Denver, USA _ Dẫu là chưa nghe nhạc khúc, nhưng đọc những lời chia sẻ của Ngài, cũng đủ làm cho tâm hồn người thường ngoạn cảm nhận được Niềm Vui An Bình mà Mẫu Nhiệm Nhập Thể của Ngôi Hai Thiên Chúa ban tặng cho con người, mỗi khi Giáng Sinh về trên cõi nhân gian _ Đúng như trong Hiến Chế " Gaudium et Spes " đã khẳng định : " Chỉ trong

Theo bài viết của Đặng Tự Do trên Vietcatholic : " Oái oăm thay, trong 8 năm liên tiếp, các nhà truyền giáo bị giết nhiều nhất, không phải ở các nước Hồi Giáo, nhưng chính là ở các nước có đa số dân theo Công Giáo. Chẳng hạn trong năm 2017, có 23 nhân viên mục vụ của Giáo Hội Công Giáo bị giết trên toàn thế giới, thì 11 Vị ở Châu Mỹ La Tinh. Tại Cameroon, Đức Cha Jean Marie Benoit Bala bị sát hại dã man tàn bạo trước khi bị ném xuống sông ! " _ Con người thời đại tục hóa, dễ điên tiết với những giáo huấn của Giáo Hội, như tại quê hương của Đức Thánh Cha Phanxico, tòa án Á Căn Đình đã tuyên phạt Bác Sĩ Rodriguez Lastra, 12 năm tù, chỉ vì Ông đã từ chối phá thai cho một thiếu nữ, vì nguy hiểm đến tính mạng thai nhi và người mẹ !

Đức Tổng Giám Mục Vincenze Paglia, Chủ Tịch Học Viện Giáo Hoàng Về Sự Sống, đã chỉ trích mạnh mẽ bản án này : " Thật là vô lý khi người ta lên án một chuyên gia chăm sóc sức khỏe, vì đã thực hiện một hành động cứu mạng theo ơn gọi của mình" _ Đức Thánh Cha Phanxico bảo rằng : " Thế gian ghét các Kito hữu vì cùng một lý do như nó đã ghét Chúa Giesu. Vì Ngài đã mang Ánh Sáng Của Thiên Chúa đến, nhưng thế gian lại thích bóng tối để che giấu những hành động gian ác " _ Và một sự kiện " Hot News " trong thời gian qua, là vụ kết án Đức Hồng Y George Pell, đã trở thành đề tài bình luận, không chỉ ở Úc, nhưng trên khắp diễn đàn thế giới _

Cũng trong bài viết của Đặng Tự Do, Ông nhận định : " Việc kết án Đức Hồng Y Pell là một sự kiện tai họa đối với Giáo Hội Công Giáo, không chỉ ở Úc mà trên toàn cầu. Và nó phải được đặt trong một chiến

dịch làm tắt tiếng nói phê phán xã hội của Giáo Hội, và đây Giáo Hội vào bầu khí rất riêng tư cá nhân của các ông bà già lão !... " _

Đức Hồng Y Robert Bellarmin cũng nhận định : " Bốn thế kỷ trước, ảnh hưởng chính đáng của Giáo Hội đối với nhà nước : Giáo Hội đã thủ đắc một Quyền Lực Gián Tiếp trong các vấn đề thế tục, qua vai trò Ngón Sứ, qua việc mạnh dạn phê phán xã hội, cổ vũ các giá trị truyền thống. Còn bây giờ tình hình đã đảo ngược, theo một nghĩa nào đó : nhà nước sở hữu một loại Quyền Lực Gián Tiếp trong các vấn đề Giáo Hội " ! _ Mặc cho bao bóng tối vây quanh trên con đường về Quê Hương Vĩnh Cửu , DC De Segur đã giới thiệu cho các Kito hữu chiếc la bàn : " Hai con mắt hướng dẫn chúng ta trên con đường đi tới Nước trời là con mắt Đức Tin và Đức Mến. Lòng Tin càng mạnh mẽ và lòng Mến càng nồng nàn, thì đường đi càng sáng sủa và chắc chắn " _ Hơn nữa, " Khi Thượng Đế giải quyết những vấn đề của ta, ta đặt niềm tin nơi Ngài. Còn khi Thượng Đế không giải quyết những vấn đề của ta, Ngài đặt niềm tin vào khả năng của chúng ta . Bởi thế, hãy bước đi và làm những gì bạn có thể. Vị trí của bạn trong thế giới này là chính cuộc đời của bạn ", Mac Jemison đã nhắn nhủ chúng ta như thế _ Thiên Chúa luôn là Người Cha yêu thương nhân hậu, nhân nại chờ đợi sự trở về từng ngày của mỗi người, dù đôi khi con người từ khước và ngay cả " nổi loạn " chống đối Giáo Hội của Ngài. Nhưng Phép Thánh Thể nơi Nhà Tạm, Ngài sẽ làm phép lạ Biến Đổi : Juan Jose Martinez đã tự thuật : " Mỗi sáng chủ nhật, tôi đứng trên ban công nhà, nhìn những người đi nhà thờ tham dự Thánh Lễ, tôi phỉ báng và khạc nhổ trên họ. Tôi nói với họ : Giáo Hội là một tổ chức làm tiền móc túi các bạn "

_ Nhưng rồi, nhờ những lần chiều theo ý bạn bè, tôi vào nhà thờ và ở trước Nhà Tạm, dần dần tôi khám phá ra Thiên Chúa hiện diện và yêu thương tôi. Tôi cảm nhận được Tình Yêu của Thiên Chúa với niềm xác tín rằng : hạnh phúc đích thực chỉ có nơi Chúa Giesu mà thôi " _ Và Ông đã trở thành Linh Mục của giáo phận Almeria, Tây Ban Nha

_ Khi con người cảm nhận được Tình Yêu Thiên Chúa, như một qui luật tất yếu, sẽ dẫn đến hiệu quả tích cực là sự Biến Đổi nội tại và ngoại tại _ Và cách tốt nhất để kín múc Tình Yêu ấy, chính là Phép Thánh Thể nơi Nhà Tạm và Thánh Lễ Misa:

Einil Stalina, là con gái duy nhất của nhà độc tài xô Viết : Joseph Stalin, đã tâm sự, sau khi Bà gia nhập giáo Hội Công Giáo : trước đây, tôi cảm thấy không sẵn sàng tha thứ và ăn năn. Vì tôi nghĩ, không bao giờ có thể yêu thương kẻ thù của mình. Nhưng rồi, tôi cảm thấy rất khác so với trước đây, kể từ khi tôi tham dự Thánh Lễ mỗi ngày. Bí Tích Thánh Thể đã làm thay đổi cuộc sống của tôi và trở thành cần thiết cho tôi _ Bí tích hòa giải mà chúng ta xúc phạm, từ bỏ và phản bội mỗi ngày, sẽ xua đi cảm giác tội lỗi và nỗi buồn xâm chiếm chúng ta. Tất cả những điều này, khiến chúng ta thấy cần phải lãnh nhận các Bí Tích ấy thường xuyên hơn "

_ Gia Đình VCN à, hằng năm, P gửi Lá Thư Noel vào thời điểm năm cùng tháng tận ! nhưng Oprah Winfrey bảo rằng : " Cuối năm không là kết thúc, cũng không là khởi đầu, mà là tiếp tục với sự khôn ngoan từ kinh nghiệm thâm nhuần trong chúng ta. Chào đón năm mới là cơ hội mới để chúng ta phấn đấu " _ Nhưng P tự hỏi : phấn đấu điều gì ? _ Phải chăng với người Kito hữu

, sự phấn đấu thiết yếu nhất cho hành trình lữ thú cõi thế, chính là Sống màu Nhiệm Nhập Thể mà Ngôi Hai Thiên Chúa đã khởi đầu khi hạ sinh làm người. Thế nên, lời cầu chúc Giáng Sinh và Năm Mới mà P muốn gửi về mỗi người và gia quyến : Nguyên xin Hải Nhi Giesu mãi mãi Ở CÙNG từng người trong gia đình VCN. Vì như nhà khoa học James Simpson, người phát minh ra phương pháp gây mê trong phẫu thuật, đã xác quyết : " Phát minh quan trọng nhất của đời tôi là tìm được Chúa Cứu Thế Giesu "

_ Và P mượn câu nói của Tiên Sĩ George Weigel, như một lời kết cho Lá Thư Noel của P. Nhân ngày đầu năm 2019, Ông đã viết một tiểu luận được đăng trên First Things : " Năm 2018 là một năm tồi tệ đối với người Công Giáo. Năm 2019 , gần như chắc chắn còn tệ hơn. Một năm khó khăn nằm ở phía trước. Tuy nhiên, Chúa Kito, Đấng đã Sống Lại và Chiến Thắng khai hoàn, vẫn hiện diện trong Bí Tích Thánh Thể, là nơi các môn đệ truyền giáo nghiêm chỉnh phải thường xuyên chạy đến hơn bao giờ để có thể kín mức sức

manh và lòng can đảm để cho Nước Cha Trị Đền " _ MERRY CHRISTMAS AND HAPPY NEW YEAR. Phụng chúc chân thành cảm ơn Mái Ấm VCN đã nhớ đến P trong ngày kỷ niệm vào đời.

Phụng Hoàng

"Ai cũng có kỷ niệm. Ai cũng có lúc sống với kỷ niệm. Tuổi học trò có kỷ niệm của sân trường. Tình yêu vợ chồng có kỷ niệm của hôn nhân. Tu sĩ sống đời Thánh Hiến cũng có kỷ niệm ngày Thụ Phong, Tuyên Khấn, kỷ niệm ở khắp nơi. Đã như thế, nơi nào có con người là có kỷ niệm. Kỷ niệm không bao giờ nhắc đến con người, nhưng con người lại hay nhắc đến kỷ niệm. Chính con người tạo nên kỷ niệm, chứ kỷ niệm không bao giờ hiện hữu độc lập. Kỷ niệm là lối đi về, là sự nhắc nhở giữa hai người". Linh Mục Nguyễn Tâm Thường đã nói về kỷ niệm như vậy. Và quả thật rất đúng với tôi, mỗi khi nhớ về hình ảnh một Nhà Thơ nổi tiếng trước 1975, mà những người yêu thơ đều biết đến danh ông: Bùi Giáng - Là một Thi Nhân với trái tim nhân ái, mở rộng với mọi đối tượng, không chỉ con người, nhưng với mọi thụ tạo của Thượng Đế. Trong bài thơ "Phụng Hiến", ông đã có những vần thơ :

" Xin yêu mãi và yêu nhau mãi
Trần gian ôi ! cánh bướm, cánh
chuồn chuồn
Tôi đã nguyện yêu trần gian
nguyên vẹn

Hết tâm hồn và hết cả da xương "
Cuộc đời đã ưu đãi tôi, để tôi
được may mắn có duyên gặp gỡ
chuyện trò với thi văn sĩ Bùi Giáng,
vì ông thường xuyên ghé thăm căn
nhà của tôi ở số 89 Lê Văn Sỹ, Phú
Nhuận, Sài Gòn.

Sau khi tôi nghỉ dạy học ở trường
Phổ Thông Cơ Sở Nhị Quý, Cai Lậy,
Tiền Giang, tôi trở về nhà, làm công
việc nội trợ, chăm sóc Bố Mẹ, đồng
thời phụ với Mẹ trông coi gian hàng
bán đồ chơi trẻ em. Hôm ấy, tôi
đang nấu cơm trong nhà bếp, bất
chợt nhìn ra ngoài sân, thấy Bùi
Giáng đang đứng bên kệ đồ chơi,
chăm chú nhìn từng món hàng của
nhà tôi: máy bay, xe tăng, xe hơi,
búp bê... với nét mặt và nụ cười thật
vui. Tôi vội vàng đi ra, cúi đầu: con
chào Thầy.

Nghe lời chào của tôi, có lẽ ông
nghĩ tôi là học trò cũ của ông ở Đại
Học Vạn Hạnh, thế nên, lặng lẽ tự
động vào nhà, ông ngồi bệt ngay
xuống sàn gạch bông, dựa lưng dựa
đầu vào tường, mắt lim dim, ngược
nhìn lên trần nhà. Tôi lấy chiếc ghế
đầu mời Bùi Giáng ngồi, nhưng
ông không nhúc nhích, tôi bèn ngồi
xuống sàn nhà, đối diện ông và hỏi:

"Thầy có khát nước không, con lấy
ly nước cho Thầy". Ông im lặng
một lúc, mắt vẫn lim dim nhìn trần
nhà, rồi chậm rãi nói "mua cho tau
chai đế ". Tôi nhẹ nhàng từ chối, vì
nghĩ: đã điên mà còn uống rượu, lại
đang ở trong nhà tôi, làm sao tôi
dám chiều theo ý ông được, nên trả
lời: "Không, con không mua rượu
cho Thầy đâu! Ông bèn lấy trong
túi áo ra mấy tờ tiền giấy, vất xuống
sàn và phán tiếp " Mua cho tau chai
đế ". Tôi nhất định từ chối: "Con
không mua để cho Thầy được, nếu
Thầy muốn, con mua tô phở cho
Thầy". Ông không thèm nhìn tôi,
nhưng cứ nhìn lên trần, trả lời "Tau
không ăn phở, đế là Nàng Tiên của
tau". Tôi bật cười nói: "Nếu vậy thì
thôi, Thầy cất tiền vào túi đi, kéo
mấy đứa trẻ con đến mua hàng thấy
tiền rớt trên sàn, chúng lấy mắt của
Thầy đó. Ông hình như không để
tâm đến những lời tôi nói, hai mắt
nhắm lại, đầu vẫn ngược lên trần
nhà. Tôi tôn trọng sự thỉnh lạng của
ông, nên để ông ngồi một mình, tôi
vào nhà bếp, tiếp tục công việc nội
trợ. Đó là lần đầu tiên, Bùi Giáng
vào nhà tôi, và rời từ hôm ấy, căn
nhà của tôi trở thành nơi dừng chân
của ông trên đoạn đường từ Đại Học
Vạn Hạnh đến Cổng Xe Lửa Số 6.
Cư dân hai bên khu phố, chẳng ai
xa lạ với hình ảnh một ông điên với
đám trẻ đi theo quanh Bùi Giáng.
Ông cứ lững thững đi, quần áo đủ
loại khoác trên mình, trên cổ, trên
tay đeo lưng lẳng nào là chuông,
còi, bao bị, có hôm đeo cả cái bảng
chặn đường "Stop", còn đám trẻ đi
theo ông, vừa đi vừa vỗ tay reo hò:
"Bùi Giáng, Bùi Giáng..."

Sau hôm đầu tiên ấy, hôm sau
ông lại đến, tôi để ông ngồi dựa
lưng nghỉ ngơi, tôi nấu xong bữa
ăn, mới rảnh rỗi chuyện trò với ông.
Hai thầy trò ngồi im lặng bên nhau
một lúc, Bùi Giáng bèn cất tiếng

hỏi: "Mi có mấy chị em "

- Dạ, thưa thầy hai chị em

- Chị em bây tên chi ?

- Dạ, Mai và Lan

Tôi rút kinh nghiệm khi Nga em tôi còn ở nhà, chẳng biết Nga gặp Bùi Giáng ở đường phố, ở nhà hay sân trường Đại Học Sư Phạm (Sau 1975, đại học Vạn Hạnh trở thành đại học Sư Phạm), Bùi Giáng cũng hỏi tên, Nga thật thà nói tên "cúng cơm", nên có lần ông đi tới sân nhà, thấy cửa đóng then cài, ông bèn đứng dưới sân, réo gọi thật to: " Nga ơi, mở cửa cho tau", và cứ liên tục cái điệp khúc như thế. Bỏ tôi bèn trách Nga tại sao lại nói tên thật cho một ông điên như thế, để bây giờ đêm khuya, ông kêu tên âm ỹ khắp xóm, nên tôi không dám nói tên thật với ông. Và khi cho tên Mai, Lan xong ông bảo tôi: "Cho tau tờ giấy, cây viết", tôi vội vàng chạy lên lầu lấy giấy viết cho ông. Thế là ông hí hoáy viết. Tôi ngồi dòm ông, đúng là thiên tài thi ca, những vần thơ luôn có sẵn trong đầu, nên ứng khẩu thành thơ, đặt bút là viết, không một giây dừng lại suy nghĩ. Viết xong ông quăng tờ giấy trước mặt, chẳng nói năng gì. Tôi bèn nhặt lên đọc. Hóa ra, ông làm một bài thơ thật ngôn bát cú về hai chữ "Mai / Lan thật hay, tặng chị em tôi, ký tên Bùi Giáng. Tôi sung sướng nói "Cảm ơn Thầy" rồi cầm bài thơ kỷ niệm đem lên lầu, cất vào trong một cuốn sách. Nhưng sau này khi tôi chuẩn bị xuất cảnh, tủ sách gia đình tôi đã phân phát cho người thân quen và tôi quên luôn

bài thơ "Mai / Lan" của ông. Mỗi lần nghĩ lại, tôi tiếc ơi là tiếc "kỷ vật đầu yêu" của Bùi Giáng.

Sau biến cố 1975, ông mới bị điên như vậy, nhưng Bùi Giáng hiền lắm, không phá phách, đánh ai bao giờ, nên tôi nói mẹ đừng lo, cứ để ông vào nhà ngồi nghỉ ngơi, vì đi lang thang suốt ngày cũng mệt, trời lại nóng quá đỗi. Có thời gian khoảng hai tuần, không thấy Bùi Giáng đến nữa, tôi cũng thấy lo cho ông. Rồi một buổi trưa, từ trong nhà nhìn ra, lại thấy ông đi vào, ngồi dựa tường. Tôi vui mừng đi ra, ngồi bên Bùi Giáng và hỏi "Sao bấy lâu nay Thầy đi đâu mà con không thấy Thầy?". Như thói quen, ông không trả lời ngay, cứ lim dim một lúc, rồi cũng chẳng nhìn tôi, thong thả nói: "Tau lên núi, tu chùa. Nhưng bỗng dưng tau nhớ đàn bà, con gái quá. Tau tu hết nổi, tau xuống núi, chừ tau tu hú!" Thiên địa ơi, tôi òa vỡ trong tiếng cười, rồi vừa ôm bụng vừa ngã nghiêng trong cơn cười ngặt nghẽo, còn ông không thèm

nhếch mép! Mỗi lần gặp ông, dù trong nhà hay ngoài đường, tôi và lũ trẻ đều có những tràng cười giòn giã thật vui. Thường ngày, tôi đi chợ Trương Minh Giảng, đối diện Đại Học Vạn Hạnh, nhưng hôm ấy, trời xui đất khiến thế nào, tôi lại đi chợ Bùi Phát, cách nhà tôi vài căn là con hẻm dẫn vào chợ, và khi từ trong chợ đi về, từ xa, tôi thấy Bùi Giáng đi phía trước, trên đầu quần cái gì đó như cái khăn. Còn lũ trẻ lồi xóm đi theo chung quanh, vừa đi vừa cười vỗ tay reo hò: Bùi Giáng, Bùi Giáng... Khi tôi tới gần, tôi té cười nắc nẻ, bỏ cái giỏ thực phẩm xuống đất, đứng trước mặt ông, Thấy vậy, Bùi Giáng cũng dừng lại không đi nữa, nhìn thẳng vào mắt tôi. Lũ trẻ bu lại vòng quanh thầy trò tôi. Không biết ông kiếm được một cái quần lót phụ nữ ở đâu, còn mới tinh, đội vòng quanh đầu. Tôi vừa cười vừa nói "Sao Thầy lại đội quần lót lên đầu như rứa, bỏ xuống đi Thầy ơi, lũ trẻ đang cười Thầy đó!", nhưng ông cứ đứng yên tĩnh bơ nhìn tôi, cứ để mặc tôi cười thò

thuê, còn ông không bao giờ nở nụ cười nhõn, nét mặt lúc nào cũng như đăm chiêu một điều gì đó. Rồi bỗng lên tiếng: "Tau đội con Kim Cương". Tôi và lũ trẻ lại được một trận cười. Sau này khi tôi đã định cư ở Toronto, đọc những bài viết về Bùi Giáng, tôi mới biết ông rất si mê nghệ sĩ Kim Cương, và rồi những tháng ngày cuối đời, ông đã được Kim Cương viếng thăm ở bệnh viện và được cô làm đám tang, tiễn đưa Thi Nhân Bùi Giáng về Nơi Cuối Trời. Khi căn nhà tôi thuộc về chủ mới, Bùi Giáng không đến và cũng không lang thang ở con đường Lê Văn Sỹ nữa, nhưng tìm đến nhà của cô Kim Cương, nhưng mẹ con cô không dám mở cửa cho ông vào nhà, nên ông chỉ đứng ở sân, réo gọi tên cô và nhặt những viên đá ném lên ban công, và trước khi đi, bao giờ ông cũng nhét những bài thơ viết tặng cô vào khe cửa sắt.

Tôi không chỉ có duyên gặp gỡ với Thi Sĩ Bùi Giáng, nhưng còn có duyên thân quen với một Văn Nhân Xứ Huế: Ông Trần Hát, giáo sư Anh Văn cấp 3 ở Huế. Trong biến cố 1975, gia đình ông lánh nạn chạy vào Sài Gòn, tạm trú ở nhà cô em vợ ở trong hẻm gần nhà tôi. Một hôm, tôi đã đóng cửa gian hàng, chuẩn bị lên lầu đi ngủ, bỗng con chó Luna sủa inh ỏi dồn dập, thò đầu vào khe cửa sắt. Tôi vội đi ra, nhìn qua khe cửa, thấy một ông đang trải tấm nylông trong góc sân, rồi ngồi dựa vào góc tường, hý hoáy viết. Điều đó cho tôi linh cảm: Ông không phải là một người ăn xin thường tình trên đường phố. Tôi bèn mở cửa, ra gặp Trần Hát, mở lời: "Chào anh". Ông im lặng không nói gì. Tôi hỏi tiếp "nh ăn cơm chưa?". Ông nói: "Chưa". Tôi nói: "Anh có cái hũ nào không, để tôi vào nhà lấy cơm, canh cho anh". Ông vội vàng đứng lên, nói: "Đề tôi chạy về nhà lấy hũ". Tôi chờ Trần Hát khoảng 10 phút,

ông trở lại với cái tô lớn và chiếc muống. Và rồi từ hôm ấy, khi tôi vừa đóng cửa gian hàng, ông lại ra góc sân nhà tôi với cái tô, muống trong túi xách, tôi tặng ông một bữa tối đạm bạc cơm, canh cá. Sau đó, ông miệt mài viết trong ánh sáng chập choạng của đèn đường, rồi ngủ qua đêm ở góc sân. Có lẽ, mỗi đêm ông rời nhà với cái tô, muống, ông có nói cho vợ biết, nên một hôm, tôi đang ngồi trò chuyện với Trần Hát, thấy vợ ông đến, nhìn ông đang ăn, chị im lặng không nói gì. Tôi bèn hỏi thăm về ông và gia cảnh chị. Chị tâm sự: Ông Xã tôi tên Trần Hát, trước 1975 anh dạy Anh Văn cấp ba ở Huế, nhưng rồi biến cố 1975 xảy đến, gia đình tôi 6 người: hai vợ chồng và bốn đứa con nhỏ, theo đoàn dân di tản vào Sài Gòn, ở trọ nhà em gái tôi trong hẻm gần đây. Anh ấy không tìm được việc làm, gia đình cô em cũng nghèo, không giúp chúng tôi được gì. Tôi phải đi bán vé số, nhìn vợ con trong cảnh đói khổ mà bất lực, nên anh hóa bệnh tâm thần. Nhưng anh Hát hiền lành, ngày đêm im lặng, và vì ở nhà quá chật chội, nên anh ra góc sân nhà chị để ngủ qua đêm. Nhưng rồi, góc sân nhà tôi cũng không còn là chỗ trọ qua đêm của Giáo Sư Trần Hát nữa, khi căn nhà thuộc về chủ mới.

Tôi có duyên may khi được quen biết với Thi Sĩ Bùi Giáng và Giáo Sư Trần Hát, vì cơn bão thời cuộc, cả hai trở nên tâm thần, nhưng tính cách hai người khác hẳn nhau: Giáo Sư Trần Hát ít nói, im lặng, thích viết, tối nào cũng vậy, sau khi ăn xong tô cơm, ông lấy giấy viết ra và cặm cụi viết. Tôi không biết ông viết những gì, vì thấy ông nghiêm nghị, nên tôi không dám hỏi. Còn Bùi Giáng vui nhộn, tuy cũng không nói nhiều, nhưng nói câu nào làm tôi té cười ngật ngã, rồi lại vào hẻm trong nhà ngồi dựa tường, nên

tôi cũng dễ dàng thân tình hơn.

Cũng xin trở lại với những kỷ niệm về Bùi Giáng. Hôm ấy Bùi Giáng đến vào buổi tối, lúc tôi sắp sửa dọn hàng, tôi nán nã để ông có thêm thời gian ngồi nghỉ ngơi, và khi nhìn đồng hồ đã 11 giờ đêm, tôi lại bên ông nói nhẹ: "Thầy ơi, khuya rồi, con đã dọn xong hàng, Thầy về cho con đóng cửa". Ông không thèm nói gì, hai mắt nhắm lại, ngửa cổ dựa vào tường. Tôi nhắc lại lần hai, lần ba, ông vẫn nhắm mắt, trả lời: "Cho tau ngủ qua đêm". Tôi hoảng hồn, cố năn nỉ: "Thầy ơi, không được đâu, Thầy về cho con đóng cửa, khuya lắm rồi". Ông không nói gì nữa, nhưng không nhúc nhích. Tôi lo lắng, suy nghĩ một hồi lâu, rồi bèn nghĩ ra kế và nói "Thầy ơi, con năn nỉ thầy mà thầy không về, con đành phải lên lầu gọi "ông xã" con xuống. Vừa nghe đến hai từ "ông xã", Ông vội đứng lên, đi ra khỏi nhà. Nhìn ông đi vào bóng đêm của thành phố, tôi thật cảm thương ông, vì biết là Bùi Giáng sẽ lang thang suốt đêm nơi vỉa hè, hoặc tìm một chỗ ngủ trong góc sân nào đó. Nhưng tôi không dám cho ông ở trong nhà qua đêm, vì nhà chỉ có ba mẹ con đàn bà, làm sao dám cho một ông điên ở qua đêm!

Bùi Giáng lúc nào cũng dễ thương, làm tôi cười, nhưng có lần ông nói con điên làm tôi hoảng sợ. Cũng vì tôi thơ thần, thích đọc thơ ông, nhưng thơ Bùi Giáng không dễ hiểu. Hôm ấy, tôi đọc được một bài thơ của ông, trong đó có một câu thơ có hai chữ "ngẫu nhĩ", sẵn có Tác Giả đang ngồi dựa tường, nên tôi đọc câu thơ và hỏi: "Thầy ơi, câu thơ này có hai chữ "ngẫu nhĩ", có phải "ngẫu" là ngẫu hứng, còn "nhĩ" là cái tai không Thầy? (Bây chừ tôi cũng quên câu thơ ấy rồi), như vậy, "ngẫu nhĩ" là hứng tai, khoái tai phải không Thầy?

Ông bèn đứng phắt dậy, hai mắt long lên, nét mặt hung dữ, vung tay hét lớn. Tôi sợ quá vội chạy vào nhà trong, đóng sầm cánh cửa ngang, ngăn cách phòng khách và phòng ăn, cài then lại, rồi tôi hé mắt nhìn vào cái lỗ trên cánh cửa, quan sát ông.

Thấy tôi sợ hãi và đã đóng cửa, nên Bùi Giáng trút cơn giận bằng cách ra sân giết đồ chơi trên bàn, vất tung tóe ra sân, rồi lặng lẽ đi. Tôi im lặng hồi hộp, chờ mười phút, biết chắc ông đã đi rồi mới dám mở cửa đi ra, vừa lượm đồ chơi ngổn ngang, vừa cười một mình. Rồi từ hôm ấy, Bùi Giáng không ghé lại nhà tôi nữa. Tôi đoán, có lẽ ông nói dzóa với tôi, cho là tôi ngu không hiểu thơ ông, hoặc là tôi giải nghĩa sai, làm tổn thương Năng Thơ của ông.

Khoảng ba tuần sau hôm đó, vào một buổi chiều, mẹ tôi ngồi trông hàng, còn tôi đang đứng trên ban công ngắm đường phố. Bỗng từ xa, tôi nghe thấy tiếng Bùi Giáng thật to: "Cho tau xuống, cho tau xuống...". Anh xích lô chở ông đạp xe quá đà, nên vượt qua nhà tôi năm căn mới dừng lại bên lề. Ông nhảy xuống, đi lại trước sân nhà tôi, lấy trong túi áo ra một nắm tiền, quăng vào giữa sân, nói "Tau trả tiền đồ chơi". Mẹ tôi không hiểu sự gì, vẫn đang ngồi yên nhìn. Vừa lúc đó tôi xuống tới nơi, mẹ liền nói "Phượng ơi, sao bỗng dưng ông này lại ném tiền xuống sân nhà mình như thế?" Tôi lẳng lặng nhặt tiền, không khỏi ngạc nhiên và cũng không muốn giải thích lý do cho mẹ. Tôi tin sờ dĩ Bùi Giáng ném tiền xuống sân là vì ông muốn trả lại số tiền đồ chơi mà ông đã giật trên bàn ném xuống đất, cách đây ba tuần. Tôi không muốn mẹ tôi sợ hãi ông, nên tôi chỉ nói với mẹ "Đề con giữ số tiền này của Bùi Giáng, khi nào con gặp lại sẽ

trả lại". Tôi lại càng quý trọng ông hơn vì ngoài giới chữ nghĩa, thơ văn, thông thạo tiếng ngoại quốc, ông còn có tinh thần trách nhiệm rất cao, sẵn sàng đền bù thiệt hại do mình gây ra.

Nhưng rồi Bùi Giáng đã không trở lại nhà tôi ngày ngày như trước nữa. Cho đến một chiều tối, cô bạn tôi ghé lại lấy cái máy ghi âm, mà cô nhờ tôi thuê bài giảng của Linh Mục Nguyễn Khảm vào Thánh Lễ 5 giờ chiều chủ nhật hằng tuần, vì cô bận việc gia đình không thể tham dự được, còn tôi chẳng bao giờ bỏ sót. Cứ khoảng 3 giờ chiều tôi dọn hàng sớm, mẹ tôi lên lầu nghỉ ngơi, còn tôi hân hoan đạp xe lên Đền cùng với các ban trẻ muốn phụng của Sài Gòn, Xóm Mới, tủa về Nhà thờ Đức Bà để tham dự Thánh Lễ chiều chủ nhật với cha Khảm, để được nghe thuyết pháp. Mỗi bài giảng của Cha Nguyễn Khảm tựa như một liều thuốc bổ, tăng cường sức đề kháng cho tôi và các bạn, để có đủ sức sống nội tại, đương đầu với nghịch cảnh và những thử thách của một xã hội nhiều nhưng, đầy cạm bẫy của một đất nước Xã Hội Chủ Nghĩa! Khoảng 7 giờ chiều, cô bạn ghé lại, nhưng không vào nhà, dùng chiếc Honda sát lề đường, ngay trước sân nhà, tôi vội chạy ra đưa lại cái máy ghi âm cho cô, rồi chị em chuyện vãn đôi điều.

Bùi Giáng không biết từ đâu, phóng ngay lên yên sau Honda, hai tay ôm chặt eo cô cứng ngắc! Cô quay lại, thấy một ông điên (nhà cô ở gần Lăng Cha Cả, nơi có ngôi mộ của Đức Cha Bá Đa Lộc, xa khu phố Lê Văn Sỹ, nên cô không hề biết ông điên đang ôm eo cô là Bùi Giáng), cô hoảng hốt, sợ hãi kêu cứu: "Chị Phượng ơi, chị báo ông ấy buông em ra, không thì em xỉu". Tôi năn nỉ cách nào cũng không làm cho Bùi Giáng buông tha

cô, trái lại ông càng ôm chặt hơn. Trong khi nhìn sắc mặt cô đầy hãi sợ, tái xanh lại, tôi sợ cô ngất xỉu, bèn vội vàng băng qua đường, nhờ anh chủ quán sinh tố, là con trai của Bác hàng xóm đối diện nhà, rất thân quen với mẹ tôi/ Anh đang tắt bật xay sinh tố cho khách đang ngồi đầy sân, tôi ngại nhưng cũng ráng cầu khẩn: "Anh Chiến ơi, anh giúp qua sân nhà em để nói Bùi Giáng rời đi, đừng ôm eo cô bạn em nữa, cô rất sợ mặt mày tái mét, e rằng cô xỉu!"

Vừa nghe vậy, anh Chiến vội vã nói thầm với vợ, rồi đi với tôi. Khi anh vừa đến gần, Bùi Giáng tự động đứng lên, rồi khời. Cô bạn hoàn hồn vội nói "Thôi em về, em vừa trải qua khoảnh khắc ú tím"

Giờ đây, tôi viết những dòng Kỷ Niệm này, Bùi Giáng đã là người thiên cổ và ông đã được toại nguyện như điều ước của ông trong bài thơ "Câu Nguyện Ca" :

"HẦY MANG TÔI TỚI ĐIỆN TIỀN,

GIẾT TÔI CHẾT GIỮA NGƯỜI THUYỀN QUYÊN KIA"

Phải chăng Thượng Đế, chính là "Người Thuyền Quyên kia" của Cố Thi Nhân Bùi Giáng?

Hai người "điên chữ" Bùi Giáng và Trần Hát mà tôi đã có duyên gặp qua, đã làm tôi nhớ và suy nghĩ mãi. Sau 1975 đổi đời, thời thế đã làm bao nhiêu người tài giỏi phải ra "tâm thần", sống dở chết dở, tài năng không có điều kiện phát triển thật uống. Cầu mong mau tới một ngày quê hương Tự Do, No Ám, mọi người sống an vui bên nhau, tha hồ phát triển, thi thố văn chương chữ nghĩa...

Phượng Hoàng

Trường cũ ... Tình xưa ...

Năm ni nhìn lại mái trường xưa
Vàng khuâng sao xuyên nói rằng vừa
Thấy dáng ai trong tà áo trắng
Tay cầm iPad ... miệng xinh chưa

Nhớ tuổi ngây ngô tuổi học trò
Thơ tình viết với chàng âu lo
Đời theo phương đồ lòng tươi thắm
Trường cũ ... tình xưa chẳng nhạt mờ

Thương thuở xa xưa em với anh
Cùng nhau ta tính chuyện song hành
Ai nào biết được đời ngang trái
Nửa kiếp tha hương mộng chẳng thành

Ta đã trao nhau giấc mộng đầu
Giờ thì gặp lại chỉ buồn đau
Nhìn em ... em vẫn còn ... e ấp
Bốn chục năm rồi xa cách nhau

Chuyện cũ bây giờ vẫn vẫn vương
Còn làm héo hắt kiếp tha hương
Mưa rơi hay lệ trên mi mắt
Lệ đổ cho tràn giọt nhớ thương

Năm tháng trôi qua mộng ủa sâu
Màn rừng chôn kín nỗi niềm đau
Em nào hiểu được lòng lưu luyến
Ở mãi trong anh đến bạc đầu !

Ngăn cách muôn trùng thương kẻ ở
Chia phôi ngàn dặm xót người đi
Bao năm em ạ thương và nhớ
Nửa mảnh ân tình dạ khắc ghi!

HỒ ĐẮC DŨNG

Nhớ em ...

Em ơi sương phủ ánh chiều tà
Tan biến dần theo ngọn gió qua
Và ánh trăng tàn đường ẩn hiện
Nghiêng mình nép giữa áng mây xa

Đành thôi anh cũng phải ra đi
Cố VJS - nineteen chẳng hẹn kỳ
Nước chảy hoa trôi tình lỡ dở
Đừng vương ngân lệ buổi chia ly

Em ơi rặng mắt rưng rưng lệ
Ủ rũ mây châu đơm nét buồn
Khẽ tiếng thở dài hờn cùi mặt
Im lìm quay bước tóc mây buông

Em trách cho tình vội dờ dang
Duyên to phai ủa biệt đôi đàng
Người đi kẻ đợi buồn không dứt
Ôm mối tương tư dạ ngỡ ngàng

Thu lại thu sang bao lá ủa
Đông về vắng bóng một người đi
Xuân xanh trọn kiếp đời tôi tả
Luyện chùi môi hồng anh khác ghi

Lặng lẽ sống hai bờ biển thương
Chung vầng trăng nhớ sợi tơ vương
Đêm chờ sầu đọng ngày tàn ủa
Anh vẫn đêm ngày vẫn nhớ thương

HỒ ĐẮC DŨNG

KHÓC TRONG KỶ NIỆM

Tôi muốn an vui giữa tháng ngày
Trong bầu rêu nhạt dạ ngầy ngầy
Nhiều đêm xóa hết trong tâm khảm
Một bóng hình xưa khóc đoạ đây

Hàng Phong lá rũ bóng ở hè
Chiếc lá chưa vàng gọi ý thơ
Bước lẻ đưa chân về chốn ấy
Đâu hiu lạnh vắng mộ bơ vơ

Ai nhớ thương ai giữa cuộc đời
Anh nằm giá buốt mộng nào vui
Từ khi cách biệt mình đôi ngả
Anh vẫn còn vương nét mặt cười

Đặt nhẹ cành hoa gởi tặng người
Đường mây theo gió đến xa khơi
Cho người mặc khách rung rung lệ
Nhặt cánh hoa tàn giọt bóng rơi

Nhấp chén men cay dạ cứ sâu
Bao vãn thơ muốn đã chìm sâu
Tâm tư vọng lại ngày xưa cũ
Trời đã phân ly gầy nhịp cầu

Đêm nay gác vắng cũng lạnh lùng
Đêm mảnh châu trần gọi nhớ nhưng
Kỷ niệm bao năm còn kỷ niệm
Sao đây sao phím bật to chúng ?

Giọt lệ ngày xưa giọt ngấn dài
Thương người biển vắng bóng dân phai
Hàng thông rũ nhánh chờ hương gió
Hoa trắng giờ đây chẳng kẻ cài ...

HỒ ĐẮC DŨNG

Chiều Đông nhớ nhà

Sáng nay vừa nhận được thư em
Giòng mực xanh xanh giấy mỏng mềm
Lòng rộn tiếng cười xen cảm xúc
Anh cầm thư đọc suốt thâu đêm

Ra đi rời bỏ đất Thần Kinh
Thành cổ rêu phong cảnh hữu tình
Sông nước sông Hương buồn lãng mạn
Cờ nàng áo trắng dáng xinh xinh

Anh đi từ thuở tóc còn xanh
Nào biết chi mô mộng viễn hành
Phá thác đời mình theo số mạng
Lênh đênh biển cả nước bao quanh

Sống kiếp tha hương tựa kiếp tạm
Quê người lưu lạc đã bao năm
Mẹ già tựa cửa ngày trông đợi
Bóng dáng con yêu vẫn biệt tăm

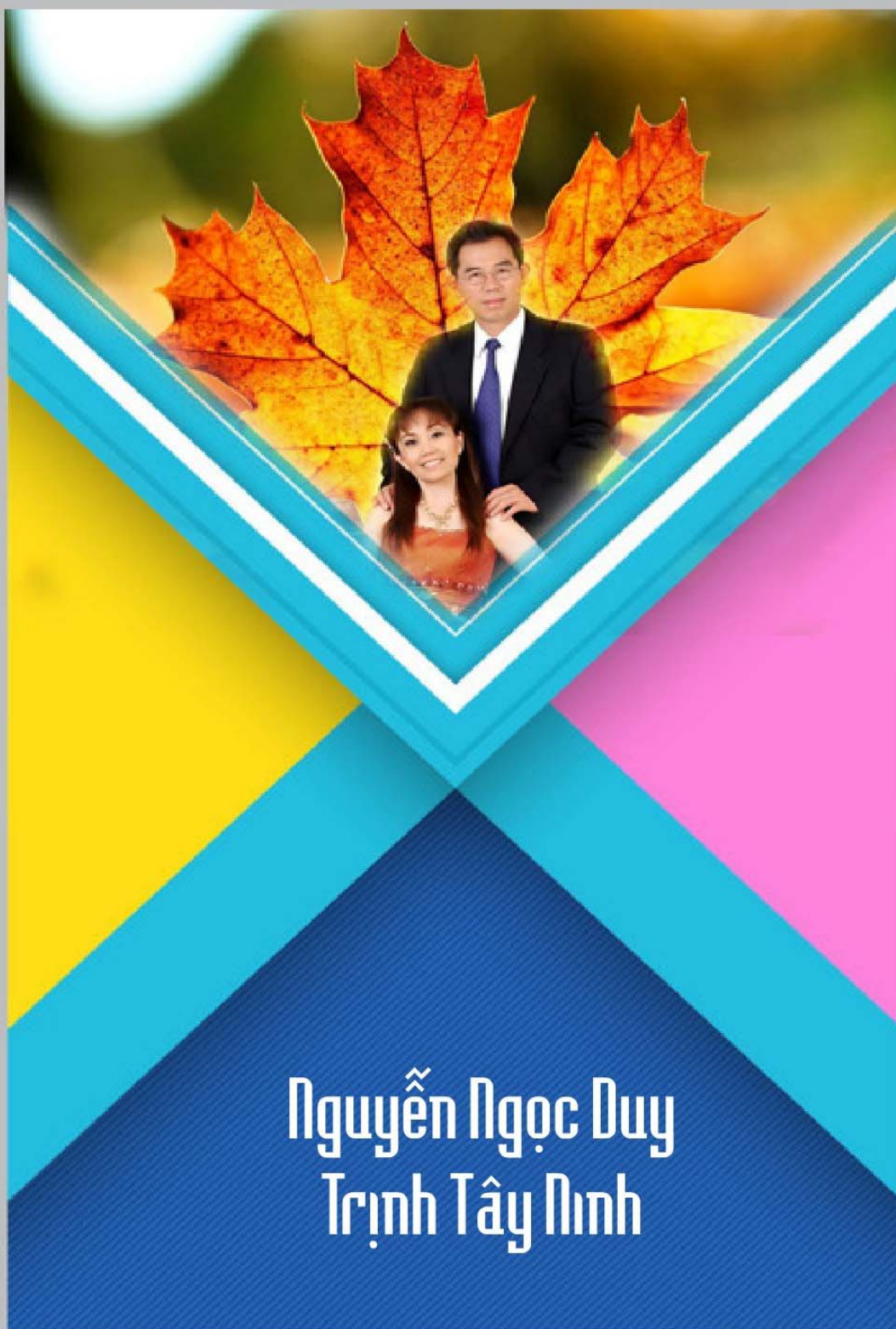
Anh muốn về thăm lại cố hương
Để nghe giọng Huế ngọt ngào thương
“Chi mà lạ rứa màn rừng hi”
Nón lá nghiêng vành nhẹ gót vương

Bên ni giá lạnh cả mùa Đông
Tuyết phủ em ơi buốt tận lòng
Nhiều lúc nhớ nhà anh thức trắng
Đêm dài quơ mãi cánh tay không

Công danh sự nghiệp vẫn còn mê
Chẳng biết khi nào sẽ trở về
Vài chữ thăm em lòng bức rức
Một ngày anh hứa sẽ thăm quê.

Dũng Anh

Một Ngày Mới Trên Quê Hương

Thơ: Duy Hân
Nhạc: Thụy Đan

1. Mẹ Việt Nam thở dài nhìn đàn con thống khổ, quê hương chốn đọa
3. Người Việt Nam rã rời còn nặng mang ưu phiền, còn cùm gông xích

1. đây từng ngày vang tiếng khóc khời u mở điều linh.
3. xiêng, là quê hương ta đó bắt công còn triền miên.

2. Trên quê hương phủ đầy bóng tối dài đêm đen, trong cơn mê chất
4. Ai gây nên oan nghiệt cho tủi hờn non sông, đem giang sơn gấm
5. Khi nao thôi hết cảnh người giết người thảm thê, cho thanh bình no

2. ngắt cuồng bạo vẫn giăng đầy giam hãm đời dân oan.
4. vóc, mang xương máu dân lành dâng kẻ thù muôn năm.
5. ấm về lại với dân hiền cho cõi đời bình yên.

ĐK. Hà Nội ơi và Sài - Gòn ơi! Đồng bào yêu dấu của ta ơi!

Người Việt Nam trở về tìm vui cùng với tình quê cho

yêu thương trên khắp lối cho ruộng đồng nở hoa tươi và

trời đất chung nụ cười. tươi thái bình đất trời Việt Nam.

Có Những Mảnh Đời

Chiều hai mươi bốn tháng mười hai, chỉ còn mấy giờ nữa là đến lễ Giáng Sinh, thiên hạ hối hả mua sắm rồi lại vội vã quay bước về nhà. Người qua kẻ lại nườm nượp, tiếng cười nói, gọi mời, kêu réo nhau làm cả khu phố trở nên nhộn nhịp hơn bao giờ hết. Riêng chị thì lại khác. Chị không thấy lòng rộn ràng như bao người chung quanh. Chút hàng quà cuối cùng vừa bán xong, chị lặng lẽ thu xếp quang gánh rồi đứng lên, lê bước mệt nhọc về hướng ngoại ô thành phố.

Góc phố này là nơi quá quen thuộc với chị. Ít ra thì chị cũng đã lui tới nơi này hàng ngày với gánh hàng rong mười mấy năm nay, từ sau ngày anh xách gói lên đường đi trình diện. Những tưởng là ba bữa nửa tháng thì anh sẽ về, nhưng rồi anh đi biệt, bỏ chị một mình lo cho 4 đứa con thơ và bà mẹ chồng luống tuổi. Anh đi không về thì chớ, còn chồng thêm gánh nặng lên vai chị mỗi khi đến đợt đi thăm

nuôi.

Thời gian đầu chị còn chút vốn liếng dành dụm từ trước nên cũng đỡ, nhưng cả nhà 6 miệng ăn, cộng với phí tổn những lần đi thăm anh, chẳng mấy chốc mà chút vốn của chị đã hết sạch. Chị đành đem bán dần tư trang và đồ dùng trong nhà. Thoáng cái mà căn nhà đã trống rỗng không còn món gì có thể bán được nữa. Số tiền ít ỏi kiếm được từ việc dạy kèm "chui" cho các trẻ con nhà hàng xóm không đủ để giải quyết nhu cầu cho 6 người trong nhà và anh ở nơi xa. Đây là công việc dù không kiếm được bao nhiêu nhưng chị thấy tương đối thích hợp với mình phần nào và cố gắng theo đuổi, vì chị xuất thân là một cô giáo, và đã sống gắn bó với các em học sinh bé nhỏ dễ thương mà chị vẫn xem như các con của chị từ mấy năm qua, từ ngày chị thực hiện được giấc mơ dạy học của mình khi tốt nghiệp ngành sư phạm. Bây giờ thì phần vì lý lịch, phần vì họ dành hết quyền ưu tiên cho những người ngoài kia vào, nên chị không được đi dạy ở trường nữa, và chỉ có thể lên lút giúp đỡ các em sống gần khu nhà chị với số thù lao thật khiêm nhường. Ấy thế mà hoàn cảnh cũng không cho phép chị tiếp tục, chị đành bỏ ngang việc dạy kèm, sắm sửa quang gánh để học việc buôn bán. Lúc đầu chị hỏi dò các chị em quen, và theo họ đến vài địa điểm bán thịt heo "lậu", mua mỗi lần một hai ký thịt rồi tìm cách men theo các con đường hẻm để đem vào chợ Sài Gòn bán. Mỗi lần trót lọt như thế cũng kiếm được đôi chút để đong gạo về nấu cơm qua bữa. Sau vài hôm, chị thấy việc buôn bán có vẻ êm xuôi nên quyết định mua nhiều hơn để đỡ vất vả thì giờ đi hai ba chuyến mỗi ngày. Chị dồn hết vốn liếng, mua luôn gần mười ký thịt, định bụng sẽ kiếm được khá tiền lời hơn mọi ngày để dành chuẩn bị cho chuyến thăm anh sắp tới. Thật khổ

thân chị, vừa ló đầu ra khỏi con hẻm thì điều mà chị hằng lo sợ đã hiện ra trước mắt. Họ đứng sẵn như đã chờ đợi chị từ lâu lắm. Chuyến đó chị vừa bị lột hết cả vốn lẫn lời, vừa bị mắng nhiếc thậm tệ nào là "quần buôn hàng lậu", nào là "dân bán chợ đen" ... may mà họ không bắt chị về làm hồ sơ. Họ chẳng tốt gì mà phải tha cho chị. Họ chỉ hù dọa một trận cho chị sợ điếng lên, rồi làm bộ tha cho chị để chị mừng được thoát thân, và để yên cho họ chia nhau chiến lợi phẩm gần mười ký thịt tài sản kety cốp của chị từ ngày ra buôn bán tới nay.

Chị lao đao xây xẩm hết mấy ngày. Nhưng rồi cũng phải vùng dậy tìm kế khác, vì không thể ngồi yên nhìn cả nhà nhịn đói. Việc khó khăn nhất lát nữa ra ít vốn để bắt đầu chuyện buôn bán trở lại. Chị đi hỏi mượn hết đầu này đến đầu kia, nhưng không ai giúp được, vì đa số những người chị quen biết đều đang ở vào hoàn cảnh khó khăn tương tự như nhau. Túng quá, chị đành quyết định đem chiếc nhẫn cưới ra chợ trời để bán. Đây là món đồ giá trị duy nhất còn sót lại, dù bao nhiêu lần túng thiếu trước đây, chị đã định bụng đem ra bán để giải quyết nhu cầu trong gia đình, nhưng khi nghĩ đến anh, chị lại đem đi cất, và tìm cách khác để giải quyết. Lần này thì chị cương quyết hơn, và lại cũng không còn cách nào khác nữa. Thế nhưng khi đến chợ trời, vừa móc chiếc nhẫn ra là là hình ảnh anh lại hiện về, kỷ niệm ngày hôn lễ với cảnh anh cầm chiếc nhẫn đeo vào tay chị, lời nói nhẹ nhàng trầm ấm của anh "... em nhận chiếc nhẫn này ... tình yêu của anh ...", ánh mắt anh nhìn chị khi đeo chiếc nhẫn vào tay chị ... tất cả kéo về rõ nét như mới vừa xảy ra hôm qua, và thoáng ngợp khiến chị cảm thấy trên đời này không có số tiền nào hay hoàn

cảnh nào khiến chị có thể đem chiếc nhẫn của anh ra đổi chác. Họ chẳng khi một trong hai người không còn trên đời này, hoặc còn, nhưng không còn yêu thương nhau nữa, chị nghĩ. Thế là chị lại dấu chiếc nhẫn vào trong túi, quay trở về nhà, lẳng lặng xuống bếp ngồi khóc. Chị khóc đã con, vừa định đứng lên thì bà mẹ chồng bước xuống. Chị bối rối chưa biết nói sao thì bà đã ngồi xuống ngay bên cạnh, một tay xoa nhẹ lên đầu chị, một tay chăm chăm chia ra trước mặt chị hai món nữ trang. Chị trở mặt ngạc nhiên, nhưng chưa kịp hỏi thì bà mẹ đã cất giọng nhỏ nhẹ:

- Con đem ra chợ bán để có chút vốn làm ăn.

Chị không nhận được, hỏi nhanh:

- Ở đâu mà mẹ có thể?

- Ở thì mẹ còn để dành được hai món này ... bà cụ đáp nhẹ.

- Nhưng trước đây mẹ có bao nhiêu đã đem ra cho con bán hết rồi mà? Chị hỏi tiếp.

- Đúng ra là như thế, vì mẹ không kể hai món này. Đây là hai món mà mẹ nghĩ sẽ không bao giờ đem ra bán. Nhưng bây giờ tình thế bất buộc nên đành phải chịu. Để mẹ kể cho con nghe thêm. Vừa nói, bà vừa đặt hai món nữ trang vào trong tay chị, tay kia vuốt nhẹ từ mái tóc xuống bờ vai của chị rồi kéo nhẹ vào lòng bà, miệng chậm rãi:

- Cái vòng lá lan này là do mẹ của mẹ để lại cho mẹ. Bà có dặn dò kỹ lưỡng là không bao giờ được bán, và chỉ tặng lại cho cô con gái nào hiếu thảo, xứng đáng nhất trong nhà. Mẹ không có con gái, nhưng được đưa con dâu vừa hiếu thảo vừa đoan trang đức hạnh như con thì còn quý hơn là con gái ruột của mẹ nữa, nên mẹ định sẽ tặng lại cho con trước khi mẹ ra đi. Bà ngừng một chút, đôi mắt khẽ chớp nhanh như cố dẫn con xúc động rồi tiếp:

- Còn chiếc nhẫn này là kỷ vật của bố chồng con và mẹ. Ông lên

đường đi chiến đấu ngoài mặt trận khi chồng con mới được hai tuổi, và không may mất sớm. Nghe nói bị trúng pháo kích của địch nên ông chết không được toàn thân. Ngay cả bàn tay đeo chiếc nhẫn cưới cũng bị tan nát, không tìm lại được, nên mấy mươi năm nay, mẹ vẫn xem chiếc nhẫn này là đại diện cho cả hai chiếc. Mẹ nghĩ rằng sau khi mẹ ra đi, các con sẽ tiếp tục thay mẹ để gìn giữ chút kỷ niệm còn sót lại của bố các con, không ngờ bây giờ ... bây giờ ... giọng bà run run đầy cảm xúc, chỉ nói được đến đây thì uất nghẹn, không thốt nên thành lời được nữa. Hai hàng nước mắt

già nua đã tuôn ra đầm ướt hai gò má nhăn nheo. Chị nghe qua những lời thổ lộ của mẹ chồng, vừa thấy thương cảm, vừa thấy cay đắng cho hoàn cảnh nan giải của gia đình mình. Chị cũng thấy thương người đàn bà ngồi bên mình hơn. Trước nay bà luôn đối xử hết lòng với chị, như tình cảm một người mẹ dành cho con ruột của mình, và chị vẫn đối đãi lại với lòng yêu thương lẫn sự quý trọng. Nhưng hôm nay, sau khi nghe được những nỗi niềm sâu kín chất chứa trong lòng từ mấy mươi năm qua của bà mẹ chồng, cùng nhìn thấy quyết định của bà, đem tất cả tài sản tinh thần quý giá nhất trao cho chị để đổi lấy miếng ăn qua ngày cho con, cho cháu, chị

thấy vừa thương vừa cảm phục bội phần. Dù sao thì chị cũng không thể chấp nhận sự hy sinh lớn lao như vậy của bà cụ. Chị đẩy hai món nữ trang lại bàn tay của bà, miệng nói khẽ:

- Con cảm ơn mẹ. Nhưng đây là những vật kỷ niệm quý giá nhất của mẹ. Con không thể nào đem bán được.

Bà cụ cười buồn:

- Con nói đúng. Nếu không vì hoàn cảnh bất buộc thì đời nào mẹ lại nghĩ đến chuyện bán chúng.

Chị tiếp lời:

- Vậy thì mẹ cứ giữ lại đi, để con tìm cách khác.

Bà cụ lại cười, lần này nụ cười của bà trông càng buồn hơn:

- Nếu con còn cách khác thì đã không xuống bếp ngồi khóc như vậy. Tuy mẹ chỉ là mẹ chồng, nhưng mẹ đã sống với con nhiều năm, từ ngày hai đứa con lấy nhau, nên mẹ cũng hiểu được tính tình của con mà. Thôi đi con. Dù sao thì mẹ của mẹ và bố chồng của con cũng đã mất, nên có giữ lại được những kỷ vật này là chỉ để cho mẹ mà thôi. Bây giờ vì tình trạng gia đình chúng ta không còn chỗ nào để bám víu nên mẹ chấp nhận hy sinh chúng. Mẹ chỉ buồn một điều là sau này không còn gì để tặng lại cho các con.

Chị càng nghe, càng thấy trong lòng bồi hồi xúc động. Nước mắt chị tự lúc nào cũng đã tuôn ra ướt đầm khuôn mặt. Chị quay lại đưa hai tay ra ôm lấy bà mẹ chồng, ghi chặt vào lòng, miệng thút thít:

- Mẹ ơi, con thương mẹ quá.

Những ngày gian khổ cứ trôi, những đồng tiền bán hai món nữ trang của bà mẹ chồng cũng vơi dần theo năm tháng. Thực ra thì chúng cũng đã giúp được chị cầm cự được một thời gian, rồi phần vì chị không giỏi việc buôn bán, phần thì không quen mảnh lối, không quen đơn đả

chào mời, đầu môi chót lưỡi như hầu hết con buôn khác nên may mắn lắm thì chị kiếm được bữa cơm bữa cháo cho gia đình. Chứ không thể kiếm dư ra đôi chút để dành dụm cho việc đi thăm anh. Vì vậy khi đến kỳ thăm nuôi là bắt buộc phải véo dần vào chút vốn nhỏ nhoi của chị. Việc này cộng với những hôm buôn bán ế ẩm làm cho chút vốn của chị teo lại còn chút xíu. Chị ý thức rất rõ việc này, nhưng biết làm sao hơn. Đến ngày thăm anh thì chị đi thăm, không tính toán thiệt hơn. Không đi thì tội anh ở trong đó vừa trông mong, vừa đói khát, cả hai tháng mới gặp nhau được một lần. Mà thăm thì phải tốn kém. Nào tiền xe, tiền chuẩn bị đồ tiếp tế và thuốc men cho anh, lại còn phải chuẩn bị thêm mớ tiền lo lót nữa. Thiếu khoản này thì có khi vất vả đi đến nơi lại không được gặp nhau. Chị chỉ cầu mong anh sớm được về để tiếp sức cho chị một tay. Một thân một mình đầu tắt mặt tối, lo toan trăm bề không biết chị chịu được bao lâu. Chị không ngại vất vả. Chỉ sợ khi chị không may ngã xuống thì sẽ không ai lo cho bà mẹ già, đàn con dại và người chồng còn bị giam hãm nơi rừng thiêng nước độc.

Mỗi đêm sau khi lo xong công việc, chị thường hay thao thức nghĩ đến anh. Chị thường nhớ lại những kỷ niệm từ khi hai người mới quen nhau trong sân trường.

Anh hơn chị hai tuổi và học trên chị hai lớp. Hai người quen nhau qua những buổi đi công tác từ thiện ngoài giờ học do trường tổ chức. Anh yêu gương mặt dịu dàng và tính tình đằm thắm của chị. Chị cảm mến con người vừa cương trực vừa đầy vị tha của anh nên cả hai đã tiến đến gần nhau rất nhanh. Gia đình hai bên, sau lần ra mắt đầu tiên, đã hoan hỉ chấp nhận và hỗ trợ cho mối tình của anh chị. Những ngày nghỉ

lễ, anh thường xin phép gia đình hai bên, đưa chị về thăm quê ngoại dưới Kiên Giang, nơi ngày xưa bố anh theo ông bà nội từ Bắc vào Nam định cư và đã gặp được mẹ anh. Đây là một trong những nơi chị nhớ nhiều nhất vì được lui tới nhiều lần với anh khi còn đi học, vì những bà con phía anh mà chị được gặp gỡ, ai nấy đều mộc mạc dễ thương, người nào cũng hiền lành đơn sơ như con cá, giồng sông và cuộc sống bình lặng của họ, vì những món ăn đặc sản của dân miền Tây mà đi đến đâu, anh chị cũng được đãi đằng với tất cả sự nhiệt tình, trong đó món mà chị thích nhất là cá lóc nướng trui cuốn bánh tráng chung với bắp chuối non xắt mỏng và ớt chùm ruột hoặc ớt bửa, chấm nước mắm me. Chị còn

nhớ lần đầu khi được một gia đình bà con bên ngoại anh đãi món này, chị không quan tâm mấy, nhưng sau khi được anh “đổ” cho ăn thử vài cuốn thì chị đắm ra thích lắm. Sau này mỗi lần trở lại Kiên Giang, chị đều có ý trông cho được đãi món cá lóc nướng trui này. Ngay cả bây giờ, sau mười mấy năm không có dịp về quê ngoại chồng, nhưng chỉ cần nghĩ đến là chị còn hình dung ra được nguyên vẹn mùi vị thơm tho của thịt cá lóc nướng trui, hơi vàng lại trên lửa than, vị chát của lá chùm ruột non hay vị chua ngọt

của lá bứa hòa quyện với chất ngọt ngọt chát chát của bắp chuối non tan dần trong miệng với những hương vị của miếng cá nướng tươi thơm lừng, của nước mắm và vị me vừa chua vừa ngọt. Chị cũng hay nhớ lại thời gian đầu mới cưới nhau. Năm ấy chị vừa xong trung học và anh vừa hết năm thứ hai sư phạm thì tình hình chiến sự trở nên nóng bỏng. Chính phủ ra lệnh động viên, đồng thời kêu gọi học sinh, sinh viên tình nguyện nhập ngũ để chống giặc, bảo vệ đất nước. Anh là một trong những thanh niên đã nhiệt thành đáp lại lời mời gọi đó. Anh được đưa vào trường huấn luyện sỹ quan để thụ huấn trong hai năm. Ngày ra trường, anh được gán lon chuẩn úy và được nghỉ phép một tuần lễ để

về thăm gia đình trước khi ra đơn vị tác chiến. Anh chị và gia đình hai bên đã chọn thời gian mãn khóa này của anh để làm đám cưới cho anh chị. Đám cưới vội vã, đơn sơ và sau mấy ngày thì anh lên đường đi nhận đơn vị. Những năm kế tiếp, anh và chị chỉ gặp nhau hai lần, một lần khi anh về phép thường niên và lần thứ hai là do chị mò mẫm ra tận miền địa đầu để thăm anh. Ban đầu chị có ý muốn thôi học để theo anh, nhưng cả hai gia đình, và nhất là anh đã hết sức khuyên can nên chị đành phải nghe theo. Anh nói anh yêu nghề

dạy học cao quý, vì được góp phần vào việc đào tạo những công dân tốt cho xã hội mai sau, vì vậy anh đã chọn ngành sư phạm, nhưng vì bản phận quân ngũ nên anh không thực hành được giấc mơ của mình. Anh muốn chị ở lại Sài Gòn, tiếp tục việc học và thực hiện mơ ước đó thay cho anh. Mấy năm kế tiếp, các con lần lượt chào đời nên anh càng có lý do để bảo chị ở lại trong này cho mẹ con được an toàn, cho chị được gần gũi hai bên nội ngoại để nương nhờ, nhất là trong thời gian mới sanh con. Anh thường an ủi chị: “Anh thực lòng không muốn mình sống xa nhau, nhưng hoàn cảnh đất nước như thế, chúng ta cần hy sinh bớt tình riêng. Mỗi năm anh về phép một lần và em ra thăm anh một lần thì cũng tạm được. Sau này khi chiến tranh lắng dịu, anh sẽ xin về phục vụ tại đơn vị gần nhà thì lúc đó chúng ta lại gần nhau. Điều quan trọng là biết nghĩ đến nhau và lo cho các con”.

Giấc mơ xin về phục vụ gần nhà chưa kịp chớm nở thì anh đã ngậm hờn thúc thủ, buông súng quy hàng theo nhục lệnh trong lúc lý tưởng xả thân bảo vệ tổ quốc vẫn còn đây ắp trong tim óc của anh và các bạn đồng ngũ.

Chị tiếp tục đi thăm nuôi anh cho đến đợt cuối tháng Mười Hai năm ấy thì bị mất tin anh. Khi chị đến nơi, họ chỉ cho chị biết rằng anh đã chuyển trại và bảo chị “cứ an tâm ra về, không cần phải lo lắng gì cả, trước sau gì rồi cũng sẽ được tin anh”. Quả thật chỉ vài hôm sau đó, chị đã nhận được tin anh. Hôm đi dự lễ Vọng Giáng Sinh buổi tối, một chị bạn có chồng cùng bị giam một chỗ với anh sau một hồi rào đón, chuẩn bị tinh thần cho chị, đã báo cho chị hay tin anh bị họ giết chết, xác vùi sơ sài nơi bìa rừng do

chồng chị nói khê cho chị biết trong lần thăm nuôi mấy ngày trước. Chồng của chị cũng cho biết lý do chính mà anh bị họ giết là vì tính tình quật cường bất khuất của anh khiến họ gai mắt cũng như sợ rằng anh sẽ gây ra xáo trộn sau này. Chị nghe mẩu tin chưa xong mà đã chết điếng trong lòng, không còn tin ở lỗi tai mình. Chị khụy xuống, đầu óc hoang mang tê dại, không còn biết việc gì đang xảy ra chung quanh mình nữa. Bà mẹ chồng đang đứng nói chuyện với người quen ở gần đó vội chạy lại. Nghe tin, bà cũng rũ xuống bên cô con dâu. Bà con quen biết xúm lại điệu cả hai mẹ con về nhà, xúc dầu, xoa bóp mãi mẹ con mới thay nhau hồi tỉnh. Bà cụ sau khi tỉnh dậy và nhớ lại sự việc thì nhào la than khóc, chết đi sống lại suốt mấy ngày trời, nhưng riêng chị thì lại yên lặng, không khóc lóc kêu la. Chị lặng lẽ chăm sóc cho mẹ chồng, an ủi bà và các con. Đêm đến, khi mọi người đã yên giấc thì chị xuống ngồi co ro nơi góc bếp, ôn lại hình ảnh của anh. Chị nhớ những lần thăm nuôi gần đây, khi hai người gặp nhau trong khoảnh khắc ngắn ngủi, chị thấy anh có vẻ tiêu tụy hơn, nhưng đồng thời đôi mắt lại dường như ngời sáng đung mãnh hơn. Đây có phải là điềm báo trước anh chuẩn bị hy sinh để giữ tiết tháo của mình mà chị không ngờ đến chăng?

Thương khóc mãi rồi nước mắt cũng phải vơi. Bà cụ bây giờ đã thôi không khóc con hàng ngày nữa, nhưng đồng thời bà cũng trầm ngâm, ít nói hẳn so với khi trước, ngay cả đối với chị và các cháu trong nhà. Bà cũng yếu đi thấy rõ. Mấy năm trước đây, bà vẫn giúp chị một tay lo cho các cháu nhỏ, nhất là những khi chị bận việc buôn bán nên vắng nhà. Bây giờ bà hay ngồi yên một mình, có khi cả ngày chẳng nói được vài

tiếng. Cũng may là lúc này các con chị đã lớn, có thể tự lo cho chúng được. Quanh đi quẩn lại mà thằng con trai lớn nay đã gần mười sáu, thằng con út đã hơn mười hai, hai đứa con gái giữa, đứa mười lăm, đứa gần mười bốn. Dù trong muôn khổ, chị vẫn phần nào được an ủi vì thấy các con ngoan ngoãn và biết thương mẹ, thương bà. Riêng thằng con trai lớn có khuôn mặt và tính tình rất giống bố nên chị hay lặng lẽ ngắm nhìn nó mỗi khi nhớ đến anh.

Vừa xong lớp chín, thằng lớn bỏ trường, không chịu đi học nữa. Chị đỡ dành bao nhiêu nó cũng không bằng lòng, lấy cớ rằng ở trường, người ta hay đem bỏ nó ra bêu xấu nên nó không muốn đến đó nữa. Nó bắt đầu đi làm công việc lật vật để kiếm thêm chút đỉnh phụ với mẹ mỗi ngày. Được chưa bao lâu thì nó chuyển hướng, xin mẹ và bà cho phép đi về miền Tây theo các chú và anh em họ đi giúp việc trên ghe đánh cá. Lúc này nghề đánh cá có nhiều cơ hội nên các chú của nó đã khuyến nó về để đi theo họ. Chị thương con nên lúc đầu còn ngần ngại, không muốn xa con, nhưng thằng lớn cứ theo nói mãi nên cuối cùng chị phải bằng lòng.

Kể ra thì số thằng con trai lớn này thật may. Nó xuống làm việc phụ dưới chiếc ghe chài cào của ông bạn thân của chú nó chưa đầy ba tháng thì đến gần cuối tháng mười hai, ngay đêm Lễ Giáng Sinh, ông chủ thuyền ra lệnh rời bến, lên đường, mang theo cả nó và gia đình ông chú nó. Tàu đi được nửa đường thì hư máy, nhưng may mắn được tàu hàng ngoại quốc vớt đưa vào Tân Gia Ba. Nó và gia đình ông chú được nhận vào Mỹ do chính phủ bảo trợ, căn cứ vào lý lịch của gia đình. Gần một năm sau, nó và gia đình chú nó lên

đường đi định cư. Ngày đầu tiên đặt chân lên tiểu bang North Dakota xa lạ của miền cực bắc nước Mỹ, nó xin người hướng dẫn chụp ngay cho mấy tấm hình và con tem cùng với giấy bút để viết vội một lá thư về cho bà với mẹ. Chỉ còn hơn một tuần nữa là đến lễ Giáng Sinh, và nó muốn lá thư đầu tiên nó gửi về từ nơi nó định cư đến được tay bà và mẹ nó trước Giáng Sinh như một món quà trong dịp đặc biệt này. Chẳng phải vô cớ mà nó làm như vậy. Tuy còn nhỏ, nhưng nó đã chứng kiến bao nhiêu cảnh khổ trong gia đình nên rất thương mẹ và bà nội. Nó biết rõ việc mẹ và bà nội được tin bố nó mất vào đêm lễ Giáng Sinh, và nghe đâu ông nội của nó cũng tử trận vào thời gian lễ Giáng Sinh nên nó nhất định lần này phải gửi một tin vui về cho hai người đàn bà đau khổ mà nó hết lòng thương yêu để thay thế những tin buồn hai người đã nhận trước đây.

Chị về đến nhà thì trời đã tối. Đặt quang gánh xuống là đi ngay ra sau nhà để tìm mẹ chồng và các con. Mấy đứa nhỏ chẳng thấy đâu nên chị nghĩ có thể chúng đã kéo nhau đến nhà thờ sớm để lo sinh hoạt trong đoàn thể. Nhưng bà cụ thì ở đâu sao chị không thấy. Chị bước xuống bếp, vừa đi vừa gọi “Mẹ ơi”. Gọi chưa dứt tiếng, chị đã trông thấy mẹ chồng ngồi yên lặng dưới ánh đèn vàng vọt nơi góc bếp, một tay cầm phong thư, tay kia run run với mấy tấm hình. Bà cất giọng báo tin cho chị:

- Có thư và hình của cháu mới gửi về đó con.

Chị mừng rỡ:

- Thế hở mẹ? Cháu gửi về từ đâu thế hở mẹ?

Bà cụ chia phong thư cho chị, miệng ôn tồn:

- Con cứ bình tĩnh, đọc xong thư thì sẽ rõ. Cháu viết dài lắm nên mẹ

chưa đọc. Mẹ còn đang mãi xem hình của nó đây này. Ôi! Sao mà nó chóng lớn quá. Lại còn trông giống bố và ông nội y như đúc thế này.

Chị chưa kịp đọc thư, khẽ đưa mắt nhìn vào bàn tay cầm mấy tấm hình của bà cụ và chợt nhận ra chỉ có một tấm là của thằng con mới gửi về, còn hai tấm kia thì một là di ảnh của anh và một là di ảnh của bố chồng chị mà không biết tự lúc nào mẹ chồng chị đã moi ra được và đem cặp chung với tấm hình mới của cháu bà. Nhìn thoáng qua, tuy là ba người của ba thế hệ khác nhau trong một gia đình, nhưng lại giống nhau đến nỗi người ngoài có thể tưởng lầm là của một người chụp vào ba thời điểm khác nhau, lúc còn trẻ, lúc thanh niên và khi lớn tuổi hơn một chút. Nhìn thấy ánh mắt chăm chú như dán chặt vào ba tấm hình của ba người đàn ông trong gia đình, chị hiểu rằng tâm hồn của bà cụ chắc chắn đang trải qua cơn xúc động lớn lao. Có thể bà đang ôn lại những hình ảnh êm đẹp đã trải qua trong cuộc đời bà mấy mươi năm qua với ba người đàn ông mà bà yêu dấu nhất trong đời, nay đã bỏ bà ra đi biệt. Hai người đã qua khỏi thế giới này, người còn lại thì cách xa ngút ngàn, để gì có khi bà được gặp lại ...

Chị để yên cho mẹ được tự do theo đuổi dòng suy tưởng của mình để quay về với bức thư. Cũng như mẹ, chị đọc thư con mà trong lòng rung rung những cảm xúc dạt dào. Những giòng chữ như nháy múa trước mắt chị. Thằng

con trai chị viết khá nhiều, kể lễ cho bà, cho mẹ và các em nghe về những gì nó nhìn thấy được trong ngày đầu tiên ở đất Mỹ. Riêng về dự tính cho tương lai thì nó chỉ viết có mấy câu thật gọn gàng, nhưng làm chị thấy ấm lòng vô cùng: “... con biết mẹ muốn cho con sau này trở thành thầy giáo để đi dạy học, vì đó là giấc mơ không thành của bố mẹ, nên con sẽ ráng học thật giỏi để hoàn thành giấc mơ ấy ... con cũng sẽ kiếm việc làm thêm để phụ với mẹ lo cho bà và gia đình mình ... sau cùng, con hy vọng thư và hình của con sẽ về đến nhà trước Giáng Sinh để trở thành một tin vui cho bà, cho mẹ và các em” ...

Chị đọc xong thư của con đã lâu, nhưng không buồn gấp lại. Bên kia, mẹ chị vẫn tiếp tục yên lặng nhìn vào ba tấm ảnh. Trong khi khắp nơi mọi người nô nức đón mừng ngày lễ Giáng Sinh, và thiên hạ tưng nhau mua sắm, ăn mừng, chúc tụng nhau thì nơi góc bếp mờ tối ấy có hai người đàn bà nhỏ bé đang yên lặng thu góp lại những mảnh đời đã qua của mình.

Mùa Giáng Sinh

Nguyễn Ngọc Duy

Bữa cơm chiều

(Viết cho hai chó con của bố)

Vật nắng chiều chói chang xuyên qua màn cửa, dội thẳng vào mặt thằng Hải khiến nó giật mình tỉnh dậy. Hải nhắm mắt, đưa tay che lấy mắt rồi tiếp tục giấc ngủ chiều mệt mỏi. Tuy nhiên tia mặt trời tinh quái vẫn không buông tha thằng bé, mà dường như mỗi lúc một nóng hơn lên.

Mồ hôi bắt đầu tuôn ra lấm tấm trên mặt Hải, nó nghiêng qua trở lại thêm một hồi nữa rồi cuối cùng đành nhắm mắt. Hải nhíu mày, đưa mắt nhìn qua chiếc đồng hồ để ở góc bàn. Đã hơn 4 giờ chiều. Nhìn lại trên bàn, sách vở, bài tập còn nằm ngổn ngang, chưa xong được bao nhiêu cả. Hải hơi lo. Hôm nay tan học sớm, mới một giờ trưa là hai anh em đã về đến nhà. Mẹ biết trước nên đã dặn Hải với em khi về nhà, nghỉ ngơi một chút là phải lo bài vở, khi mẹ về, sẽ lo phụ mẹ nấu cơm. Hôm nay bố hứa nghỉ làm về sớm để cả nhà cùng quây quần ăn chung một bữa cơm. Hải đứng bật dậy, rời bàn học ra cửa phòng tìm em:

-Tâm ơi Tâm !

Không nghe tiếng trả lời, Hải cất giọng lớn hơn:

-Tâm ơi ! Em ở đâu vậy ?!

Có tiếng trả lời nho nhỏ vọng lại từ dưới nhà. Hải vừa bước xuống cầu thang vừa hỏi tiếp:

-Em ở dưới hầm hả ? Bài tập làm xong chưa ?

-Xong được một chút rồi, em sẽ làm tiếp bây giờ. Anh Hải làm xong chưa ?

-Anh cũng mới xong được có tí. Đang làm bài rồi mệt quá, anh ngủ quên ở trên bàn. Còn em thức mà sao

làm chưa xong, bộ lo chơi game hả ?

-Ừa, em đang làm bài nữa chừng thấy chán quá nên mới chơi game một chút, rồi quên luôn.

-Đừng hừ như vậy, bố mẹ đã dặn học xong bài rồi mới được đụng tới game mà. Thôi tắt game rồi lo làm bài đi. Chiều mình còn phụ mẹ nấu cơm, bố sẽ về sớm để ăn cơm chung cả nhà đó.

-OK, mà hôm nay bố mẹ về sớm thiệt hả, anh Hải ?

-Ừ, bố hứa chắc rồi. Tâm làm bài xong chạy lên lầu kêu anh xuống coi lại cho nghe.

Hải vừa nói vừa quay bước trở lên lầu, ngồi vào bàn tiếp tục học.

Hải năm nay mới 12 tuổi nhưng ngoan và biết lo lắng. Nhà có hai anh em, Tâm thua Hải 2 tuổi. Bố mẹ mấy năm nay rất bận bịu nên vắng nhà luôn. Mẹ còn hay về sớm, riêng bố chẳng khi nào về trước 10 giờ đêm. Có khi mãi đến sau 2 giờ sáng Hải đang ngủ, giật mình nghe tiếng bố mở khóa vào nhà rồi lục đục ăn cơm một mình dưới bếp. Vì bố mẹ thường xuyên không có ở nhà nên hai anh em Hải phải tự lo lấy mọi việc. Hải lại được bố mẹ giao cho nhiệm vụ trông chừng em, nhắc nhở và giúp em việc học. Hải không sợ cực, nhưng sao thấy buồn quá đi. Cả tuần lễ từ thứ hai đến thứ sáu, chẳng mấy khi cả nhà gặp nhau. Rồi nhiều khi cuối tuần thứ bảy, Chúa nhật bố mẹ lại cũng đi suốt, thành thử quanh năm cả nhà hiếm có dịp ngồi ăn chung. Buổi chiều đi học về, Hải với em khui đồ hộp, hoặc hâm đồ đông lạnh mẹ mua chất sẵn trong tủ lên ăn qua loa rồi nhắc nhau lo học bài, xong ngồi coi TV hoặc mở máy chơi games một chút rồi đi ngủ. Có khi anh em Hải coi TV được một lát đâm chán, nằm quay ra sofa rồi ngủ quên luôn cho đến lúc bố mẹ về, dắt lên phòng ngủ. Hải thèm ỏi là thèm cái không khí ấm cúng khi cả gia đình cùng quay quần bên nhau. Hải ưng lúc nào cũng ở gần bố mẹ. Nó thích những buổi tối ngày xưa, bố mẹ đi làm về sớm, cơm chiều xong bố ngồi kèm cho Hải với Tâm học bài, rồi cả nhà ngồi nói chuyện hoặc coi TV chung, rồi cùng đọc kinh, cùng dắt nhau đi ngủ. Bố thường hỏi: 'Hôm nay hai con đi học có ngoan không? Có chuyện gì vui không? Cô giáo có thương con không, có cần bố giúp gì cho không? ... Dù ở trường nhiều khi chẳng có gì đặc biệt, nhưng anh em Hải rất vui khi được hỏi han như vậy, nên thi nhau tíu tít kể chuyện cho bố mẹ nghe. Có những chuyện con nít rất ngây ngô nhưng Hải và Tâm vẫn thích nói cho bố mẹ biết. Bao giờ nghe xong bố cũng vừa xoa đầu anh em Hải vừa gật gù khen: 'Ừ, hay đấy nhỉ', rồi kết luận: 'Con trai bố ngoan quá'

Bây giờ những ngày êm đẹp đó đã xa lắm. Lâu thật lâu mới có một ngày bố mẹ cùng về sớm, dắt anh em Hải đi lang thang mua sắm, rồi ghé vào tiệm ăn chung. Em Tâm cũng tỏ ra thèm cái không khí gia đình ấy lắm và thường nói: 'Hôm nay nhà mình có family time vui quá bố mẹ hé!' Những lúc ấy Hải để ý thấy nét mặt bố mẹ lộ vẻ đăm chiêu. Riêng bố thường quay đi cố nén tiếng thở dài. Hải miên man trong dòng suy tưởng, quên cả học bài cho đến khi nghe có tiếng mở khóa cửa ở dưới nhà. Nó giật mình nhìn lại đồng hồ, đã 6 giờ chiều. Tiếng mẹ vọng từ cửa vào:

-Hải, Tâm đâu rồi con, ra giúp mẹ xách mấy túi đồ ăn vào. Nặng quá, mỗi nhừ cả tay mẹ ra rồi!

A, mẹ đã về sớm như đã nói. Hải nhủ thầm. Tí nữa là đến phiên bố về. Hôm nay cả nhà tha hồ vui. Hải vừa nghĩ vừa chạy xuống cầu thang giúp mẹ. Tâm cũng từ dưới basement chạy lên, miệng reo:

-Mẹ về, mẹ đi chợ mua nhiều đồ ăn quá. Mẹ có mệt lắm không?

-Mẹ mệt chứ, nhưng mẹ mệt để nấu đồ ăn ngon cho mấy bố con thì mệt mấy cũng được, mà các con làm bài xong chưa?

-Con sắp xong rồi, chỉ còn chừng 15 phút nữa thôi. Tâm liếng thoảng trả lời.

Mẹ quay qua nhìn Hải, nó hơi bối rối, nhỏ giọng:

-Thưa mẹ con chưa, hôm nay con hơi mệt nên ngủ

quên ở trên bàn, nhưng con sẽ ráng làm nhanh rồi xuống bếp giúp mẹ.

-Ừ, giỏi đi con. Không thôi khi bố về lại không sẵn sàng để ăn cơm.

Hải vừa đáp dạ vừa quay gót trở lên lầu. Nhưng ngồi vào bàn đã lâu, mà Hải vẫn không chăm chú vào sách vở được. Đầu óc nó cứ suy nghĩ lung tung. Hôm nay bố mẹ về sớm, giá mà ngày nào cũng được như vậy thì nhà mình lại giống hồi xưa, vui biết mấy. Hay là mình nói bố mẹ từ nay làm việc ít thôi, về sớm nghỉ ngơi, ít năm nữa mình lớn hơn sẽ đi làm phụ cho bố mẹ. Hải thấy phấn khởi với ý định đó. Ngoài ra còn có nhiều chuyện nó muốn tâm sự với bố mẹ mà chưa có dịp. Hôm nay chắc nó sẽ nói hoài không thôi.

Có tiếng chuông cửa, rồi có tiếng gõ dồn dập. A, bố về sớm quá. Hải nghĩ thầm, nhưng sao bố có chìa khóa mà không mở cửa. Hải chạy xuống thang lầu ra mở cửa, nhưng người bước vào không phải bố mà là ông hàng xóm. Ông sang xin xài nhờ cái điện thoại vì ông có chuyện gấp, mà điện thoại nhà ông bị hư.

Hải hơi thất vọng, trở lên phòng học được mấy phút thì nghe chuông điện thoại reo, rồi tiếng mẹ vọng từ dưới lầu lên:

-Sao vậy anh, thiệt không? Thôi, em với con sẽ chờ.

Hải thấy hơi chột dạ, nhưng vẫn cố tập trung tinh thần vào cuốn sách. Nó muốn làm xong bài cho lẹ để còn xuống bếp với mẹ và em.

Chừng nửa tiếng đồng hồ sau, chuông điện thoại lại reo. Mẹ nói chuyện xong, kêu Hải với Tâm lại giọng buồn thiu:

-Bố có việc bất ngờ, không thể về được, hồi này bố bảo bố sẽ về hơi trễ, nhưng bây giờ việc không xong được, thôi thì đành vậy.

Hải nghe thất vọng nãy nê. Nỗi buồn dâng lên thật nhanh như chặn lấy cổ khiến nó nghẹn ngào không thốt được thành lời. Nước mắt ứa ra lăn dài xuống má. Hải trở lên lầu, uê oải làm nốt mấy bài tập rồi xuống bếp giúp mẹ dọn cơm. Tâm dọn bàn, sắp chén đĩa ra bốn phần như vẫn có bố cùng ăn, Hải buồn rầu nhắc em:

-Tâm, bố đâu có về được, chỉ cần 3 phần thôi!

-Kệ em, lỡ bố về được thì sao? Tâm cãi

-Không có đâu con, bố đã dặn rõ rồi. Mẹ nhỏ nhẹ.

-Nhưng bố đã hứa rồi kia mà! Tâm vẫn không chịu thua, mắt nó long lanh như chực khóc.

Hải không cãi với em, nó thấy trong lòng buồn vô

hạn. Mâm cơm đã dọn ra, nhưng ba mẹ con không ai muốn ngồi vào bàn. Cái không khí đằm ấm mà mọi người mong đợi giờ đây không còn nữa. Hải chỉ muốn lên lầu nằm úp mặt vô gối khóc một chút cho đã cơn, nhưng sợ mẹ với em buồn nên nó đành miễn cưỡng ngồi xuống ghế. Mẹ nhìn anh em Hải dụ giọng:

-Thôi mình làm đầu ăn cơm đi con, tối bố về sẽ ăn sau.

Ba mẹ con vừa cầm đũa lên thì có tiếng mở khóa lách cách, rồi cửa mở và bố bước vào. Hải ngồi quay lưng về phía cửa nên chưa kịp thấy và phản ứng gì, nhưng Tâm thì đã thấy trước và quăng đũa xuống, chạy ào ra phía cửa, miệng reo hớn hờ:

-A, Bố về, Bố về ! Thấy chưa, em nói bố đã hứa mà. Bố ơi bố, sao bố hứa bố về sớm, rồi bố nói không về, rồi bây giờ bố lại về ?!

Tâm hỏi liên tục, không kịp cho bố trả lời, mà có vẻ cũng không cần ai nghe thấy. Nó chạy xà vào lòng bố, miệng nói huyền thuyên tíu tíu:

-Con biết bố sẽ giữ lời mà, mẹ với anh Hải không tin con đâu. Thấy chưa, con có sắp chén đũa sẵn cho bố đây.

Bố chớp mắt cảm động, ôm chặt Tâm vào lòng, một tay đưa lên xoa đầu nó:

-Con ngoan lắm, con biết không, bố cứ nghĩ là không thể bỏ việc để về, nhưng bố thương tụi con quá nên phải tìm cách. May quá bố thương lượng được với khách hàng để dời việc lại ngày mai. Thôi mình ăn cơm đi, chắc ba mẹ con chờ bố đói bụng lắm rồi.

Mẹ rót cho bố một ly nước, miệng mỉm cười không nói, nhưng ánh mắt nhìn bố long lanh, chan chứa niềm yêu thương.

Bố dục cả nhà:

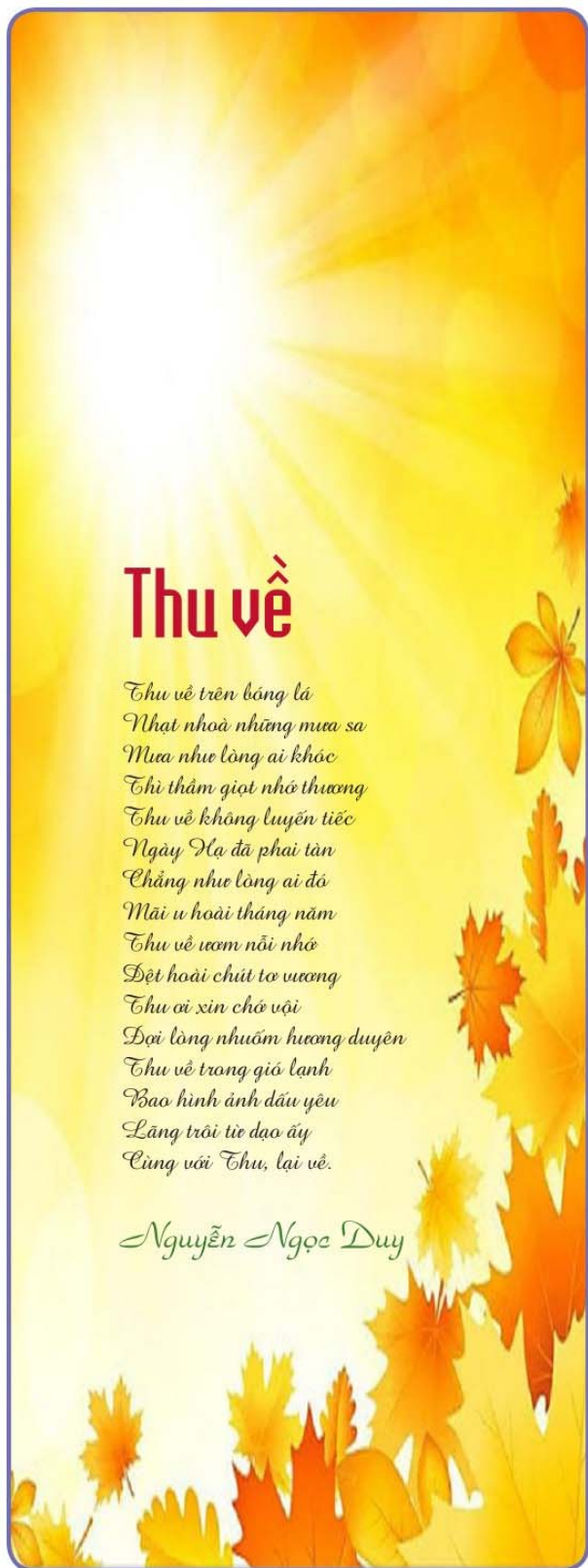
-Thôi làm đầu cám ơn Chúa rồi ăn cơm

Tâm cầu nguyện:

-Cám ơn Chúa cho gia đình con có 'family time' again"

Hải cũng như mẹ không nói gì, nhưng trong lòng dâng lên nỗi vui dạt dào. Bữa cơm chiều nay, mẹ nấu nướng sơ sài, mà sao Hải thấy ngon quá là ngon. Nó thầm ao ước: phải chi cơm chiều nào cũng ngon như chiều nay.....

Nguyễn Ngọc Duy

Thu về

*Thu về trên bóng lá
Nhạt nhòa những mưa sa
Mưa như lòng ai khóc
Thì thầm giọt nhớ thương
Thu về không luyến tiếc
Ngày Hạ đã phai tàn
Chẳng như lòng ai đó
Mãi u hoài tháng năm
Thu về uơm nỗi nhớ
Đợi hoài chút tơ vương
Thu ơi xin chờ vội
Đợi lòng nhuộm hương duyên
Thu về trong gió lạnh
Bao hình ảnh dấu yêu
Lặng trôi từ dạo ấy
Cùng với Thu, lại về.*

Nguyễn Ngọc Duy

Lá rơi

*Nhẹ nhàng chiếc lá rơi rơi
 Âm thầm như những mù khơi ngút ngàn
 Thu sang, đây những hoa tàn
 Em xa đàng ngóng, vờ vàng hạt mưa
 Ngỡ ngàng, tưởng tiếc năm xưa
 Dấu yêu nay đã xa lìa còn đâu
 Đành thôi đợi tiết mưa Ngâu
 Lá hoa thăm ý, người đầu trời về
 Nhớ thương chi, những trăng thê
 Mưa Thu thánh thốt, ướt nhoà mắt em
 Thâm thì trong cánh gió êm
 Đôi tay em đã rã rời môi mong
 Thôi đành như kiếp ngóng chồng
 Thân em hóa đá bên thềm Vọng phu
 Mưa Thu lướt thướt mưa Ngâu
 Ngưu Lang Chức Nữ cùng nhau trở về
 Em, chàng nay cũng sum vầy.*

Nguyễn Ngọc Duy

Thơ gửi Cha

Thơ gửi cha
Ngày có Cha
Màng êm đêm
Trên lối.

Tình thiết tha
Mai ghi hoài
Bên gối.

Hình bóng Cha
Khắc trong hồn
Yêu dấu.

Ngày mất Cha
Tháng năm dài
Tâm tấu.

Tình đã xa
Biết bao giờ
Quay lối.

Hỡi Cha!
(Kính dâng hương hồn cha yêu dấu)

Nguyễn Ngọc Duy

Món Quà Nhỏ Đêm Giáng Sinh

Buổi chiều đi học về, vừa vào đến nhà là Mai đã cất tiếng gọi chị Trang:

- Chị hai ơi chị hai, chị đâu rồi?

Trang đang giúp mẹ làm cơm trong bếp, nghe tiếng em gọi, vội chạy ra:

- Chị đang phụ mẹ nấu cơm. Có chuyện gì vậy em?

- Chị lên đây, em có chuyện muốn hỏi chị. Vừa nói Mai vừa kéo tay chị lên lầu, vào phòng riêng của Mai. Trang vừa bước theo em, vừa tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Gì mà quỳnh lên vậy? Có gì thì từ từ mà nói cho chị nghe xem nào.

Mai ấn chị ngồi xuống mé giường, rồi ghé xuống ngồi sát bên chị, thì thầm:

- Đề em kể cho chị hai nghe, mà chị phải giúp em mới được đó nha. Trang mỉm cười gật đầu, rồi ngồi kiên nhẫn nghe cô em gái út liếng thoảng kể chuyện.

Số là hôm nay ở lớp, thầy giáo cho các em những lời khuyên về các việc nên làm trong Mùa Giáng Sinh. Thầy nói: "sau buổi học ngày mai, các em được nghỉ lễ suốt hai tuần, tha hồ nghỉ ngơi và vui chơi với gia đình. Nhưng các em đừng quên dùng thời gian đó vào những việc hữu ích nữa". Các em trong lớp đều hớn hờ, nhao nhao trò chuyện, khác nhau về những món quà mình sẽ nhận được trong đêm Giáng Sinh. Thầy yêu cầu cả lớp yên lặng, rồi

nói tiếp "một trong những việc thầy muốn nhắc các em là hãy nghĩ đến người nghèo. Vì Lễ Giáng Sinh là dịp để nhắc nhở chúng ta về việc Chúa sinh ra, đến với chúng ta. Mà khi sinh ra, Chúa đã chọn cảnh nghèo hèn nhất trên đời này, cho nên Lễ Giáng Sinh cũng còn được hiểu là Lễ của người nghèo. Vậy các em hãy nghĩ đến họ khi nghĩ đến Chúa Giêsu Hài Đồng nhé". Các em lại nhao nhao bàn tán. Có em giơ tay hỏi "thưa thầy, nghĩ đến người nghèo là làm sao ạ?" Thầy giáo âu yếm nhìn các em, nhỏ nhẹ: "có nhiều cách lắm các em. Chẳng hạn như mình có thể bớt tiền mua quà Noel lại, để tiền đó giúp cho những người đói khát, chẳng hạn mình bớt đi thời gian vui chơi trong mùa lễ, dành ra vài ngày để đi thăm viếng và giúp đỡ các em trong viện mồ côi, những người già cả, cô đơn trong nhà dưỡng lão ..." Mai ngồi chăm chú nghe thầy nói. Cô hiểu thầy muốn nói gì, nhưng trong lòng vẫn hơi bối rối vì bớt tiền mua quà Noel lại thì cô làm được, nhưng dùng tiền đó để nuôi những người đói khát thì cô quả thật không hiểu, vì ở cái xứ giàu có này, có bao giờ cô nghe nói ai bị đói khát bao giờ đâu. Gia đình nào cũng có nhà, có xe hơi, có Tivi, máy computer và mọi phương tiện cho cuộc sống hằng ngày. Nếu không may có người bị thất nghiệp, không tìm được việc làm khác thì đã có trợ cấp của chính phủ. Cô tự nhủ hay là mình chọn cách thứ hai, là đi thăm

các em mồ côi, người già? Cách này cũng không ổn, vì tuy năm nay Mai đã 13 tuổi và học đến lớp 8, cô vẫn còn là một "em bé" dưới mắt của bố mẹ. Chả thế mà mỗi khi bước chân ra cửa để đi học, cô đều nghe tiếng mẹ dặn "nhớ cẩn thận nghe con. Lúc nào cũng phải đi chung với các bạn, coi chừng người lạ, qua đường nhớ trông chừng xe hai bên, học ra là phải đi ngay về nhà ..." Điệp khúc ấy của mẹ, Mai đã thuộc nằm lòng, đến nỗi mỗi khi bước chân ra đến cửa là cô biết sẽ nghe đúng những lời nói đó. Nhưng cô không thấy khó chịu mỗi khi nghe mẹ lặp lại, cô biết rằng đối với mẹ, đó là cách để bà chứng tỏ sự quan tâm đối với cô. Nhưng cũng chính vì thế mà Mai biết chắc rằng chỉ trừ có việc đi từ nhà đến trường là bố mẹ đành phải để cho cô đi một mình, sau khi Mai bắt đầu vào tuổi "teen", sau khi đã cẩn thận "tập" cho Mai đi chung, lấy xe, đổi xe nhiều lần, sau bao nhiêu lời dặn dò "cẩn thận, cẩn thận ...", ngoài ra, tất cả những chỗ cần đi khác, cô đều phải đi chung với bố mẹ hoặc ít nhất là cũng phải có chị Trang, vì "có chị hai coi chừng thì bố mẹ mới an tâm", mẹ vẫn thường nói thế. Như vậy thì làm gì có chuyện bố mẹ để cho cô con gái "bé bỏng" được tự do đi làm việc thiện. Tuy suy nghĩ như vậy, nhưng Mai cũng vẫn tự nhủ thầm, biết đâu được, có khi bố mẹ thấy mình đã lớn, đã 13 tuổi và học đến lớp 8 rồi chứ đâu còn bé bỏng như khi xưa nữa, với

lại, đây là làm việc tốt, chứ đâu phải đi chơi. Có thể bố mẹ sẽ bằng lòng. Mình cứ xin thử, may ra ... Mai đang suy nghĩ miên man thì có tiếng thầy nói tiếp: "còn nhiều cách khác nữa các em ạ. Chẳng hạn như mình có thể chia sẻ phần quà Noel cho một người bạn nghèo, hoặc mời họ về nhà dùng bữa với mình trong tiệc vui Giáng Sinh của gia đình. Nhắc đến việc này, thầy mới nhớ cách đây đã lâu, khi thầy còn nhỏ như các em, thầy đã được ba má cho phép mời một người bạn nghèo về nhà vui tiệc Giáng Sinh, thầy cũng đem bớt đồ chơi ra chia cho bạn. Khi ra về, anh cảm động ứa nước mắt, nói với thầy rằng đêm Giáng Sinh đó là đêm đẹp nhất trong đời của anh, vì là lần đầu tiên trong đời anh có được đồ chơi. Cha mẹ anh nghèo quá, lo cho các con miếng ăn còn chưa đủ, nói chi đến việc mua quà. Riêng đối với thầy, đó cũng là một kỷ niệm thật êm đềm làm thầy nhớ mãi ...". Nghe thầy nói đến đây, Mai chợt xoay qua, nhìn về phía cuối lớp, trong lòng nảy sinh một ý nghĩ làm cô mỉm cười một mình.

- Đó, chị hai thấy không? Nếu thầy không nhắc đến kỷ niệm của thầy thì em đâu có nghĩ ra.

- Mà em nghĩ ra cái gì mới được chứ? Trang nồn nóng hỏi em.

- Thì con Hiền học cùng lớp với em đó.

- Con Hiền học cùng lớp với em thì sao? Chị không hiểu. Trang càng nóng ruột hơn, hỏi dồn em.

- Bộ chị quên rồi sao? Con Hiền là con gái của cô chú Thông, mình hay gặp ở nhà thờ Việt Nam đó. Bộ chị quên rồi sao?

- Không, chị đâu có quên. Chị vẫn hay chào cô chú và mấy đứa nhỏ mỗi khi gặp ở nhà thờ. Nhưng chị vẫn chưa hiểu ý em muốn nói gì về họ. Trang đáp lại, có ý giục giã em.

- Thì chị hai biết, con Hiền với

em nó là thằng Quang, đều được sanh ra ở bên trại tỵ nạn, sau khi ba má nó rớt thanh lọc, bị "ngâm" ở bên đó hết mười mấy năm. Mới đây, nghe nói Cộng Đồng mình biết đến trường hợp của gia đình họ, làm đơn xin với chính phủ, và bảo lãnh họ sang Canada. Em nghe nói cô chú đi làm cực lắm, vì không có nghề gì hết, nên phải đi làm farm, không kiếm được bao nhiêu tiền để lo cho chị em nó. Còn con Hiền vì vừa bị nhà nghèo, vừa yếu tiếng Anh, nên mỗi khi vô lớp là nó mặc cảm, lúc nào cũng cố ý ngồi ở dưới cuối lớp. Có khi em nghĩ cũng thấy thương, nhưng chẳng biết làm sao giúp. Hôm nay nghe thầy nói, em mới giật mình nhìn xuống, thấy nó tội nghiệp quá. Em muốn mời nó đến mừng Giáng Sinh với gia đình mình, chị thấy có được không? Mai nói một thời một hồi, giọng nói vừa xúc động, vừa có vẻ hồi hộp như sợ chị từ chối. Trang chớp mắt nhìn em:

- Bây giờ thì chị hiểu ý của em rồi. Em ngoan lắm. Nhưng việc này phải hỏi bố mẹ. Chị chưa biết bố mẹ sẽ nghĩ sao. Mai đáp nhanh:

- Thì chị thưa với bố mẹ dùm em. Chị nói là bố mẹ sẽ nghe mà. Chị giúp dùm em nhé. Trang gật đầu:

- Ừ, chị sẽ thưa với bố mẹ rồi cho em biết. Mai nồn nóng:

- Mà em cần biết sớm để ngày mai còn nói với con Hiền. Chị nhớ hỏi bố mẹ hôm nay nha. Trang vừa gật đầu vừa đứng lên:

- Được rồi, tối nay sau khi ăn cơm, chị sẽ hỏi bố mẹ rồi nói cho em biết liền. Bây giờ chị phải trở xuống bếp để giúp mẹ.

Trang vừa nói vừa đi xuống cầu thang. Mai còn đứng nán lại một chút, trong lòng thấy nao nao niềm thương cảm khi nghĩ đến người bạn nghèo cùng lớp, lẫn trong đó một cảm giác vui vui khi tưởng tượng ra hình ảnh Hiền đến ngồi ăn chung

với mình trong khung cảnh ấm cúng của gia đình Đêm Giáng Sinh. Mai mỉm cười, ngồi vào bàn học cho đến khi có tiếng chị Trang ở dưới nhà vọng lên, gọi Mai xuống ăn cơm. Cô bỏ sách vở qua một bên rồi chạy xuống ngồi vào bàn ăn với cả nhà.

Sau bữa cơm, Mai lên phòng làm nốt phần bài tập thật nhanh, rồi chạy xuống nhà tìm chị Trang. Trang đang ngồi ở phòng khách với bố mẹ, nên Mai không tiện hỏi, cô chỉ khẽ đưa mắt nhìn chị làm hiệu. Trang nhìn lại em, lắc đầu nhẹ. Mai không hiểu ý của chị, nên dùng mắt ra hiệu để hỏi thêm lần nữa. Trang lại lắc đầu, lần này có vẻ quả quyết hơn. Như vậy là rõ ràng rồi. Mai thất vọng quay trở lên lầu, vào phòng nằm xuống giường, nghĩ đến Hiền mà trong lòng thấy xốn xang vì không có cơ hội để chia sẻ niềm vui Giáng Sinh với bạn. Trước khi đi ngủ, chị Trang tạt qua phòng Mai, nói vồn vện một câu rồi đi ngay về phòng của mình: "bố mẹ nói đêm Giáng Sinh là dành riêng cho gia đình, em không nên mời người ngoài". Mai thấy tức nghẹn trong cổ. Tại sao đêm Giáng Sinh lại chỉ dành riêng cho gia đình? Tại sao thầy giáo dạy Mai làm việc tốt mà bố mẹ lại không cho phép? Tại sao Chúa đến để đem hạnh phúc cho gia đình Mai mà bố mẹ Mai lại cấm, không cho Mai đem chia sẻ với người khác, nhất là một người bạn đáng thương như Hiền? Còn chị Trang nữa, đã hứa sẽ giúp cho Mai, mà mới nghe bố mẹ nói một câu như vậy đã bỏ cuộc, thật là uống công Mai lúc nào cũng tin tưởng ở chị. Bao nhiêu câu hỏi tại sao trong đầu làm Mai trăn trở mãi, đến gần sáng mới mệt mỏi thiếp đi được một chút.

Hôm sau đến lớp học, Mai vừa mệt vì đêm hôm trước không ngủ được, vừa buồn vì cảm thấy mình như có lỗi với bạn. Thỉnh thoảng Mai liếc xuống phía cuối lớp,

nhìn lén Hiền. Mai thấy Hiền trông buồn hơn mọi ngày, cô có cảm giác như Hiền đang giận mình đã không hết lòng lo cho bạn. Cũng có lần khi Mai nhìn xuống, Hiền lại có vẻ như đang mỉm cười một cách khó hiểu làm Mai vội vàng quay lên, lòng hoang mang tự hỏi "có phải vì hôm qua nghe lời thầy giáo dặn dò, Hiền đã nghĩ thế nào Mai cũng sẽ mời mình về nhà, mà bây giờ vẫn không thấy Mai đá động gì đến, nên Hiền giận mà có thái độ, khi thì buồn rầu, khi thì cười mỉa mình hay chăng?"

Đêm áp lễ Giáng Sinh, Mai đi nhà thờ Việt Nam với gia đình. Sau Thánh Lễ, Mai nhìn thấy Hiền đi chung với đứa em trai và ba má. Hiền nhìn Mai, mỉm cười, nhưng chưa kịp chào thì Mai đã vội vàng quay đi, làm bộ như đang tìm người nhà, nhưng thật ra Mai muốn tránh mặt Hiền và con bố rồi trong lòng mình.

Trên đường về, mẹ nhờ bố ghé xe vào một siêu thị mở cửa qua đêm để mua thêm vài thức còn thiếu sót cho bữa cơm đặc biệt đêm Noel, bố phân nản: "sao em lại để đến giờ này mới mua? Con gà tây còn nằm ở trong lò, nếu mình chần chừ ở đây lâu thì sẽ cháy mất. Thôi em với hai đứa nhỏ xuống mua đi, anh chạy về nhà tắt lò rồi sẽ quay trở lại đón". Mẹ cười gật đầu, kéo Trang và Mai vào siêu thị. Khoảng nửa giờ sau, bố quay xe trở lại đón ba mẹ con về để chuẩn bị ăn mừng Lễ Giáng Sinh.

Mai vào nhà, đi thẳng lên phòng rồi để nguyên quần áo nằm xuống giường, lòng bồi hồi, mắt chớp lên vài cái rồi nước mắt ở đâu tự dung ứa ra. Quả thật cô thấy mình có lỗi với Hiền. Nếu cô không nhờ chị Trang mà tự mình nói với bố mẹ, bố mẹ không bằng lòng thì chịu khó năn nỉ một chút, không được thì năn

ni nhiều thêm chút nữa, thế nào bố mẹ chẳng mềm lòng mà chiều ý cô con gái cưng. Đây cũng tại vì mình tin tưởng chị Trang quá nên đâm ra có lỗi với Hiền, và làm mất đi dịp tốt đây ý nghĩa trong đêm Giáng Sinh. Đúng ra như mọi năm, Mai phải vào bếp phụ với mẹ và chị Trang chuẩn bị bữa ăn, nhưng hôm nay buồn quá, Mai nằm lì trong phòng để suy nghĩ. Chắc bố mẹ với chị Trang cũng hiểu Mai đang buồn, hay có khi còn cảm thấy có lỗi với Mai vì đã từ chối một việc tốt cô muốn làm, nên để Mai nằm yên ở trên phòng, không ai lên tiếng gọi cô xuống giúp như mọi khi.

Mai thiếp đi được một chút thì nghe tiếng chị Trang gọi vọng lên từ dưới lầu. Cô uể oải ngồi lên, vuốt lại mái tóc rồi lững thững đi xuống phòng ăn. Mọi người đã ngồi vào bàn từ lúc nào. Cô nhìn vào bàn ăn và ngạc nhiên, sững sốt như đang mơ ngủ. Ngồi kế bên bố mẹ là vợ chồng chú Thông, và đối diện bố mẹ, bên cạnh chị Trang là Hiền và Quang, em trai của Hiền. Hiền ngược lên nhìn Mai, mỉm cười triu mến. Mai không hiểu việc gì đã xảy ra, cứ đứng trố mắt nhìn hết người này đến người khác cho đến lúc bố vừa cười vừa lên tiếng:

- Ngồi vào đây đi chứ con gái cưng. Ngồi kế bên cháu Hiền nè. Không phải con muốn mời Hiền đến ăn mừng Lễ Giáng Sinh với con sao?" Mai còn ngỡ ngác, chưa biết phản ứng sao thì chị Trang tiếp lời bố:

- Chị xin lỗi đã dẫu em, làm cho em buồn mấy hôm nay. Nhưng vì thấy em ngoan, biết nghe lời thầy giáo, lại có lòng tốt, biết nghĩ đến bạn của mình, nên chị bàn với bố mẹ làm cách này để dành cho em một sự ngạc nhiên. Không ngờ lại làm cho em buồn quá đỗi. Nhưng

khi thấy em buồn thì đã lỡ rồi, mọi việc đã sắp xếp, không thể thay đổi được. Chị hy vọng sự có mặt của Hiền sẽ bù lại cho em. Mai chưa kịp nói gì thì chị Trang nói tiếp:

- Mà chị cũng đã đền bù cho em rồi, chị mời cả Quang, em của Hiền đến đây này, nếu không thì em đã có lỗi vì chỉ quan tâm đến chị mà bỏ quên mất đứa em. Cả nhà cười vang trước câu nói đùa của chị Trang. Mẹ tiếp lời:

- Còn bố mẹ thì mời ba má của Hiền và Quang, như vậy mới đầy đủ cả gia đình và đầy đủ ý nghĩa, phải không con? Bố tiếp lời mẹ:

- Bố chỉ sợ con không bằng lòng khi bị thiệt thòi vì phải chia phần quà của con cho hai người đấy thôi.

Mai vẫn chưa ngồi xuống, nhưng cô đã hiểu. Thì ra bố mẹ và chị Trang tốt hơn cô đã nghĩ, thương cô nhiều hơn cô đã nghĩ. Mai cũng hiểu ra lý do chị Trang chỉ nói với cô một câu

từ chối ngăn ngừa của bố mẹ rồi vội vàng bước ra khỏi phòng. Chắc chị sợ nán nã trong phòng, nhìn thấy nét mặt thất vọng của em, sẽ không cầm lòng được, lộ hết kế hoạch của cả nhà. Mai cũng chợt nhớ ra cái cơ ghê siêu thị mua thêm đồ ăn của mẹ để bố về nhà đón gia đình Hiền, rồi sau đó, mọi người thân nhiên để Mai nằm trên lầu, hầu thông thả thu xếp mọi việc trong phòng khách cho đến khi Mai được gọi xuống. Ôi, đây quả thật là một âm mưu lừa dối đầy yêu thương.

Hiền đưa tay kéo Mai ngồi xuống ghế bên mình, miệng nở một nụ cười thật tươi và nói khẽ:

- Hiền cảm ơn Mai nhé. Đây là Đêm Giáng Sinh đẹp nhất trong đời của Hiền.

Mai triu mền nhìn lại bạn, vừa đưa tay quạt nước mắt, vừa nở nụ cười, méo máo:

- Con cảm ơn bố mẹ và chị Trang,

nhưng mọi người thương con mà cũng ác với con quá, làm con buồn gần hết cả Mùa Giáng Sinh. Con bắt đền đó.

Cả nhà cất tiếng cười vang, bố lên tiếng mời mọi người làm dấu, đọc kinh và bắt đầu dùng bữa. Chị Trang quay lại sau lưng, bật đĩa hát. Tiếng cười hòa lẫn trong niềm vui trên từng khuôn mặt, quyến vào lời ca của bài "Đêm Thánh Vô Cùng" từ trong đĩa hát.

Đêm đó, trước khi đi ngủ, Mai quỳ trước Máng Cô, nhìn sâu vào tượng Chúa Hải Đông, thì thầm: "Lạy Chúa, con nghĩ rằng con làm một việc nhỏ để dâng lên Chúa một món quà nhỏ, nhưng Chúa lại ban cho con một món quà lớn hơn".

Nguyễn Ngọc Duy

Tinh thần mùa Covid

Vừa xong một ngày lễ Halloween vào cuối tháng 10, 2020 khá buồn tẻ. Mọi người hạn chế sinh hoạt, lệnh chính phủ cấm phải ở trong nhà vì sợ căn bệnh Covid 19 lây lan. Trẻ con cũng có lác đác vài đứa ràng đi xin kẹo cho vui, nhưng đem kẹo bánh về ba má không dám cho ăn ngay, phải phơi ngoài sân vài ba ngày để đuổi con vi trùng Vũ Hán đi ra xa đã. Ngày lễ Tạ Ơn bên Mỹ cuối tháng 11 cũng tẻ nhạt so với các năm trước.

Rồi mùa Giáng Sinh lại sắp đến, năm nay nhiều vùng trên khắp thế giới vẫn còn đang bị phong tỏa, hạn chế sự tập trung, cấm đoán và phạt nặng những ai vi phạm. Rất nhiều vùng mọi người không được đi lại thăm viếng lẫn nhau. Nhà thờ, chùa chiền, họp hành bị hạn chế, có nơi chỉ được tối đa 10 người, các sinh hoạt văn hóa, vui chơi cũng rất khó khăn eo hẹp, ngoại trừ những việc cần thiết như đi mua thức ăn, đi bác sĩ... Nhớ lại những mùa Noel trước thời thì tiệc tùng linh đình, mua sắm rộn ràng “Ồi thời oanh liệt nay còn đâu!”. Con số người nhiễm

bệnh ngày càng cao, số người chết cũng cứ tăng dần. Buồn quá, giận con Covid này quá. Nó mang số 19, tuổi sung mãn của đời người nên phát triển quá mạnh mẽ.

Rồi phải kể đến tình trạng sức khỏe tinh thần của nhiều người cũng bị ảnh hưởng. Do gò bó trong nhà, nhiều vợ chồng bực bội gây gổ, thậm chí đánh đập nhau nhiều hơn. Số lượng các bà gọi cảnh sát để cầu cứu tăng hơn 11%. Lại còn khó khăn về kinh tế, công việc làm ít đi, nhà hàng bị đóng cửa chỉ được “take out”, tiệm cắt tóc, các tiệm làm đẹp, phố xá, giải trí cũng vắng vẻ, tỉ lệ thất nghiệp cao hơn bao giờ.

Tuy nhiên không lẽ như vậy chúng ta cứ suốt ngày buồn phiền, nghĩ tới những chuyện tiêu cực? Vì thế nhiều người cũng đã nghĩ ra những điều khá tích cực trong mùa dịch Covid này, thời thì “Cái khó ló cái khôn”, chúng ta hãy cố gắng đương đầu và suy nghĩ, hành động tốt nhất trong hoàn cảnh này. Chắc chắn con đại dịch sẽ qua, mọi chuyện sẽ trở lại bình thường. Nếu có một vài thay đổi thì hãy là những thay đổi, suy nghĩ tích cực tốt đẹp, hãy rút ra những kinh nghiệm để cuộc sống tương lai ngày càng tốt hơn, chúng ta biết tận dụng thời gian và yêu thương nhau hơn.

Đầu tiên thì chúng ta không có cơ hội tiêu xài nhiều tiền nữa, nhờ thế có chút đỉnh tiền để dành như không cần trả nhiều tiền xăng, trả tiền xe bus công cộng, không tốn tiền đi xem Ciné văn nghệ, không tốn tiền đi nhà hàng, thậm chí cũng có thể tự cắt tóc, làm móng tay lấy. Do ít đi ra ngoài, làm việc ở nhà nên cũng không cần mua sắm quần áo mới. Giày dép cũng còn mới toanh. Sơn phấn

cho các bà trang điểm cũng ế ẩm vì ở nhà thì để mặt trần, tô son điểm phấn làm gì!

Riêng về tinh thần thì mọi người cũng có giờ để đọc sách, suy nghĩ nhiều hơn, có giờ để ngồi thiền, tập thể dục, Yoga, nhảy đầm, gọi phone thăm người thân, liên lạc với bạn bè qua email, Facebook mà trong thời gian qua vì quá bận rộn chúng ta đã không thể làm chuyện đó.

Nếu nói về thói quen ăn uống thì cũng có vẻ tốt hơn, vì chúng ta ít đi ra ngoài ăn thức ăn nhà hàng nên ít dầu mỡ bột ngọt hơn. Các đầu bếp bắt đầu dĩ lại được cơ hội trở tài, phe liên ông cũng phải tập nấu ăn, vì nếu cứ phải đi ra ngoài tiệm “pick-up”, đặt đồ ăn cũng phiền. Riêng tôi mùa Covid này cũng học được nhiều món đặc biệt, có món thành công, có món thất bại nhưng nói chung cũng nấu ăn giỏi hơn xưa. Tôi cũng lôi các hình chụp trong gia đình ra sắp xếp lại, bỏ vào album cẩn thận hoặc gửi trên các trang mạng, buồn buồn đem ra ngắm để kỷ niệm cũ hiện về.

Nói về môi trường thì người ta ít đi ra ngoài hơn nên không khí có vẻ tốt lành hơn. Những chú chó thì vui mừng hẳn vì chủ có nhiều giờ để dắt chúng ra đường chơi. Vì không gặp gỡ nhau thường xuyên, giữ khoảng cách xã hội nên người ta cũng có thể tránh được những cơn bệnh cúm bình thường. Những năm vừa qua, mùa lạnh tới thì mọi người đều rú nhau ho, rú nhau đau nhức cảm cúm, cơn dịch cảm

cúm lây lan khá mạnh. Năm nay nhờ tránh xa nhau, các bệnh cảm cúm ho hen thường cũng khó lây lan hơn trước.

Nhiều người nói đùa con vi trùng Covid này là đàn bà, thuộc giống cái vì nó làm cho đàn ông phải ở nhà, không còn kiếm được cố đi ra ngoài lung tung, nhất là không được đến các Club, các Bar rượu. Sòng bài cũng phải đóng cửa, các ông không còn việc gì khác, ở nhà buồn thì lúi garage, nhà bếp, phòng tắm ra tu bổ, tính ra cũng có lợi cho gia đình. Mọi người cũng thi nhau làm vườn, cắt cỏ, thu xếp lại sân trước sân sau cho đẹp để sạch sẽ hơn. Các bà cũng có thì giờ để lúi soạn lại tủ áo, các quần áo giầy dép cũ cái nào không thích nữa thì đem cho từ thiện Salvation Army, Good Will, Vincent de Paul.... Cái nào tốt thì treo lại ngay ngắn cẩn thận, sắp xếp nhà cửa gọn ghẽ hơn, lau chùi bếp núc bóng loáng hơn. Mọi người cũng có giờ để đọc sách hoặc cùng nhau xem phim. Thời gian dành cho gia đình được nhiều hơn, có nhiều giờ để bàn tán phải các chuyện chính trị, xã hội, cộng đồng..... (nhưng nhớ đừng bàn về Trump và Biden nhà, dễ gây lộn lăm đấy!).

Mọi người chắc cũng thán thía hơn, là con bệnh Covid này không phân biệt giàu nghèo, nổi tiếng cao sang hay vô danh tiểu tốt, ai cũng có thể nhiễm bệnh cả, không phải giàu là chận được bệnh. Riêng tôi trong mùa dịch này cũng học hỏi được vài cách sử dụng phương tiện khoa học kỹ thuật. Trước đây chẳng hề biết video trực tuyến là gì, mà bây giờ

xài "Zoom", "Microsoft Team" cũng khá. Công ty tôi cho nhân viên làm việc tại nhà, nhiều người bạn trước đây phải trả tiền mượn nhà gần downtown khá mắc, bây giờ dọn ra xa thành phố, vừa rẻ vừa yên tĩnh. Trước đây, tôi không dám gửi tiền online vì sợ không an toàn, nhưng bây giờ thấy cũng an tâm và tiện lợi hơn nhiều. Thay vì phải ký cheque hoặc chạy tận đến tận nơi để đưa tiền mặt cho nhau, phải ghé ngân hàng thường xuyên, bây giờ "click" vài cái là giải quyết xong chuyện tiền bạc.

Nhiều người chia sẻ bây giờ họ mới để ý tới nhà hàng xóm, mới thấy người hàng xóm ra ban công ôm cây guitar hoặc kéo vĩ cầm, vì thế mới biết mình có người hàng xóm giỏi nhạc thế. Chào nhau bằng một nụ cười, cái vẫy tay, khen thưởng nhau bằng một tràng pháo tay, tặng nhau vài món đặc sản tự nấu lấy... cũng là chuyện tốt trong mùa dịch này.

Vâng, dù muốn dù không chúng ta cũng phải sống và làm nhân chứng cho mùa dịch Covid 19 này. Hãy sống thật tốt thật ý nghĩa trong bất cứ hoàn cảnh nào. Hãy yêu thương và tỏ lộ tình yêu thương với người chung quanh. Hãy quan tâm đến nhau phải cùng nhau chiến đấu để cuộc sống sẽ tốt đẹp hơn. Con vi trùng Covid sẽ bị chế ngự, và chúng ta sẽ sống một cuộc sống tương lai ý nghĩa hơn, nhiều kinh nghiệm hơn. Chúc bạn những điều tốt đẹp nhất hôm nay và ngày mai....

*Nguyễn Ngọc
Duy Hân*

Chuyện cũ trường xưa

"Thương cho roi cho vọt", câu nói này thời xưa đã được cho là "khuôn vàng thước ngọc", ý nói phải nghiêm khắc trong việc dạy dỗ trẻ em nên người, chiều chuộng "cho ngọt cho bùi" thì lại chính là làm hại trẻ. Thế nên giáo dục ngày ấy rất khác với bây giờ. Cha mẹ, thầy cô luôn muốn con cái, học trò phải chăm chỉ, như phải gò gẫm viết chữ thật đẹp, phải học thuộc lòng, phải thật là ngoan hiền hạnh kiểm tốt và vâng lời tuyệt đối. Những điều này cũng không sai nhưng nếu áp dụng một cách quá đáng thì lại trở thành đường lối giáo dục không hay. Nhiều đứa con, học sinh bị đòn, bị phạt quá nhiều đâm ra lì lợm, trở nên du côn hoặc hoặc sau này trở nên người tự ti, nhút nhát.

Có một câu chuyện nho nhỏ thời ấu thơ mà tôi vẫn nhớ, đó là lúc học Tiểu học ở trường làng. Hồi đó cô giáo dạy lớp tôi là một Ma-sơ, mà chúng tôi gọi là Di, di là di phước, và gọi các di theo thứ tự trong gia đình như Di Tư, Di Năm, Di Út... Di Năm rất tốt, tận tâm dạy học nhưng tiếc thay lại có một kỷ niệm không đẹp với gia đình tôi.

Số là lúc đó tôi đang học lớp ba,

lớp hai gì đó. Khi thực hành làm toán cộng, tôi đã vô ý chép sai tựa đề từ trên bảng xuống tập vở, nhưng khi làm phép cộng thì đúng. Thí dụ $4 + 5 = 9$, nhưng tôi ghi lộn vào tập vở là $4 + 6$ nên kết quả là 10. Di Năm đâu có giờ xem kỹ vì quá nhiều học trò, nên khi chấm điểm đã gạch đờ cho tôi điểm zero, vì di chỉ dựa trên con số kết quả cuối cùng để chấm điểm. Sau này chúng tôi mới nghiệm ra điều này, nhưng lúc đó đã không hiểu nên khi chị của tôi xem bài, chị ngạc nhiên bắt tôi phải lên gặp Di để xin sửa điểm lại. Tôi không nhớ mình đã vụng về ăn nói như thế nào, mà Di bảo là tôi còn bé mà dám sửa lưng rồi tát tôi một bạt tai. Di tát mạnh lắm, tôi đang đứng trong lớp mà văng ra tới ngoài cửa. Đau quá tôi khóc thét đem khuôn mặt có in 5 dấu ngón tay trên má chạy về méc mẹ. Mẹ tôi thường thì rất hiền và hay nhẫn nhịn, nhưng không hiểu sao hôm đó lại nóng ruột, dất tôi chạy ngay lên nhà xử đê mách với cha sở - Cha được coi như là Hiệu Trưởng của trường. Sau đó chắc là cha có gọi Sơ lên để khuyên bảo dặn dò gì đó, nên ngày hôm sau khi đi tới lớp, Sơ cầm cây roi mây dài trên đầu có một cục tròn to, khỏ vào đầu tôi cái cốp và nhíic: "Còn dám đi méc cha Sở há!?" Tôi đau và sợ quá nên im thin thít, không dám hó hé gì, cũng không dám kể tiếp cho ba má và các chị nghe "Tập 2" của câu chuyện.

Hồi ấy cách dạy dỗ thật cổ xưa. Tôi cũng nhớ các bạn con trai cùng lớp thường lười biếng ham chơi không thuộc bài, các cô giáo bắt đám con trai nằm xuống cho mấy đứa con gái cầm roi đánh. Tôi còn nhớ như in khuôn mặt của một người bạn tên là Lương, nó hiền lắm nghe lời nằm xuống. Tôi do dự không dám đánh thì cô giáo bảo nếu không đánh thì chính tôi sẽ bị đòn,

vì thế tôi phải ra tay. Cũng có lần nhóm con trai không chịu học bài, cô giáo bắt đứng giữa lớp để la rầy, cô bảo không học bài thì không có chữ trong bụng, sau này làm sao có nghề nghiệp tốt để sống. Cô nói lầy, nếu có giỏi thì ăn tờ giấy có chép bài vào bụng để trong bụng có chữ, thì cô sẽ tha cho đi xuống. Ba bốn đứa kia đứng cúi mặt chịu trận trước lớp không nói gì. Chỉ có một anh chàng chắc sợ phải đứng trước lớp lâu, nên xé tờ giấy chép bài ra từng mảnh nhỏ, rắng nuốt vào bụng để được tha đi xuống.

Cũng may những thể hiện về việc dạy học như thế đã chấm dứt từ lâu. Những người bạn này bây giờ chắc cũng đã tuổi 60, không biết có còn nhớ chuyện xưa? Cũng thật mừng vì ngày nay cuộc sống đã văn minh hơn, các trẻ em đi học bây giờ sung sướng hơn nhiều, nhất là ở Âu Mỹ được cưng chiều, được tự do phát biểu ý kiến, được những môi trường thật tốt đẹp để phát triển khả năng, lòng tự trọng và sự tự tin.

Điều khá ngạc nhiên là cách đây hơn một tuần, khi hay tin chị ruột của một người bạn làm Ma-Sơ vừa mới qua đời ở Việt Nam, tôi gửi email chia buồn và được chị bạn cho biết Ma-Sơ chính là Di Năm đã tát tai tôi ngày xưa. Người bạn biết chuyện đã lâu nhưng không dám nói, sợ tôi buồn. Đến bây giờ Ma-Sơ đã qua đời nên chị thay mặt Ma-Sơ xin lỗi tôi. Quả là cảm động, không ngờ trái đất tròn và nhỏ bé như thế. Các kỷ niệm xưa bỗng trở về thật rõ, thật tràn trề. Thật lòng mà nói, từ đó cho tới bây giờ tôi không hề giận Sơ mà rất thông cảm với hành xử của Sơ lúc đó. Tôi chỉ mong muốn sao cho các cha mẹ, thầy cô ở Việt Nam quan tâm để ý hơn và dạy dỗ có chương trình, có phương pháp tốt đẹp hơn. Bậc cha mẹ cũng không nên đánh

con quá mạnh tay, dùng vũ lực với con. Cũng cần mở ngoặc là hồi hai con trai tôi còn bé, chúng tôi cũng có dùng roi để dọa chúng, có khi cũng đét vào mông chúng dù không mạnh lắm, bây giờ nghĩ lại cũng hối hận.

Ngược lại ngày nay ở Tây Phương cũng có một số học sinh lợi dụng sự tự do để quậy phá, cuộc sống quá đầy đủ sung sướng nhưng lại không biết chăm lo học hành, đòi hỏi những quyền lợi quá đáng. Cũng có không ít học sinh hỗn láo du côn với thầy cô. Cái gì quá đáng ở hai thái cực của vấn đề cũng đều không tốt. Bản thân tôi cũng thấy Đông Tây, Xưa Nay có rất nhiều khác biệt, mình nên biết gạt bỏ cái gì tốt thì giữ, cái gì xấu thì thay đổi cho tốt đẹp hơn.

Bây giờ còn đang mùa dịch bệnh Covid 19 hoành hành, đeo khẩu trang là cách để ngừa bệnh cho chính mình và người chung quanh, nhưng một số người lại biểu tình chống đối, cho rằng bắt đeo khẩu trang là vi phạm đến quyền tự do cá nhân của họ. Họ rêu rao là bắt che mặt cũng giống như ép buộc và khám xét xem họ có mặc quần lót trong người hay không!

Nghiệm lại chuyện cái tát tai hồi bé tôi cũng thấy rất là ngộ nghĩnh. Việc xảy ra xưa ở trường làng tưởng chừng không ai biết và đã vào quên lãng, thế mà trái đất vẫn tròn. Tôi rời quê hương đã 40 năm rồi, vị Ma-sơ ngày xưa lại chính là chị của bạn tôi tại Canada. Tôi liền gọi về Việt Nam kể cho chị tôi nghe, chị nhớ chuyện xưa còn kỹ hơn tôi, chị cho biết thêm một chi tiết là ngay sau khi tôi bị tát tai, có người hàng xóm đã thấy và "báo cáo" cho ba má tôi nghe là tôi đã "bay" từ lớp học văng ra tới cột cờ. Thế mới biết chuyện gì nếu đã xảy ra thì cũng đều có người biết, không thể dấu diếm che đậy, rất hiếm khi có bí mật nào mà

không bị phơi bày. Vì thế tôi nhủ lòng phải cố gắng sống tốt, hành xử chân thật và bớt nóng nảy trong mọi hoàn cảnh. Nhiều khi thiếu bình tĩnh phản ứng mau quá cũng không nên.

Được biết Di Năm rất có tài, vừa đàn hay hát giỏi, vừa thông minh đóng góp rất nhiều cho giáo xứ và việc dạy học. Sơ chỉ hơi nóng và khó tính một chút thôi. Chị bạn tôi kể trong gia đình Di Năm cũng rất nghiêm khắc với các em và các cháu. Tôi cũng mong Di Năm nay đã về với Chúa sẽ cầu nguyện cho tôi - Con bé học trò ngu khờ dại đột ngày xưa - Mà bây giờ dù tuổi đã 60 nhưng cũng vẫn còn nhiều ngu khờ dại đột. Tôi cũng cầu nguyện thêm, mong cho giới trẻ và người già được thông cảm hiểu nhau hơn, mong giáo dục Đông Tây được phát triển tốt đẹp, hòa hợp để thế giới được luôn phát triển tốt đẹp đầy tràn yêu thương.

Nguyễn Ngọc Duy Hàn

Trái sầu không hái

*Ước gì
ta tựa áng mây
Tự mình tan loãng
không hay tình buồn
Ước gì
khô cạn nước nguồn
không như nước mắt
chấn chường thế nhân
Ước gì
học chẳng phân vân
cánh gầy cao vút
tâm gan cõi tiên
Nước non
mắc phải lời nguyện
Trái sầu không hái
rụng mềm
trên tay.....*

Trịnh Tây Ninh

Thơ

Bạn có yêu thơ không? Bạn hiểu thơ là gì? Nhà thơ nổi tiếng Việt Nam Bùi Giáng đã chia sẻ: “Con chim thì ta biết nó bay, thi sĩ thì ta biết nó làm thơ, nhưng thơ là gì, thì đó là điều ta không biết!” Cũng theo Bùi Giáng, “Thơ là một cái gì không thể bàn tới, không thể diễn gì được”. Chèn ơi, đại thi sĩ mà nói như vậy thì ai mà dám lạm bàn về thơ.

Thế nhưng trong mùa đại dịch Vũ Hán Corona đầu tháng Tư, 2020 này, nhân lúc rảnh rỗi xem lại hình ảnh "Đêm Thơ Nhạc Trịnh Tây Ninh & Đặng Hoàng Sơn" xảy ra vào tháng 10, 2018, lòng tôi bỗng bồi hồi và muốn chia sẻ một chút về đề tài "không thể bàn tới" này.

Đầu tiên xin nhắc lại lời cảm ơn chân thành tới mọi người đã ủng hộ buổi thơ nhạc "Hát cho Yêu Thương" tại Toronto, Canada tháng 10 năm 2018. Hôm ấy vài đài truyền thông đã phỏng vấn anh Đặng Hoàng Sơn và tôi. Tôi đã rất "sang chảnh" vì được coi là "nhà thơ" với bút hiệu Trịnh Tây Ninh, có khoảng 80 bài thơ được phổ thành ca khúc. Thấy tôi thuộc phái "Thích Đù Thứ" - khi thì tập làm thơ, có khi dám viết phiếm luận, truyện ngắn, vẽ vờ, nên họ hỏi giữa nhà thơ và nhà văn, chị thích cái nào hơn, tôi đã nói đùa tôi chỉ thích làm nhà giàu! Nói chơi mà cũng là nói thật, vì làm nghệ sĩ nước Việt Nam nghèo lắm. Sách báo, đặc biệt thi phẩm rất khó bán,

khó kiếm được tiền. Mà cũng có lẽ cái nghèo cũng có thi vị, nên nhiều thơ văn về cảnh nghèo, bài hát về tình nghèo đã được sáng tác và rất nổi tiếng.

Nhớ thời còn học Trung Học ở Việt Nam, bạn và tôi đã được dạy về thơ Đường Luật Thất Ngôn Bát Cú: Nào là thơ của Cao Bá Quát, Nguyễn Khuyến, Nguyễn Công Trứ, bà Huyện Thanh Quan, trẻ trung hơn lúc đó có nhà thơ nữ Hồ Xuân Hương.... Mới đầu tôi không thích các bài thơ quy luật gắt gao rất khó làm này, sau này già hơn mới biết quý. Đến bây giờ tôi vẫn còn thuộc lòng một ít bài, bạn còn thuộc và đọc được bài nào không?

Đặc điểm của thơ văn thời đó là phải đối cho chính. Ông Cao Bá Quát đã thoát nạn khi ứng khẩu đối ngay câu: "*Nước trong leo lẻo, cá đớp cá*" bằng câu: "*Trời nắng chang chang, người trói người*" và đã được vua tha tội.

Bà Đoàn thị Điểm thì nổi tiếng với câu "*Võ bưng kêu bì bạch*", câu này đến nay vẫn chưa có ai đối được thật chính.

Thi hào Nguyễn Du với tác phẩm "Kiều" thì chắc người Việt ai cũng phải biết tới. Kể tới phải kể tới tác giả của chuyện "Lục Vân Tiên". Ông đồ Nguyễn Đình Chiểu này không những làm thơ hay mà lại rất yêu nước, chống Pháp thật kiên cường. Ông không thêm xài xà-bông hoặc đi trên con đường tráng nhựa do thực dân Pháp làm. Quan Pháp rất quý trọng ông, nhưng ông đồ luôn khẳng khái từ chối mọi bổng lộc. Được kể lại chỉ có một lần duy nhất quan Pháp M. Ponchon hỏi ông Đồ Chiểu về một ước nguyện, lần này ông không "say no" nữa mà đòi chính phủ Pháp cho ông tổ chức một buổi lễ tế vong hồn những người dân đã chết trận. Hôm đó, tại chợ Ba Tri, nghe ông Đồ Chiểu đọc bài văn tế, người dân đã không cầm được nước mắt. Loại Hịch này cũng là một thể thơ rất đặc biệt trong văn học Việt Nam.

"Màu Tím Hoa Sim" là một bài thơ nổi tiếng của nhà thơ Hữu Loan, được sáng tác năm 1949 và sau đó đã được rất nhiều nhạc sĩ phổ thành ca khúc.

Tôi cũng rất thích khẩu khí trong bài Hồ Trường của Nguyễn Bá Trạc:

"Học không thành, danh chẳng lập, trai trẻ bao lâu mà đầu bạc, trăm năm thân thể bóng tà dương.

Võ tay mà hát, nghiêng đầu mà hỏi, trời đất mang mang, ai là tri kỷ - lại đây cùng ta cạn một hồ trường.

Hồ trường! Hồ trường! ta biết rót về đâu?"

Một thi nhân nổi tiếng đã phải rao bán "Ai mua trăng tôi bán trăng cho" vì ông bị bệnh phong cùi, rất nghèo. Đó là nhà thơ Hàn Mặc Tử, thế nhưng ông có rất nhiều mối tình thi vị, sống một đời rất ý nghĩa.

Một nhà thơ cận đại đã từng nổi tiếng với thơ say

là thi sĩ Vũ Hoàng Chương. Ông viết rất nhiều, xuất bản 15 tập thơ và 3 kịch thơ. Ông bị Cộng Sản bắt bỏ tù sau 1975, rồi bị bệnh nặng trong khám Chí Hòa, khi được trả về nhà chỉ 5 ngày thì ông mất vào tháng 9 năm 1976 tại Sài Gòn. Ngay sau 1975, ông dầm làm thơ châm biếm, chê trách chế độ Cộng Sản, thật là khí khái can đảm. Nhưng nếu được chọn lựa, thì có lẽ thi nhân họ Vũ này chỉ muốn viết thơ tình, thơ say, như vài bài tiêu biểu sau:

*"Say không còn biết chi đời
Nhưng em ơi
Đất trời nghiêng giữa
Mà trước mắt thành Sầu chưa sụp đổ" ...*

....
*"Có ai say để quên sầu, lòng ta lão đảo càng sầu
vết buồn"...*

Báo chí cũng đã tốn nhiều giấy mực viết về một thi sĩ đặc biệt với nhiều giai thoại mà tới nay vẫn chưa xác quyết được, đó là nhà thơ TTKH. TTKH là nam hay nữ, cuộc đời thật như thế nào, hoàn cảnh nào đưa tới những bài thơ ướt át đã đi vào lòng người đó?:

*"Đang lúc lòng tôi muốn tạm yên,
Bỗng ai mang lại cánh hoa tim
Cho tôi ép nốt dòng dư lệ
Rỏ xuống thành thơ khóc chút duyên?"*

Câu chuyện thơ văn buồn đi vào lịch sử hiện đại phải nói tới nhóm "Nhân Văn Giai Phẩm", khởi xướng đầu năm 1955 và bị kết thúc vào tháng 6 năm 1958. Một người trong nhóm là Lê Đạt đã viết bài thơ mang hàm ý chế giễu Hồ Chí Minh đã già và vô dụng trong bài thơ miêu tả cái bình bằng vôi:

*"Những kiếp người sống lâu trăm tuổi
Y như một cái bình vôi
Càng sống càng tôi
Càng sống càng bé lại"...*

Một bài thơ tiêu biểu khác của nhóm Nhân Văn Giai Phẩm là bài thơ của Trần Dần, được sáng tác năm 1955:

*"Tôi bước đi
Không thấy phố
không thấy nhà
Chỉ thấy mưa sa
trên màu cờ đỏ.*

....
*Chúng đem súng mà ngăn
Đem dây mà trói!
Giữ thân người
không giữ được nhân tâm"*

Cũng xin nhắc sơ một chút về các nhà thơ nổi tiếng gần đây, như là Xuân Diệu, Xuân Quỳnh, Nguyễn Bính, Thế Lữ, Hoàng Cầm, Đoàn Văn Cừ, Hồ Dzếnh, Tản Đà, Tế Hanh, Đinh Hùng, Lưu Trọng Lư, Thế Lữ, Phùng Quán, Nguyễn Sa, Phạm Thiên Thư, Nguyễn Tất Nhiên, Cung Trầm Tưởng Mới đây nhất là bài thơ của Cô giáo Lam "Đất nước mình ngộ quá phải không anh" đã gây nên sóng gió.

Đó là thơ ta, còn nói về thơ Tàu thơ Tây thì nhiều lắm. Thơ xưa bên Trung Hoa thì phải kể tới Đỗ Phủ, Lý Bạch, Bạch Cư Dị, Vương Bột ... họ viết hàng ngàn bài, chữ nghĩa tuôn ra như thác, thật là tài tình.

Nói tới nhà thơ nổi tiếng ngoại quốc thì phải kể tới Molière (1622 –1673). Ông là nhà thơ, nhà viết kịch, nghệ sĩ người Pháp, người sáng tạo ra thể loại kịch cổ điển, một bậc thầy của kịch nghệ châu Âu.

Như đã nói lúc đầu, nhà thơ, nghệ sĩ An Nam ta thường rất nghèo, các tác phẩm ít khi được trả tác quyền cao, thì ngược lại bên nước ngoài cũng có mấy trường hợp rất hy hữu. Chẳng hạn cuốn "First Folio" của William Shakespeare vào năm 2001 đã bán đấu giá được tới hơn 8 triệu đô Mỹ. Năm xưa người ta xuất bản chỉ 750 quyển, bản hoàn chỉnh của "First Folio" hiện chỉ còn lại khoảng 40 quyển. Đây được xem là tập sách quan trọng nhất của văn học Anh. Ấy, nhưng nó là văn chứ không phải là thơ, nhà thơ đừng mừng hự! Hình như chưa có cuốn thơ nào bán được nhiều tiền cả. Sẵn đây cũng xin mở ngoặc các tranh vẽ của Leonardo da Vinci hay Pablo Picasso đã bán được hàng mấy trăm triệu một bức. Hay là bỏ làm thơ đi vẽ tranh có cơ hội kiếm tiền cao hơn!?

Kể tới phải nhắc về Rabindranath Tagore, ông không chỉ là đại diện văn hóa tiêu biểu của Ấn Độ, ông còn là nhà thơ châu Á đầu tiên được trao giải Nobel Văn Học, đã để lại cho nhân loại nhiều tác phẩm giá trị, mang ý nghĩa tâm linh. Các bài thơ của Tagore đã được giáo sư Đỗ Khánh Hoan dịch ra lời Việt. Chúng tôi cũng có duyên may quen biết với vị dịch giả, thầy giáo với chữ nghĩa mấy bề này, nhưng hy vọng sẽ có dịp khác viết về ông sau.

Một nhà thơ nổi tiếng khác người Thụy Điển là Tomas Transtroemer, cũng đã đoạt giải Nobel Văn Học năm 2011. Những bài thơ của ông được cho là huyền bí, uyên bác và buồn, đã được dịch sang hơn 50 thứ tiếng.

Đoạt giải Nobel Văn Học năm 1996 là nữ thi sĩ người Ba Lan, mang tên Wislawa Szymborska.

Pablo Neruda (1904-1973) là nhà thơ Chi-lê cũng đã được giải Nobel Văn Học năm 1971. Ông cũng là một trong những nhân vật quan trọng trong chính quyền

Chi-lê, từng ra tranh cử tổng thống. Hay chưa, đâu phải thi sĩ chỉ là "than với gió, khóc với mây", họ lãng mạn thật nhưng cũng có nhiều người rất mạnh mẽ, sáng suốt và cũng thích chính trị chứ bộ!

Được giải thưởng về văn chương trên thế giới phải kể tới cuốn "Ru" của Kim Thúy, người phụ nữ mới đây đã góp phần làm về vang dân Việt. Cô sống ở thành phố Montreal, Canada, có tên trong danh sách 4 nhà văn vào vòng chung kết của giải Văn Chương mới, giải này được lập ra để thay thế giải Nobel Văn Chương bị ngưng tổ chức mấy năm nay. Kim Thúy cho tới nay đã viết 3 tiểu thuyết Ru, Mãn và Vĩ. Thật đáng hạnh diện lây phải không các bạn.

Để tỏ lòng quan tâm và yêu thơ, thế giới đã có ngày "National Poetry Day", năm nay vào 1 tháng 10, 2020, hoặc "World Poetry Day" vào 21 tháng 3 để mừng thơ và các nhà thơ, nhân mạnh thơ là nhu cầu xã hội, khuyến khích con người, đặc biệt là thế hệ trẻ tìm về cội nguồn.

Nói chung người dân Việt Nam mình đã yêu thơ mến nhạc từ xưa, không cần học cao có bằng cấp mà vẫn sáng tác những câu ca dao tục ngữ, những bài về thật ý nghĩa.

Tâm trạng người yêu chữ nghĩa thì chúng tôi có biết qua, sai một chữ cũng không an tâm, phải sửa cho chính thì mới vui được. Số là chúng tôi có giúp một số hội đoàn, nhóm, nhà thờ làm các tờ đặc san, kỷ yếu, đa số tác giả đều sửa đi sửa lại bài của mình nhiều lần. Hôm nay gửi bài với tên "cuối cùng – final", ngay ngày mai đọc lại thấy chưa ổn nên đã có bản khác "final final", xong thì gửi thư email tiếp xin sửa câu này, dòng số mấy trước khi chúng tôi "layout" làm thành sách. Nhất là trong thể thơ "Xương - Họa", tức là một thi nhân bắt đầu xương lên bằng một bài thơ với đề tài nào đó, anh em trong thi đàn sẽ "phụng họa" trở lại. Thú thơ xương họa này rất tao nhã, khi có được tri kỷ đối đáp hay, chính thì sung sướng còn hơn được ăn cao lương mỹ vị. Với nhạc cũng thế, sai chút xíu là không chịu được, như anh ca trưởng của ca đoàn nhà thờ tôi, khi chúng tôi hát sai chỉ nửa nốt nhạc là anh đau khổ rồi, bắt sửa cho đúng nếu có thể. Ngày nay bận rộn, nhiều người không thích đọc sách, nhất là không thích thơ, có thì đọc xénh xáng lấy đại ý, nhưng các tác giả thì vẫn quan tâm từng chữ một, nhất là nếu lỡ ai đó xài chữ mới, tạm gọi là chữ "Việt Cộng", thì rất lấy làm khó chịu.

Trò chơi "Thả Thơ" trong các dịp hội chợ Tết cũng là một thú vui thanh cao. Đại khái người quản trò cho ra một câu thơ nhưng che mất một chữ, người tham dự phải đoán rồi đặt xem chữ đó là chữ gì, nếu đúng thì được thưởng, với trò Thả Thơ này, mọi người có dịp ôn

lại các câu thơ cũ rất vui.

Riêng tôi thì khi buồn mới làm thơ được, nhưng gần đây không viết được bài thơ nào - không phải vì quá vui, mà vì đầu óc khô cạn, tâm tư không còn lai láng, luôn bận rộn chuyện đầu đầu. Sau này đất nước thanh bình không còn Cộng sản, có lẽ tôi sẽ về Việt Nam sống cho qua tuổi già, biết đâu sẽ chọn tỉnh Cần Thơ để vui thú điền viên. Tinh lý này có lẽ rất yêu thơ, cần thơ, cần thi sĩ, nên mới có tên là Cần Thơ!! Tôi về chắc sẽ được "welcome" chào đón nhiệt liệt, không bị ế ẩm như hiện nay.

Tâm sự của "Ông Đồ Già" Vũ Đình Liên chắc cũng là tâm trạng của rất nhiều người:

*"Ông đồ vẫn ngồi đấy
Qua đường không ai hay
Lá vàng rơi trên giấy
Ngoài trời mưa bụi bay*

*Năm nay đào lại nở
Không thấy ông đồ xưa
Những người muôn năm cũ
Hồn ở đâu bây giờ?....*

Vâng, chữ nghĩa Thánh Hiền, thơ văn ngày nay đã qua một giai đoạn mới, nếu không giữ vững lập trường, cố gắng bảo tồn gìn giữ, dạy dỗ con cháu thì sẽ rất đáng tiếc. Nhân đây tôi xin trân trọng cảm ơn các trang mạng, đài phát thanh, truyền hình trong công tác văn hóa này. Vài nhóm đã liên tục tổ chức thi viết, thi hát, thi sáng tác... Mong quý vị luôn vững tay lái để con thuyền chữ nghĩa Việt Nam luôn "Chờ bao nhiêu đạo thuyền không khẳm" (thơ Nguyễn Đình Chiểu).

Trở lại đêm thơ nhạc Trịnh Tây Ninh & Đặng Hoàng Sơn, xem lại hình ảnh, video, tôi không khỏi bồi hồi. Hên quá hồi ấy không bị con vi trùng Vũ Hán Covid 19 hành, nên đã tụ họp, tổ chức được. Gần đây biết bao đám cưới, họp mặt, tiệc gây quỹ, ngay cả lễ Chào Cờ dịp Quốc Hận 30 tháng Tư cũng không được tiến hành.

Cầu xin cơn dịch này chóng qua, mọi sinh hoạt trở nên bình thường và văn chương, chữ nghĩa Việt Nam luôn được trong sáng, ý nghĩa, phát triển theo chiều hướng tốt.

Nguyễn Ngọc Duy Hàn

Tiếc hận

Tôi nằm nghe tiếng khóc
ni non thương tiếc tôi
Ô sao lạ thế nhỉ
thì ra tôi chết rồi!

Tôi bỗng rơi nước mắt
chính tôi cũng khóc tôi
buồn mình không sống tốt
đam mê cả cuộc đời

Ngày mai người sẽ đốt
xác tôi về bụi tro
nhưng người làm sao đốt
những tội lỗi, sa đo?

Tôi đã từng xét đoán
sai lầm với người thân
tôi vẫn hàng hoang phí
chẳng giúp gì thế nhân

Mắt tôi khi còn sống
không cúi nhìn xung quanh
tay tôi khi cử động
chẳng âu yếm, ân cần

Giờ nằm đây buồn thông
muốn nói, miệng ngậm cầm
mong đến lời, sám hối
nhìn lại những lỗi lầm

nhưng thời đã quá trễ
niềm hối hận trào dâng
chỉ thiết tha xin được
lời kinh - dù âm thầm

Đầy nguyện cầu cho tôi
linh hồn mới qua đời
được Chúa thương tha thứ
nhờ chuỗi hạt Mân côi

và xin hãy hiểu tôi
dù chẳng nói nên lời
để sống cho ý nghĩa
kẻo tiếc hận như tôi...

Trình Tây Ninh

*Nếu cát sa mạc bớt nóng hơn
dầu chân Thiên Chúa chẳng mãi mòn
cổ tim giọt nước cho nhân loại
uống để trường sinh trong Thánh on
Nếu hồ Galile bớt sáng hơn
mưa gió cuồng phong chẳng dập dồn
thì sao chứng minh qua thử thách
Tình Người mãi mãi vẫn tràn tuôn
Nếu núi năm xưa chẳng cao hơn
làm sao có ma quỷ chồn vờn
cầm dỗ vinh quang, làm đời khát
cho Người chiến thắng, dầu cô đơn
Nếu trái tim con mềm yếu hơn
bỏ xa tội lỗi và oán hờn
khiêm nhu học hỏi theo gương Thánh
vai Người sẽ bớt gánh nặng hơn...*

(Kỷ niệm lần Hành Hương Đất Thánh)

Trịnh Tây Ninh

Nếu Jerusalem

Ước gì ta được gặp người
dấu môi khép kín những lời yêu thương
giã vờ như chẳng vấn vương
gặp nhau chỉ để dư hương rộn ràng

Ước gì ta vuốt tóc nàng
nhớ ngày xưa ấy bên hàng ngọc lan
sợi tơ vương lá thu vàng
sao em cắt tóc cho đàn đứt dây

Ước gì nổi nhớ khôn khuây
nửa đêm thức giấc mới hay em về
tay đan ước vọng, lời thề
một đời chưa tỉnh cơn mê rã rời

Ước gì ta đã đến nơi
ôm em, xin nói một lời chia ly
sao ta chẳng đến, chẳng đi?
hai mươi năm đã sâu bi môi mòn

Ước gì tình cũ vẫn còn
cho ta ấp ủ dấu hôn quặn đau
ừ thôi, ta người đến sau
chúc em duyên đẹp, chúc nhau quên buồn

Ước gì suối nước trên nguồn
sẽ mau khô cạn, bớt tương tư người
chẳng thà không gặp thì thôi
rưng rưng nước mắt ghen lời chào nhau

Ước gì cơn gió bãi sau
thổi qua bãi trước, biển sâu sẽ vui
lặng yên đâu dám hỏi lời
kiếp sau sẽ đời, hay người vẫn đi?

Ước gì môi nhẹ trên mi
con tim nở đóa tường vi, lục bình
thế nhưng em vẫn đoạn tình
mưa bên chông, có thấy mình đứng trông?

Ước gì ảo hóa, hư không
trách người phụ bạc cắt bóng hoa quỳnh
ví dầu trời đã bình minh
ép khô cánh màng tiếc tình đã xa

Ước gì ta chẳng là ta
Ước gì em chẳng làm ta đau lòng
Ước gì trong cõi mệnh mạng
Ước gì gặp lại em lần cuối thôi

Ước gì, em ơi, em ơi!!

Hỏi Mây

*Ulu tu ta hỏi mây
không buồn sao mây bay?
mây thì thâm trong gió
bay mà sâu không khuấy!*

*Ulu tu ta hỏi mây
ai làm người đổi thay?
thời ta làm kiếp núi
ngàn đời chẳng phai*

*Ulu tu ta hỏi mây
không uống có sẽ say?
để trở về giấc mộng
thờ nào tay trong tay*

*Ulu tu ta hỏi mây
con mưa nào qua đây
mộng du hay người cũ
mà môi mắt chợt cay...*

Trịnh Tây Ninh

Thanh Sơn & Phương

Cuộc đời như cánh chim bay
Mới vừa xuân đá mà nay thu rồi
Lá rơi rụng khắp chân trời
Uom lên màu nhớ ta ngồi ngắm ta
Cuộc đời nào có bao xa
Mới vừa chớp mắt đã qua ngũ tuần
Ai nào giữ mãi được xuân
Hạ qua thu tới băng khuâng lá vàng
Hỏi tâm, tâm có nhẹ nhàng?
Khi mùa đông đến cần mang những gì?
Mang theo đây những sản si?
Mang theo châu báu cu kỳ một đời?
Mang theo hận lúc sinh thời?
Mang theo một khối nặng lời với nhau?
Mang theo đây đây thương đau?
Mang theo một thước nát nhau chia ly?
Mang theo một chút từ bi?
Mang theo ngọc quý thực thi Lời Ngài?
Mang theo đức nhân khoan thai?
Mang theo đức ái, một vài đức nhân?
Mang theo một chút tình thân?
Mang theo lời nói ân cần khi nay?
Mang theo cả một kiếp này?
Khi về lên Chúa trưng bày trắng đen...

Trầm Hương Thơ

CUỘC ĐỜI...

NGUYỄN CẦU

Sáng nay nhìn tấm ảnh này
Lòng tôi trân quý viết ngay mấy lời
Ta ơn Thượng Đế trên trời
Ngài cho con cuộc sống đời tự do
Tự do hương tỏa thơm tho
Tự do thờ phượng hưởng no phúc lành
Tuyệt vời như một bức tranh
Trong hồn đẹp sẽ tỏa quanh thân mình
Nguyện cầu thanh thoát tâm mình
Đời ai có Chúa đẹp xinh và cùng
Đây là phần phúc hưởng dùng
Chúa ban phúc cả ngàn trùng phúc ân.
Khấn cho những kẻ vô thần
Sống đời vô đạo chẳng cần mai sau
Để rồi sẽ rước thương đau
Tâm không có Chúa bạc màu nghĩa nhân
Phân dân hại nước vô ân
Sống mà vô hậu phúc phần còn đâu
Đời người sẽ vạn劫 sâu
Hiện ra trước mắt ngập đau đau thương

Trầm Hương Thơ

12/2020

NHẬT LÁ VÀNG RƠI

Thu về nhật lá vàng rơi
Cát vào dĩ vãng giữa đời nhân gian
Qua rồi tuổi ngọc hoa xoan
Cái thời áo trắng hân hoan đến trường
Ngó vào kỷ niệm mà thương
Mềm chân bước nhẹ qua đường nhà ai
Trung Vương áo trắng trang đài
Hồn nhiên dưới nắng ban mai đầu ngày
Má hồng nhìn thấy đã say
Ngất ngây bao những chàng trai bên đường
Ngọc lan thoang thoang mùi hương
Cuốn theo Áo trắng Trung Vương trang đài
Hoa trên mái tóc em cài
Địu dàng êm ái để ai nao lòng
Nay còn đâu nữa mà mong
Tic ngày giải phóng thuận phong hết rồi
Đáng về tà đạo lên ngôi
Nữ Sinh đáng bán làm tôi xi người
Đọa đày khắp mọi phương trời
Đau tà áo trắng, nhớ đời Trung Vương

Trâm Hương Thơ
Thu 2020

Xuân đã đến nên cành mai đơm nụ
En lượn đều vũ trụ giữa trong xanh
Chú họa mỹ vui hát nhảy trên cành
Cảm tạ Chúa ban đất lành đẹp giá

Nhâm ly trà ngắm cành sung sai giá
Dưới giàn bầu ao cá nước trong veo
Cảnh nhà quê thanh thân sống đơn nghèo
Xuân vẫn đẹp đơn sơ và thanh khiết

Chuong Giáo Đường cuối năm nghe tha thiết
Vang vọng về mãi miết gọi mời ta
Như loan báo Tin Mừng Chúa ban ra
Cả dương gian ơn CHA mau đón nhận

Tối trời cao trao về nhiều vô tận
Qua nhân lành Chúa vẫn mãi phát ra
Sai thiên sứ đem đi đến từng nhà
Ta đón nhận ngọc ngà giữa châu báu

Ngài cho ta cả địa cầu nương náu
Ban trời mưa tháng sáu đẹp không em?
Cho hương thơm địa đàng mãi vẫn thêm
Đài đất Việt uốn mình cong chữ S

Xuân thật thà sao chúng toàn nói phét
Cả quồng máy như vết mãi tuyên truyền
Lũ ác quyền đầy cả nước truân chuyên
Đay gian dối lộng quyền gây tội ác

Biển địa đàng đẹp xinh thành bãi rác
Bồi thuyết tà Các Mác đăm đăm râu
Cả Đông Âu vứt thùng rác đã lâu
Thế sao lũ người kia vẫn cúi đầu

Dễ Địa Đàng vui mãi xuống vực sâu
Xuân đang đến cúi đầu con khấn nguyện
Cho lòng người mau ăn năn phục thiện
Sang năm Mọi mọi chuyện được tốt tươi

Cho đàn con ôm nhau cất tiếng cười
Tay trong tay người người kính mến Chúa
Cho mùa xuân tươi mới không tàn úa
NGÁI là ĐƯỜNG sự SỐNG là CHÚA XUÂN.

Trâm Hương Thơ

CHÚA XUÂN

NẮNG...

Nắng sớm xuyên vào ngõ ánh to
Nắng xua tan hết dãy mây mờ
Nắng sai ấm áp muôn loài nhớ
Nắng rọi nồng nàn vạn thú mơ
Nắng đẹp cho vườn hoa thắm đợi
Nắng xinh để lá mượt xanh chờ
Nắng đầy bởi Đấng ban nguồn sống
Nắng đến từ Ngài nắng rất thơ...

Trầm Hương Thơ

BÁNH XÈO

*Hôm nay buổi sáng lạnh buồn tèo!
Lấy bột đem pha tráng bánh xèo
Chút nghệ hòa màu tâm dứa khéo
Thêm bia trộn nước cốt dứa theo
Lửa cao bỏ mỡ vào cho rèo
Chảo nóng đây mười đố cái vèo!
Giá sống, tôm tươi, ba rọi xèo
Xoi liền mấy đĩa bụng căng eo.*

Trầm Hương Thơ

10.12.2020 Mời các bạn ăn bánh xèo nha.

- * Công thức pha bột đúng tỷ lệ để bánh xèo giòn ngon, vàng, hấp dẫn.
- Cho gói bột gạo 500g vào thố cùng 1 muỗng cà phê nghệ.
 - 250ml nước, 100ml bia với 50ml nước cốt dứa, khuấy cho thật đều.
 - Thịt Ba rọi, tôm, giá, hành, hoặc củ đậu thái sợi.
 - Chảo nóng già, đổ cái xèo, cho ba rọi giá vào gấp đôi cái bánh lại trở đều cho giòn rụm thế là bỏ ra đĩa chan nước mắm đánh vào thêm các loại rau thơm ăn.
- Thêm ly bia nữa là tuyệt vời ông mặt trời nha.

NẤU PHỞ

*Xương bò, tủy khúc, luộc chân sơ
Bỏ nước đầu tiên rửa muối vờ
Thảo quả, hạt ngò, gừng một mẻ
Cánh hồi, và quế, củ hành hơ
Xuyên đem lía nhỏ leo teo mỡ
Tỏi, nam, gầu mềm, ớt, giá tơi
Trời lạnh ngon ơi... cầm bát phở
Ấm lòng, quía đũa, xít xoa...ờ.*

Trần Hương Thơ

05.12.2020

Hôm nay THT . hầm một nồi phở cho gia đình 10l nước lèo thì được khoảng 20 tô phở, xin mời các bạn nhé.

VIẾNG VƯƠNG CUNG THÁNH ĐƯỜNG CHÚA KITÔ VUA QUẬN CAM CALIFORNIA (Crystal Cathedral nhà thờ Kính)

*Vương cung thánh đường Kính Pha Lê
Ánh sáng chiếu soi gọi con về
Lữ khách đường xa muôn dặm mới
Dừng chân viếng Chúa hồn thỏa thuê.*

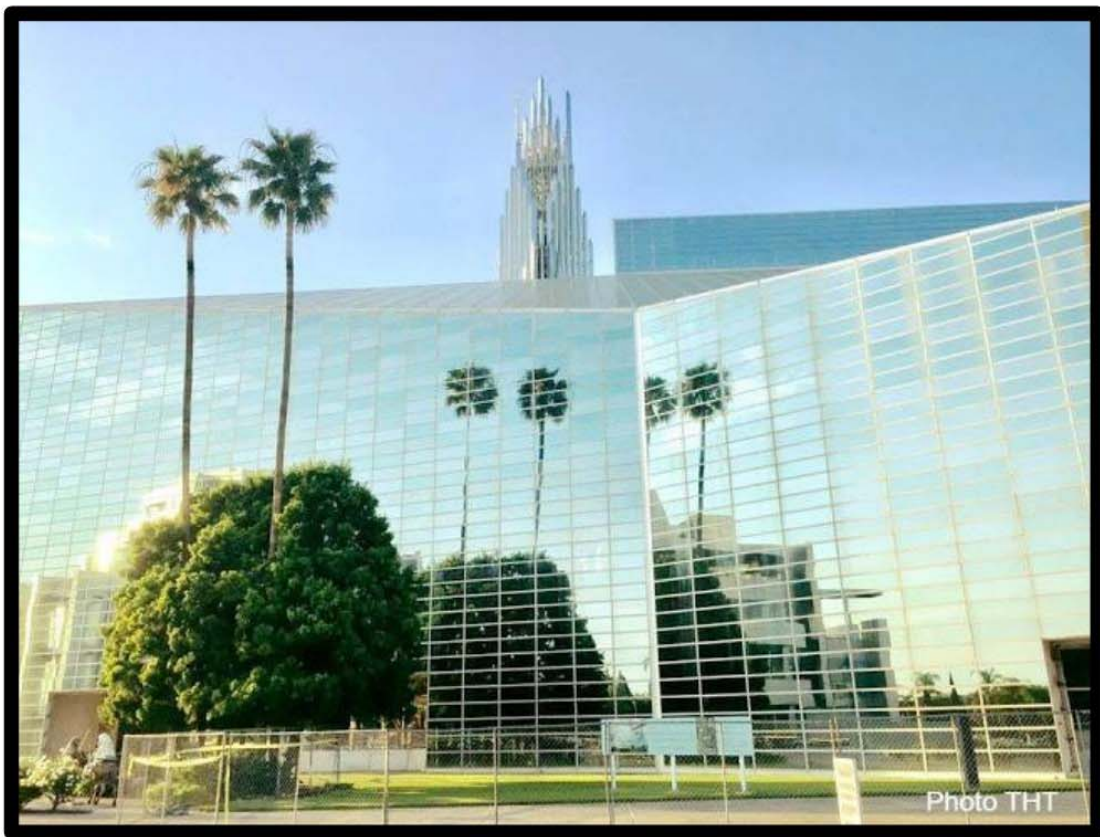
Hôm nay chúng tôi đến Vương Cung Thánh Đường Pha lê giáo phận Orange. Tiếng anh là "Crystal Cathedral" tức Nhà Thờ Chính Tòa Pha Lê giáo phận Orange. Sở dĩ có tên là Pha Lê (Crystal) vì kiến trúc đặc trưng của nhà thờ này là sử dụng nhiều vật liệu bằng kính nên người dân thường gọi là nhà thờ Kính. Vương cung thánh đường này khi lái xe gần tới đã thấy nổi bật lên ở Garden Grove nơi quy tụ đông người Việt Nam tỵ nạn cộng sản nhất. Nhà thờ này do kiến trúc sư Philip Johnson thiết kế để xây dựng và được khánh thành năm 1981 với sức chứa 2.736 ghế ngồi.

Trước khi đến đây để kính viếng và thăm một số Lm. và bạn bè thân thiết hôm nay đang họp Đại Hội Song Nguyên thế giới lần thứ 5 được tổ chức 3 ngày tại đây với khoảng 400 người tham dự từ khắp thế giới tụ họp về.

Trước khi đến đây tôi cứ tưởng rằng Vương cung thánh đường này đơn độc một mình thôi, nhưng không ngờ nó nằm trong cả một quần thể gồm 34 mẫu đất, với nhiều những cơ sở khác nữa.

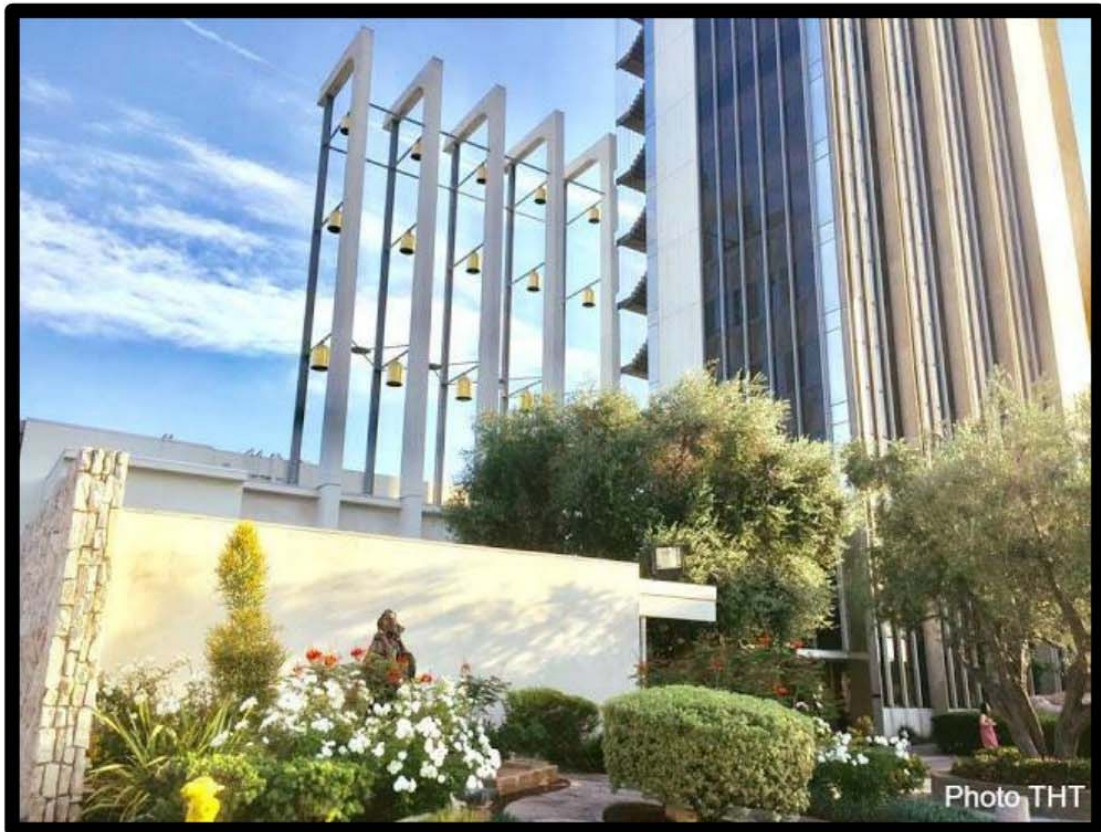

Trong khu đất rộng 34 mẫu này tập hợp nhiều kiến trúc hài hòa trang nghiêm lộng lẫy với 7 cao ốc. Nhà Thờ Kính là kiến trúc chính với hình thể ngôi sao 4 cánh có chiều dài 122m, ngang 61m, và cao 40m, kiến trúc chính là bằng kính pha lê với khoảng 11.000 miếng kính hình thoi gắn kết lại với nhau bằng loại Silicon đặc biệt có thể chịu được động đất tới 8 độ Richter. Đặc biệt với một phần bức tường kính có thể mở để thông với bên ngoài khi cần thiết.

Trong khuôn viên còn có ngôi nhà thờ cũ đầu tiên và nhiều công trình kiến trúc giá trị khác nữa. Đặc biệt là có cây đại phong cầm vĩ đại đứng vào hàng thứ năm trên thế giới gồm 16.061 ống xếp đặt theo 270 hàng. Nghe nói cây đại phong cầm này đang được di chuyển sang bên Ý để trùng tu dự tính là trên 2 triệu Mỹ Kim. Và Đại Vương cung thánh đường này thì đang sửa sang lại để cho xứng đáng với việc tôn kính của Công Giáo Rôma vì nhà thờ này trước đây của giáo hội Tin lành cải cách bị phá sản và Công giáo mua lại. Ngày nay Nhà Thờ Chính Tòa được thay tên mới là Vương Cung Thánh Đường Chúa Kitô "Christ Cathedral". Tên mới này đã được Đức Giáo Hoàng phê chuẩn và cũng đã được sự đồng ý của Hội đồng giáo hội Công Giáo địa phận Orange.

Chúng tôi đi dạo bước chung quanh khu vực Vương cung thánh đường để chiêm ngắm những nét đẹp của cả một quần thể hài hòa này. Tôi phải nói thật là nó to lớn và đẹp hơn tôi suy nghĩ trước khi đặt bước chân tới đây nhiều. Nhìn lên ngọn tháp cao chót vót tôi mới cảm nhận được tại sao nó là ngọn tháp bằng kính cao nhất thế giới. 52 quả chuông đồng bóng loáng treo trên cao bên hông một tháp chuông thật đẹp và không kém phần trang nghiêm, khi chuông rung lên tiếng vang của nó thật hay và vang rất xa.

Chung quanh còn có những hồ nước để tâm hồn ta dễ dàng cảm nhận sự tĩnh lặng linh thiêng, cả một con đường hành thiền với những câu thánh kinh được khắc trên đá hoa cương. Có nhiều những tượng đồng và hình ảnh trong kính thánh. Chúng tôi vào đọc kính cầu nguyện đặc biệt cho Quê Hương và giáo hội Việt Nam mau được thoát nạn cộng sản vô thần, và dâng lên Thiên Chúa những lời tha thiết xin cứu đất nước và dân tộc chúng con.

Quả thật là kỳ công kiến tạo của cả một quần thể hài hòa mà đứng ở góc độ nào cũng đẹp cả, tôi tranh thủ thời gian để chụp một ít hình ảnh làm tài liệu đưa vào bài viết này. Ngày cuối Đại hội kỳ 5 hôm nay, gia đình chúng tôi đến thăm một lần nữa để gặp một số Lm. quen và các anh chị em bạn của chúng tôi từ Canada qua đây tham dự, vì hôm trước còn trong những ngày Đại Hội nên không có thời gian nhiều để chia sẻ những câu chuyện với nhau.

Từ trái tác giả, nhạc sỹ Nguyễn Văn Hiền, thi sỹ ViPhuong, Lm. Giuse Tuấn, anh chị ca nhạc sỹ Phạm Trung.

Đây là những người bạn đến từ Canada mà chúng tôi đã có duyên gặp nhau tại Mỹ nhưng đặc biệt hơn nữa là tại nhà thờ chính toà Chúa Kitô Orange này.

Đúng là trái đất ngày nay thu nhỏ lại hơn là nhờ kỹ thuật tân tiến, chúng ta phải cùng nhau cảm tạ Thiên Chúa vô cùng. Thử nghĩ lại xem từ châu này sang châu kia có thể gặp nhau chỉ trong một ngày. Trước đây thì chỉ có thể là trong mơ mà thôi chứ nào ai dám nghĩ tới, nhưng ngày hôm nay thì là chuyện bình thường.

Sau khi chia tay các bạn bè chúng tôi cùng với anh chị nhạc sỹ Nguyễn Văn Hiến và ViPhuong có một buổi chiều bên nhau đàm đạo ở một khu vườn nơi Quận Cam này khá thú vị. Đặc biệt là cây cam trong vườn nhà rất ngọt và thơm. Nghe nói nơi quần thể Vương Cung Thánh Đường Kitô này hồi xưa là một trang trại trồng cam rất ngon. Hay nói cách khác là ở vùng này ngày xưa là vùng trồng cam rất nhiều để bán đi mọi nơi nên mới có tên là Quận Cam (Orange Country).

Ngày nay có ngôi Vương Cung Thánh Đường Kitô và người công giáo Việt Nam trong vùng này rất đông nên có những đóng góp mạnh mẽ cho nhà thờ chính tòa của giáo phận này. Tin hành lang cho hay khi giáo phận quyết tâm mua cả quần thể có ngôi nhà thờ kiềng này đã có một doanh nhân người Việt ở đây đóng góp 20.000.000 (hai mươi triệu Usd.) vào ngân quỹ của Giáo Phận.

Tòa Giám Mục cũng vì thế mà quý mến cộng đồng công giáo Việt Nam. Mong rằng ngày càng phát triển lên hơn và nơi đây luôn là điểm chính cho người Việt Nam chúng ta.

Tôi viết bài này là vì ngày mai thứ tư 17 .07.2019 sẽ chính thức khánh thành Nhà Thờ Chính Tòa Chúa Kitô (Christ

Mong một ngày không xa sẽ được trở lại thăm viếng Vương Cung Thánh Đường Chúa Kitô một lần nữa.

Trần Hương Thơ

Trên đường hành hương.

MỘT NGÀY LANG THANG TRONG ĐỀN THÁNH GIÊRUSALEM

Hôm nay là ngày cuối cùng ở Giêrusalem nên tôi muốn dùng nửa ngày để đi lang thang trong cổ Thành Giêrusalem này, vì tôi nghĩ sẽ có nhiều điều thú vị lắm! Bởi đây là lần thứ ba đến đây mà chưa lần nào có thời gian để lang thang cho biết cái cảm giác nó như ra sao biết đâu có nhiều bất ngờ. Từ cổng thành Damascus tôi cứ nhắm hướng trung tâm cổ thành mà đi, vì tôi biết chắc là mình không thể lạc được, nhưng chỉ chưa biết mình sẽ ra về bằng cổng hướng nào thôi.

Đi qua nhiều con đường trong cổ thành chật hẹp, thực ra là những con hẻm thì đúng hơn, nhưng bây giờ quen rồi không lo như những ngày đầu nữa. Vì biết rằng đi đâu thì cũng chỉ ở trong cổ thành mà thôi, nên cứ đi một hồi thì lại ra khu khác mà, lo gì chứ!. Đi lang thang một hồi tôi thấy bằng chỉ nếu đi thẳng sẽ đến bức Tây Thành nơi những người đạo Do Thái Giáo hay cầu nguyện. Tôi quyết định tới đó xem họ cầu nguyện và mình cũng cầu nguyện luôn với họ.

Giêrusalem hiện nay do chính quyền Do Thái kiểm soát nên họ phải gìn giữ an ninh trật tự để khỏi xảy ra những vụ khủng bố đáng tiếc. Các ngã vào thành hay những điểm quan trọng là thấy có lính Do Thái đứng gác. Thường thì có hai người lính hay cảnh sát tôi cũng không rõ vì thường thì họ mặc đồ như lính trận vậy. Có chốt thì chỉ có hai người nhưng có những chốt 4 người có khi nhiều hơn nữa. Những người lính canh gác ở đây thường thì họ rất vui vẻ và tương đối cởi mở. Bên Do Thái Nam nữ đều hăng say đi lính để bảo vệ quê hương, có lẽ bài học đau thương mấy ngàn năm mất nước, phải sống lưu vong nhục nhã nên từ ngày có được mảnh đất tổ tiên của họ trở lại họ vô cùng hãnh diện được bảo vệ đất tổ của họ.

Mà phải công nhận những em lính Do Thái này dễ thương lắm! Đa số là nhìn cũng xinh đẹp khi mình nhìn thấy họ trong trang phục quân đội. Họ đứng ở nhiều nơi nhưng rất niềm nở và luôn sẵn sàng để hướng dẫn chỉ đường nếu du khách hỏi thăm. Một đặc điểm nữa là nếu du khách xin chụp hình chung làm kỷ niệm là đa số họ vui vẻ không từ chối đâu nha. Mình cũng chụp cùng mấy em ít tấm để đưa vào bài viết cho nó xôm tụ đây nha.

Đi một lúc thì thấy đường chỉ lên đèn vàng nên tôi đi thẳng đến nhưng bị chặn lại và hỏi tôi có phải là người Đạo Hồi lên đèn để cầu nguyện không? Tôi nói tôi là khách du lịch chứ không phải đi cầu nguyện thế là họ bắt tôi đi lên cổng khác. Họ bảo cổng này chỉ dành cho người Hồi Giáo đi và để cầu nguyện còn du khách không được vô cổng này. Vậy là tôi biết thêm, du khách được vào tham quan nhưng có cổng riêng và cổng đó bị khám xét khá kỹ như ở phi trường vậy. Lần này chúng tôi không vào trong đèn thờ được vì vừa lên đến nơi thì họ nói bây giờ đến giờ cầu nguyện nên không được vào tham quan.

Trong đây có gì quan trọng?

Trong đây có tảng đá mà khi xưa ông Apraham dâng con là Isaác lên Thiên Chúa.

(St 12,1–25,18)

Ngoài ra nơi đây là thánh địa quan trọng thứ hai của người Hồi Giáo sau Mecca, họ tin rằng ông Mohamet lên trời tại đây.

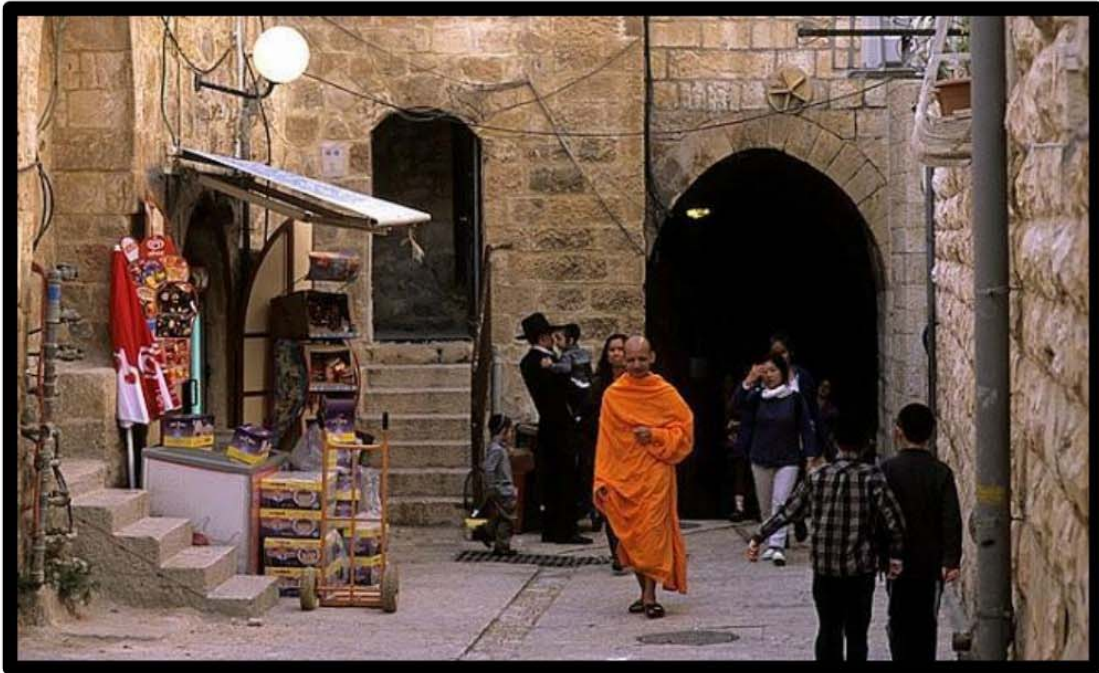
Nhà thờ thánh Madalena của Chính Thống Giáo trên núi Cây Dầu

Đứng từ đây nhìn qua núi Cây Dầu thì thấy nổi bật lên và đẹp nhất là nhà thờ Madalena của Chính Thống Giáo với những ngọn tháp Cù Hành vàng chói nổi bật lên trên sườn đồi đối diện với Núi Zion thành Giêrusalem này. Lang thang trên đây một hồi mà vẫn chưa thấy họ cầu nguyện xong nên chúng tôi chụp một ít hình ảnh làm tài liệu rồi đi xuống bức Tường Thành Tây của những người Đạo Do Thái đến cầu nguyện hàng ngày.

Trước khi vào Tây Thành của những người đạo Do Thái thì cũng phải xếp hàng và bị khám xét y như là mình lên khu đền Vàng của người đạo Hồi Giáo vậy. Cũng có những máy rà soát người như khi vô phi trường vậy, thật là phiền toái nhưng mà vì lý do an toàn nên ai cũng vui vẻ chấp nhận thôi. Xếp hàng đi và đây khi gần tới nơi thì họ chia ra bên trái cho Nam và Phải cho Nữ.

Nam thì phải có mũ đội trên đầu mới được vào khu này còn Nữ thì phải có khăn trùm đầu hoặc mũ. Tôi thì đi đâu cũng có cái mũ rồi nên vào thẳng có vài người không có mũ thì họ cho mượn. Thấy người ta cầu nguyện và viết giấy nhét vào kẽ đá tôi cũng tìm giấy viết ý nguyện rồi tìm khe đá chỗ nào hở để nhét vào mà nó đầy kín hết cả nên nhét đại vào cho xong.

Đi ra ngoài làng thang tiếp thầy cũng vui vui vì ở đây không chỉ có Do Thái Giáo, Hồi Giáo, Công Giáo mà còn có cả bóng dáng Phật Giáo nữa đây nè. Ở đây họ chia ra làm ba khu vực chính và cũng có tới 3 ngày nghỉ lễ trong tuần khác nhau. Hồi Giáo nghỉ thứ Sáu, Do Thái Giáo nghỉ thứ Bảy và Công Giáo nghỉ ngày Chúa Nhật. Nên vào những ngày này nếu ta đi mua bán mà đi nhầm nơi là họ đóng cửa trông trơn luôn đó nha.

Đường phố thì hẹp mà chợ búa và hàng quán bán kín luôn nên ngày nắng thì đỡ chứ còn gặp ngày mưa nhiều là thấy không sạch sẽ chút nào cả. Những khu hàng của người Hồi Giáo thì rau củ có nhiều bán giá bình dân hơn nhưng nhìn cũng bẩn hơn. Còn khu Do Thái thì sang trọng hơn nhưng mà giá cả nó cũng sang hơn. Còn khu của người Công Giáo thì tập trung trên con đường Thập Tự và chung quanh khu vực có nhà thờ Mộ Chúa thì giá cả cũng trung bình, nhưng mà mua ở đây cũng phải hỏi giá cả trước khi mua nhé.

Một ngày cuối cùng ở Thành Thánh Giêrusalem nên đi lang thang cho biết lẽ dĩ nhiên cũng còn nhiều chỗ chưa đi, chưa biết và chưa đến được nên hẹn lần sau vậy.

Trần Hương Thơ_2019

Trên đường hành hương

HỌP MẶT Gia đình Việt Cho Nhau TẠI TORONTO, CANADA

VUI NGÀY GẶP MẶT

Đã lâu lắm rồi tôi vẫn muốn sang thăm quý bạn hữu bên Canada đặc biệt là GDVCN. tại Toronto thế mà nay mới có dịp.

Lịch trình đã lên và ngày hẹn đã đến. Gần trưa ngày 08.08.2016 tôi từ Buffalo tiểu bang New York lái xe sang Toronto khoảng 14h thì tới nơi anh chị Duy - Hân, xe dừng trước cửa, nhìn vào sân nhà thấy treo hai lá cờ Canada và cờ vàng ba sọc đỏ bay phất phới tôi chợt hạnh diện mừng thầm là không thể làm nhà được rồi. Chủ nhà ra tươi cười tay bắt mặt mừng vui vẻ chào hỏi xôn xao bước chân vào nhà kang trang rộng rãi nhưng vẫn mang đậm phẩm chất đẹp của người Việt tự do...

Chiều đến các bạn khác quanh vùng Toronto cũng đến nhà anh chị Duy Hân để thăm hỏi khách phương xa và bữa tiệc vui ngày họp mặt khá đông đủ. Mỗi người một món thật đậm đà tình cảm và chuyện trò vui vẻ cho đến khuya mới chia tay ra về, hẹn sáng mai sẽ đi về miền đông Canada đến thành phố Montreal để hành hương viếng đền thánh Giuse lớn nhất thế giới.

2 NGÀY HÀNH HƯƠNG 3 ĐỀN THÁNH

Vì chúng tôi là khách phương xa đến nên anh chị em đưa đi đâu thì mình theo đấy, khoảng sáu tiếng lái xe thì bác tài xế Ngọc Duy đã đưa mọi người đến đền thánh Giuse Montreal.

Đền thánh Giuse hay còn gọi Vương cung thánh đường thánh Giuse nổi tiếng thế giới này nằm nổi bật trên đỉnh đồi Mount Royal mà từ xa chúng ta đã có thể nhìn thấy.

Chúng tôi vào tham dự thánh lễ bằng tiếng pháp xong thì được các anh chị em hướng dẫn đi viếng tổng quát của Vương Cung thánh đường này quả thật là "danh bất hư truyền". Đền lớn đến độ lên xuống nhiều lần thang máy, thang cuộn, thang bộ nữa mà chưa thăm viếng được hết.

(Sẽ tường thuật về đền thánh một bài riêng) chiều xuống bụng đói thì được đưa đi ăn ở quán phở "Hào" ngon và ấm lòng no dạ, sau đó đến nhà người bạn của quý anh chị nghỉ đêm. Căn nhà thật rộng lớn, khang trang thoáng đẹp.

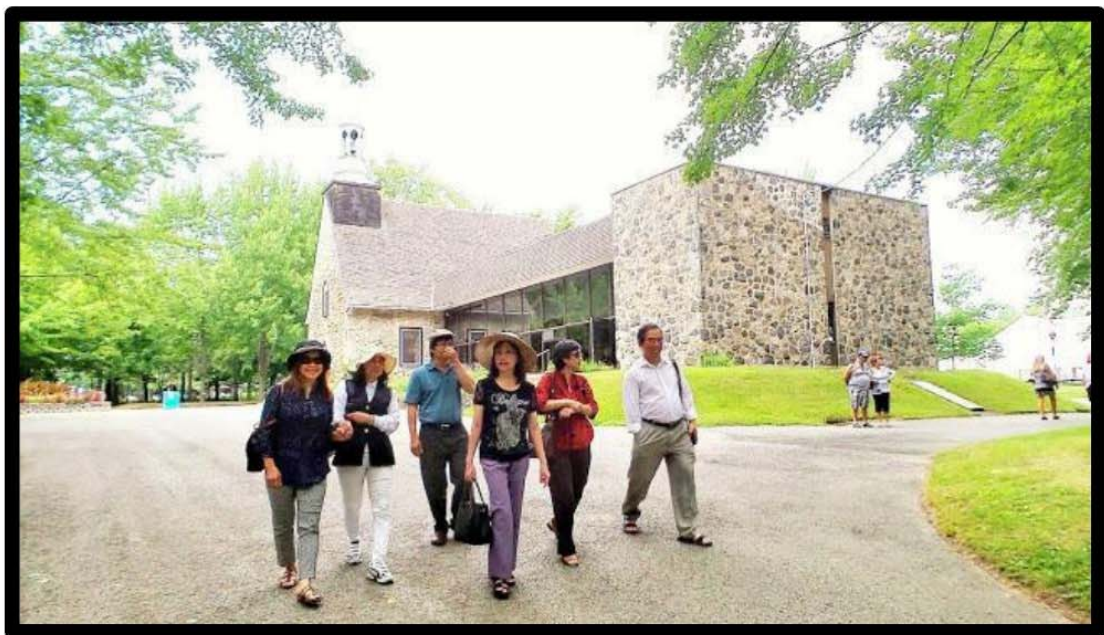

Sáng hôm sau anh chị em đưa chúng tôi đi tiếp lên Qué bec viếng đền thánh Anna dọc đường ghé trung tâm hành hương Đức Mẹ Cap, chiều tối lại trở về Montreal nghỉ đêm và ngày hôm sau viếng đền thánh Giuse và trưa chúng tôi lên đường trở về Toronto.

Nói chung cả ba nơi hành hương này đều là những trung tâm hành hương lớn của Canada và khách hành hương rất đông. chỉ riêng đền thánh Giuse không hàng năm đã khoảng 2 triệu khách hành hương rồi.

Thật là kỳ diệu và ý nghĩa quá vì chỉ với 2 ngày mà chúng ta đã đi được tới 3 nơi hành hương lớn của Canada này. Đặc biệt trong năm Thánh Lòng Chúa Thương Xót này thì cả 3 nơi đều có "Cửa Thánh" để xin ơn "Toàn Xá". Rất cảm ơn quý anh chị em đã ưu ái cho Sơn Phụng mới được như thế.

HAI CON TÔM HÙM:

Như chương trình dự định là quý anh chị em Toronto sẽ khoản đãi Sơn Phụng món tôm hùm Ở một nhà hàng nổi tiếng nhất của Toronto, nhưng vì đi hai ngày đường xa và hành hương ba nơi nên cũng mệt và nghĩ về đến Toronto thì cũng đã trễ nên Sơn mới có đề nghị táo bạo là thôi mình ghé vào chợ hải sản tươi mua cua biển về rang xá và ở nhà quây quần họp mặt ăn uống cho đến khuya chắc thú vị hơn.

Mọi người đều hưởng ứng nhưng khi đến chợ lại thấy tôm hùm to và hấp dẫn quá nên thay vì mua cua thì lại mua một con tôm hùm hơn 13 pound. Anh Duy và chị Quý lựa thêm một con nhỏ nữa ai dè khi bắt lên rồi cân hơn 16 pound, như vậy 2 chú tôm hùm này nặng khoảng 30 pound = hơn 13Kg. Thú thật là trong đời mình chưa thấy loại tôm to như thế bao giờ.

Vác hai chú tôm về đến nhà tưởng các anh chị em ở Toronto thì phải rành nấu loại hải sản này chứ ai dè đa số chỉ nói hấp lên thôi. Anh chị Hiền Phương thì kể rằng hồi trước mua một con về bỏ vào lò nướng vụn bếp lên ai dè nó nhảy và đá rầm rầm muốn bẻ cái lò nướng luôn ha ha.

Cuối cùng thì chủ tôm cũng bị chặt ra từng khúc và rang sả cho cả nhà lai rai. Mà Thanh Sơn cũng thú thực là lần đầu tiên làm món tôm hùm rang sả may mà nhờ có những bàn tay của quý anh chị em xúm vào đẩy chứ không thì không biết ra sao nữa.

Riêng Thanh Sơn và Phượng nhỏ thì ăn thấy rất ngon rồi đó, còn không biết quý anh chị em thì thấy như thế nào mà 8 người ăn chưa hết nổi hai con tôm hùm.

BỮA TIỆC CHIA TAY TẠI NHÀ A.C. BÌNH TRINH :

Chiều thứ sáu anh chị Bình Trinh mời đến họp mặt ở nhà để dùng bữa tiệc chia tay với Thanh Sơn và Phượng Nhỏ, trước khi đến thì anh chị Duy Hân đưa hai vợ chồng Sơn phượng đi tham quan lâu đài và thành phố Toronto mà các anh chị em hay gọi đùa là (Tổ rồng to) Thành phố quả là to thật Thanh Sơn rất thích lối kiến trúc ở thành phố này vì nó nhìn rất thoáng và hài hòa từ màu sắc cho đến những cây xanh và nhà cao tầng đều hòa quyện vào nhau như một bức tranh thật đẹp. Thấy Thanh Sơn vừa lái xe lại vừa chụp hình nên anh Duy nói để anh lái cho mà chụp thoải mái, thế là mình được thay tài thích quá.

Sau khi thăm lâu đài chụp hình và ngắm phố rồi tới nhà anh chị Bình Trinh. Ở Canada đất rộng người thưa nên nhà nào cũng to và kiến trúc rất đẹp. Hôm nay Sơn Phượng rất hân hạnh được diện kiến anh chị thi sĩ Dũng Anh, anh chị Ns. Phạm Trung - Quý, anh chị Ns. Nguyễn Văn Hiến, và Ts ViPhượng, Ts. Trinh Tây Ninh - Nguyễn Ngọc Duy. Đặc biệt có anh chị cả Khuê - Diệp của nhóm VCN và lẽ dĩ nhiên là anh chị chủ nhà Bình Trinh rất dễ thương nữa. Một bữa tiệc họp mặt thật vui vẻ thân thiện và ấm cúng hơn 4 tiếng đồng hồ với rất nhiều món ăn quê hương và thức uống quê người hòa quyện vào nhau rôm rả, có cả ca hát, chúc mừng 25 năm sắp tới của chủ nhà v.v. và v.v...

(Rất tiếc sang đến Tô rỗng to mà chưa diện kiến được anh chủ xị Cao Thanh, chị Phượng Hoàng và út Sáng, thôi hy vọng lần sau vậy.)

Tiệc vui nào rồi cũng phải chấm dứt, gặp mặt rồi lại phải chia tay ... từ giã lưu luyến lên đường và hẹn ngày tái ngộ.

Nhìn lại thành phố Toronto, thấy những ngôi nhà của người dân bản xứ và của người Việt Nam ở nơi đây thật khang trang, rộng rãi, thoáng mát tôi thấy hạnh diện cho anh chị em nhưng cũng chợt xót xa, ngậm ngùi cho quê hương Việt Nam mình ...

Hồi tưởng lại những ngày ở nơi đây, nơi được mệnh danh là xứ lạnh tình nồng Canada này chúng tôi chỉ biết ngợi khen Chúa và tạ ơn Ngài đã ban cho anh chị em chúng ta những ngày thật hạnh phúc và tràn đầy tình thương bao la trong cuộc sống được sinh ra làm con cái Ngài. THT và Phượng Nhỏ chân thành cảm ơn quý anh chị em đã đón tiếp rất nồng hậu và tặng những món quà thật ý nghĩa.

Kính xin Thiên Chúa chúc lành và gìn giữ quý anh chị em trong tình thương của Ngài.

Trâm Hương Thơ & Phượng Nhỏ

€

Viết Cho Nhau

Tuyển Tập Thơ, Văn, Nhạc

Gồm các bài thơ, chuyện ngắn, nhạc của nhiều tác giả

Thực hiện tháng 12, 2020